Sfânta mare muceniţă Varvara din Heliopolis (sau Barbara)

(4 decembrie)

Sfânta mare muceniţă Varvara din cetatea Heliopolis a trăit în vremea împăratului Maximian, tatăl său, Dioscor, fiind păgân. Acesta o ţinea închisă într-un turn din pricina frumuseţii trupeşti. După ce a aflat că este creştină, a vrut să o omoare, dar fata a reuşit să fugă în munţi, în chip minunat, după ce o stâncă s-a deschis pentru a trece. După multe căutări, Dioscor a găsit-o şi a dat-o pe mâna chinuitorilor. Tot el i-a fost şi călău, omorând-o cu sabia sa. La scurt timp, Dioscor a fost pedepsit de Dumnezeu, fiind ucis de un trăsnet. Împreună cu Sfânta Varvara a pătimit şi Sfânta muceniţă Iuliana.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4
În această lună (decembrie), ziua a patra - Sfânta marea muceniță Varvara. Şi cuviosul părintele nostru Ioan Damaschin (Minei) 6
Canon de rugăciune către Sfânta mare muceniţă Varvara 33
Acatistul Sfintei Varvara 41
Rugăciune 54
Paraclisul Sfintei mare muceniţe Varvara 57
Paraclisul Sfintei mari muceniţe Varvara 72
Rugăciunea Sfintei mari muceniţe Varvara înainte de moarte 73
Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi pătimirea Sfintei muceniţe Varvara 74
Sfintele muceniţe Varvara şi Iuliana - drumul spre sfințenie 87
Sinaxar - Pomenirea pătimirii Sfintei marii muceniţe Varvara (Barbara) 89
Sinaxar - Sfânta mare muceniţă Varvara 91
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfânta mare muceniţă Varvara; Sfântul cuvios Ioan Damaschin 98
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfânta mare muceniţă Varvara; Sfântul cuvios Ioan Damaschin 100
Proloagele din 4 decembrie 103
Moaştele Sfintei muceniţe Varvara 116
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea pătimirii Sfintei mari muceniţe Varvara 123
Sfântul Nicolae Velimirovici - Trei ferestre tăiate în Cer 126
Părintele Vasile Vasilache - Predică la Sfânta marea muceniţă Varvara 127
Preafericitul patriarh Kiril - Predică de ziua pomenirii marii muceniţe Varvara în Catedrala Hristos Mântuitorul 132
Părintele Valentin Mordasov - Învăţături fundamentale pentru mântuirea sufletului (I) 137
Părintele Valentin Mordasov - Învăţături fundamentale pentru mântuirea sufletului (II): “Trebuie să fii hotărât pentru Dumnezeu, iar nu să faci pe plac cererilor necinstite ale oamenilor!” 149
Părintele Paisie Aghioritul și evlavia față de Sfânta Varvara 156
Minunea Sfintei Varvara pentru Sfântul Paisie Aghioritul 158
Femeia care a găsit vindecare la moaștele Sfântului Iov de la Poceaev 160
Lăcaşuri ortodoxe - Sfânta mare muceniţă Varvara 162
Sfânta Barbara 164

Tradiţii ortodoxe bulgare de ziua Sfintei muceniţe Varvara 169
Viaţa Sfintei muceniţe Varvara - film artistic grecesc dublat în limba română . 171
(Foto) Odoarele Mănăstirii Mega Spileo 172
Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Hilandar 185
Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Simonos Petras 187
Pr. Silviu Cluci - Mănăstirea Rousanou - Meteora 189
(Foto) Popas la cea mai pitorească Meteoră - Mănăstirea Rousanou 192
Pr. Silviu Cluci - Katholikonul Mănăstirii Rousanou - Meteora 201
(Foto) Biserica „Sfânta Varvara” din Salina Târgu Ocna 203
Mihai-Alex Olteanu - Sfânta mare muceniţă Varvara în iconografie 212
Icoane 216

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

Marcu 5, 24-34

24. Şi a mers cu el. Şi mulţime multă îl urma pe Iisus Şi Îl îmbulzea.
25. Şi era o femeie care avea, de doisprezece ani, curgere de sânge.
26. Şi multe îndurase de la mulţi doctori, cheltuindu-şi toate ale sale, dar nefolosind nimic, ci mai mult mergând înspre mai rău.
27. Auzind ea cele despre Iisus, a venit în mulţime şi pe la spate s-a atins de haina Lui.
28. Căci îşi zicea: De mă voi atinge măcar de haina Lui, mă voi vindeca!
29. Şi îndată izvorul sângelui ei a încetat şi ea a simţit în trup că s-a vindecat de boală.
30. Şi îndată, cunoscând Iisus în Sine puterea ieşită din El, întorcându-Se către mulţime, a întrebat: Cine s-a atins de Mine?
31. Şi I-au zis ucenicii Lui: Vezi mulţimea îmbulzindu-Te şi zici: Cine s-a atins de Mine?
32. Şi Se uita împrejur să vadă pe aceea care făcuse aceasta.
33. Iar femeia, înfricoşându-se şi tremurând, ştiind ce i se făcuse, a venit şi a căzut înaintea Lui şi I-a mărturisit tot adevărul;
34. Iar El i-a zis: Fiică, credinţa ta te-a mântuit, mergi în pace şi fii sănătoasă de boala ta!

Apostol

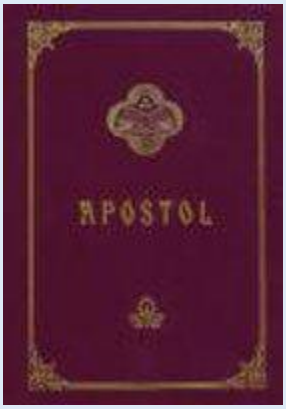

Epistola către Galateni a Sfântului apostol Pavel

Galateni 3, 23-29; 4, 1-5

Fraţilor,
23. Iar înainte de venirea credinţei, noi eram păziţi sub Lege, fiind închişi pentru credinţa care avea să se descopere.
24. Astfel că Legea ne-a fost călăuză spre Hristos, pentru ca să ne îndreptăm din credinţă.
25. Iar dacă a venit credinţa, nu mai suntem sub călăuză.
26. Căci toţi sunteţi fii ai lui Dumnezeu prin credinţa în Hristos Iisus.
27. Căci, câţi în Hristos v-aţi botezat, în Hristos v-aţi îmbrăcat.
28. Nu mai este iudeu, nici elin; nu mai este nici rob, nici liber; nu mai este parte bărbătească şi parte femeiască, pentru că voi toţi una sunteţi în Hristos Iisus.
29.Iar dacă voi sunteţi ai lui Hristos, sunteţi deci urmaşii lui Avraam, moştenitori după făgăduinţă.

1. Zic însă: Câtă vreme moştenitorul este copil, nu se deosebeşte cu nimic de rob, deşi este stăpân peste toate;
2. Ci este sub epitropi şi iconomi, până la vremea rânduită de tatăl său.
3. Tot aşa şi noi, când eram copii, eram robi înţelesurilor celor slabe ale lumii;
4. Iar când a venit plinirea vremii, Dumnezeu, a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege,
5. Ca pe cei de sub Lege să-i răscumpere, ca să dobândim înfierea.

În această lună (decembrie), ziua a patra - Sfânta marea muceniță Varvara. Şi cuviosul părintele nostru Ioan Damaschin (Minei)

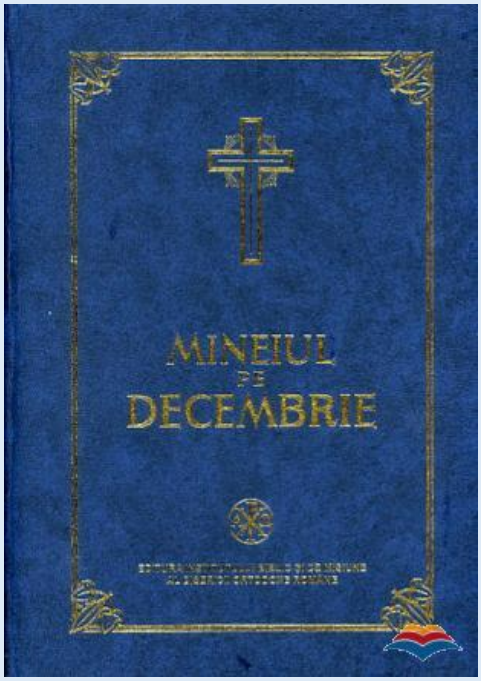

De va voi cel mai mare poate să facă Polieleu.

La Vecernie

După obişnuitul Psalm, se cântă Fericit bărbatul... starea întâia. La Doamne, strigat-am..., se pun stihurile pe 8.

Stihirile sfintei, glasul, al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Când a văzut în priveliştea cea înfricoşată Iuliana cea prea fericită, pe mărita muceniță Varvara, cu bătăi chinuindu-se, şi cu feluri de munci pe tot trupul tăindu-se, cu călduroase lacrimi a strigat: Cuvinte al lui Dumnezeu, acesteia a mă face părtaşă acum mă învredniceşte, Iubitorule de oameni.

Sfintele Varvara şi Iuliani, având cu adevărat o voinţă spre creştinătate, s-au luptat cu vrăjmaşul, şi biruindu-l deplin, s-au învrednicit măririi de la Hristos Dumnezeu. Pentru aceasta pierzând vătămarea pierzătoarelor patimi, dau tuturor credincioşilor tămăduiri.

Când s-a hotărât asupra ta moartea cea dulce, muceniță prea cinstită Varvaro, alergarea ai săvârşit bucurându-te şi sârguind. Şi de mâinile cele fărădelege ale necredinciosului tău părinte te-ai jertfit, şi roadă lui Dumnezeu te-ai adus. Pentru aceasta cu fecioarele cele înţelepte împreună dănţuind cu adevărat, vezi strălucirea lui Hristos Mirelui tău.

Alte **Stihiri** ale cuviosului, glasul al 8-lea:

Podobie: Ce vă vom numi pe voi Sfinţilor? Heruvimi că întru voi S-a odihnit Hristos, serafimi că neîncetat l-aţi proslăvit pe Dânsul, îngeri că de trup v-aţi lepădat, puteri că lucraţi minunile; multe sunt numele voastre şi mai mari darurile rugaţi-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Ce te vom numi pe tine, sfinte? Ioan cuvântătorul de Dumnezeu sau David cel dulce cântător? Alăută de Duhul purtată, sau fluier păstoresc? Îndulcind auzurile şi gândurile, veselind adunările Bisericii; şi cu cuvintele cele cu miere curgătoare, luminezi marginile. Roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Ce te vom numi dumnezeiescule Ioane dulce grăitorule? Stea prea luminoasă? Carele cu raza Treimii fiind strălucit la vedere, ai intrat în norul Dumnezeiescului Duh, învăţându-te cele negrăite; ca şi Moise ai dat la lumină, buna podoabă cea de cântare. Roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Ce te vom numi pururea pomenite? Luceafăr de lumină purtător, slăvit propovăduitor, slujitor sau de taină văzător al lui Dumnezeu? Stea, care cu razele luminezi Biserica? Sfeşnic, care dai strălucire celor din întuneric; sau organ prea bine răsunător, sau trâmbiţă frumos glăsuitoare? Roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 6-lea

Patria, neamul şi avuţia, lăsând, Varvaro; şi pe necredinciosul tată urându-l ai iubit pe Dumnezeu, căruia te-ai făcut mireasă; şi ai fost făcând neguţătorie de mari lucruri. Pe Acela roagă-L, să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum... a Născătoarei

Podobie: A treia zi ai înviat...

Ochiul inimii mele ridicându-l către tine Stăpână, nu trece amară suspinarea mea; în ceasul când va judeca Fiul tău lumea, fii mie acoperământ şi ajutătoare.

Iar de va fi Polieleu, Dogmatica: Cine nu te va ferici...

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei şi citirile.

De la înţelepciunea lui Solomon citire:

Cap 3. Vers 1.

Sufletele drepţilor sunt în mâna Lui Dumnezeu, şi nu se va atinge de dânsele munca. Părutu-s-a în ochii celor nepricepuţi a muri, şi s-a socotit pedepsire ieşirea, lor şi mergerea de la noi sfărmare; iar ei sunt în pace. Că înaintea feţei oamenilor de vor lua şi muncă, nădejdea lor este plină de nemurire; şi puţin fiind pedepsiţi, cu mari faceri de bine se vor dărui; că Dumnezeu i-a ispitit pe dânşii şi i-a aflat luişi vrednici. Ca aurul în topitoare i-a lămurit pe ei, şi ca o jertfă de ardere întreagă i-a primit. Şi în vremea cercetării Sale vor străluci, şi ca scânteile pe paie vor fugi. Judeca-vor limbi şi vor stăpâni noroade, şi va împărăţi într-înşii Domnul în veci. Cei ce nădăjduiesc spre Dânsul vor înţelege adevărul, şi credincioşii în dragoste vor petrece cu Dânsul. Că dar şi milă este întru cuvioşii Lui, şi cercetare întru aleşii Lui.

De la înţelepciunea lui Solomon citire:

Cap. 5, Versul 16.

Drepţii în veci vor fi vii, şi întru Domnul plata lor, şi purtarea de grijă pentru dânşii de la Cel Preaînalt. Pentru aceasta vor lua împărăţia podoabei şi stema frumuseţii din mâna Domnului; că cu dreapta Sa va acoperi pe ei, şi cu braţul Său îi va apăra. Lua-va toată arma dragostea Lui, şi va într-arma făptura spre izbânda vrăjmaşilor, îmbrăca-se-va în ziua dreptăţii, şi-şi va pune luişi coif judecata cea nefăţarnică.

Lua-va pavăză nebiruită sfinţenia, şi va ascuţi cumplită mânie întru sabie, şi va da război împreună cu dânsul lumea asupra celor fără de minte. Merge-vor drept nimeritoare săgeţile fulgerelor, şi ca dintr-un arc bine încordat ai norilor la ţintă vor lovi. Şi din mânia cea zvârlitoare plină de pietre se vor arunca grindine. Întări-se-va asupra lor apa mării şi râurile îi vor îneca de năprasnă. Sta-va împotriva lor Duhul puterii, şi ca un vifor va vântura pe ei, şi va pustii tot pământul fărădelegea, şi răutatea va răsturna scaunele puternicilor. Auziţi dar împăraţi şi înţelegeţi, învăţaţi-vă judecătorii marginilor pământului. Luaţi în urechi cei ce stăpâniţi mulţimi, şi cei ce vă trufiţi întru noroadele neamurilor. Că de la Domnul s-a dat vouă stăpânirea, şi puterea de la Cel Preaînalt

De la înţelepciunea lui Solomon citire:

Cap. 4, Vers 7.

Dreptul de va ajunge să se sfârşească întru odihnă va fi. Că bătrâneţile sunt cinstite, nu cele de mulţi ani, nici cele ce se numără cu numărul anilor. Şi căruntеţile sunt înţelepciunea oamenilor, şi vârsta bătrâneţilor viaţa nespurcată. Plăcut lui Dumnezeu făcându-se, l-a iubit, şi vieţuind între păcătoşi, s-a mutat. Răpitu-s-a, ca să nu schimbe răutatea mintea lui sau înşelăciunea să înşele sufletul Lui. Că râvna răutăţii întunecă cele bune, şi neînfrânarea poftei schimbă gândul cel fără răutate. Sfârşindu-se peste puţin, a plinit ani îndelungaţi; că plăcut era Domnului sufletul lui. Pentru aceea s-a grăbit a-l scoate pe dânsul din mijlocul răutăţii. Şi noroadele văzând, şi necunoscând, nici punând în gând una ca aceasta; că dar şi milă este întru cuvioşii Lui, şi cercetare întru aleşii Lui.

La Stihoavnă

Stihirile sfintei, glas 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Pe păgânul tată şi maică urând Varvaro, ai iubit pe Dumnezeu şi Ierusalimul cel de sus, întru care acum vieţuind, roagă pe Stăpânul Hristos, să petrecem şi noi împreună cu tine.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israil.

Nici dezmierdările părinţilor, nici desfătarea, nici frumuseţea cea trupească, nici bogăţia, nici muncile, nu te-a întors de la dragostea Ziditorului; pe care fă-L nouă Milostiv, mare mucenită!

Stih: Sfinţilor care sunt pe pământul Lui minunate a făcut Domnul toate voile Sale într-înşii.

În Treime un Dumnezeu, cu îndrăznire mărturisind Varvaro, ţi s-a tăiat capul, şi ai luat cununa biruinţei de sus de la Hristos; cu care acum împărăţind, cere pace tuturor.

Slavă..., a cuviosului, glasul al 6-lea

Cuvioase părinte Ioane, în tot pământul a ieşit vestea isprăvilor tale. Pentru aceasta în ceruri ai aflat plata ostenenelilor tale; taberele drăceşti ai pierdut, cetele îngereşti ai ajuns; a căror viaţă fără prihană ai urmat. Îndrăznire având către Hristos Dumnezeu, cere pace sufletelor noastre.

Şi acum..., a Născătoarei

Fecioară cu totul fără prihană roagă pe Acela ce L-ai născut, să mântuiască tot neamul omenesc; că pe tine cu inima şi cu limba să te mărturisim Maică Fecioară, Născătoare de Dumnezeu.

Troparul sfintei, glasul al 4-lea: Pe Sfânta Varvara să o cinstim; că cursele vrăjmaşului a sfărâmat şi ca o pasăre s-a izbăvit dintr-însele, cu ajutorul Crucii, prea cinstita.

Sau acesta, glas acelaşi: Întru-tot fericită mieluşea Varvaro, luminându-te cu dumnezeiasca Lumină a Sfintei Treimi celei cu trei străluciri, şi cu Sfântul Botez întărindu-te, spre biruirea înşelăciunii părinteşti, ai mărturisit pe Hristos cu credinţă. Pentru aceea întru-tot cinstită, Dumnezeu ţi-a dăruit dar de sus, a tămădui toate neputinţele şi bolile. Pe care roagă-L mare mucenită, să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., a cuviosului, glasul al 8-lea

Îndreptătorule al Ortodoxiei, învăţătorule al dreptei cinstiri de Dumnezeu şi al curăţiei şi luminătorule al lumii, podoaba călugărilor cea de Dumnezeu insuflată Ioane, înţelepte, cu învăţăturile tale pe toţi i-ai luminat. Alăută duhovnicească, roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., al Născătoarei

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul... Troparul muceniţei, de două ori. Slavă..., al cuviosului, Şi acum..., a Născătoarei.

După întâia Catismă, **Sedealna** sfintei, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvântul Cel împreună fără de început cu Tatăl şi cu Duhul, carele S-a născut din Fecioară spre mântuirea noastră, să-L lăudăm, credincioşii, şi să I ne închinăm; că bine a voit a Se sui cu trupul pe Cruce şi moarte a răbda şi a scula pe cei morţi, întru slăvită Învierea Sa.

Pomenirile sfinţilor săvârşindu-le cu credinţă, pomenirea purtătoarei de chinuri să o prăznuim; că a omorât cu rugăciune pe vrăjmaşul, începătorul răutăţii, cel ce de demult cu înşelăciune pe Eva o ai lipsit de nestricăciune, şi Domnului se roagă, să miluiască sufletele noastre.

Slavă..., a cuviosului, asemenea

Înşelăciunea vieţii lepădând, Crucea Domnului luând, pustniceşte pe cel viclean l-ai doborât, pustiei cetăţean, luminător înţelegător lumii arătându-te, de Dumnezeu purtătorule, Ioane cuvioase; roagă-te Mântuitorului, să miluiască sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei

Bucură-te, munte sfânt şi de Dumnezeu umblat. Bucură-te, rug însufleţit şi nears. Bucură-te, ceea ce una eşti lumii pod către Dumnezeu, care treci pe cei morţi la viaţă veşnică. Bucură-te, nestricată Fecioară, care fără ispită bărbătească ai născut mântuirea sufletelor noastre.

După a doua Catismă, **Sedealna** Sfintei glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Pe Hristos Mirele tău L-ai iubit, făclia ta luminat o ai gătit, cu bunătăţile ai strălucit întru-tot lăudată. Pentru aceasta împreună cu Dânsul ai intrat la nuntă, primind de la Dânsul cununa pătimirii. Scoate-ne din nevoi Varvaro, pe noi cei ce săvârşim pomenirea ta.

Slavă..., a cuviosului, glasul 1

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Fluier cu dulce vers, trâmbiţă mare glăsuitoare, alăută dulce zicătoare, dumnezeiască vioară răsunătoare, canon bine întocmit, organ frumos cântător, insuflat cu suflările Mângâietorului te-ai arătat Ioane, veselind minţile noastre.

Şi acum... a Născătoarei

Maica lui Dumnezeu pe tine te ştim toţi, care te-ai arătat Fecioară cu adevărat şi după naştere, noi cei ce cu dragoste scăpăm la a ta bunătate. Că pe tine te avem păcătoşii folositoare, pe tine te-am agonisit întru ispite mântuire, ceea ce singură eşti fără prihană.

După Polieleu, **Sedealna** sfintei, glas al 6-lea:

Podobie: Chipul cel scris...

Dar de minuni primind, dăruieşti tămăduiri celor din nevoi, şi fereşti pe toţi oamenii de moarte năpraznică, şi de toate durerile cele aducătoare de moarte. Pentru aceasta alergând către Biserica ta, cântăm pomenirea ta, strigând: Scoate pe robii tăi, din neputinţele cele spre moarte, fecioară muceniță Varvaro, cu rugăciunile tale cele către Dumnezeu.

Slavă..., a cuviosului, glas 1

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Cântăm cinstitele şi sfintele chinuri, care ai răbdat cu adevărat pentru Biserică, prăznuim cu cântări, cinstitele tale dulci versuri, care ai aşezat spre lauda Domnului, vrednicule de minune, veselia credincioşilor, Ioane prea fericite.

Şi acum... a Născătoarei

Marie ceea ce eşti cinstit lăcaş al Stăpânului, ridică-ne pe noi cei căzuţi în prăpastia cumplitei deznădăjduiri, a greşelilor şi a necazurilor. Că tu eşti mântuirea păcătoşilor şi ajutătoare şi folositoare tare, şi mântuieşti pe robii tăi.

Apoi Antifonul întâi al glasului 4.

Prochimen glasul al 4-lea: Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israil.

Stih: În Biserici binecuvântaţi pe Dumnezeu...

Toată suflarea...

Evanghelia de la Matei: Zis-a Domnul pilda aceasta: Asemăna-se-va Împărăţia Cerurilor cu zece fecioare...

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.

14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă... glasul al 2-lea

Pentru rugăciunile Sfintei marei muceniţe Varvara, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Şi acum...,

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Stih: ***Miluieşte-mă Dumnezeule după marea mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegea mea.***

Şi **Stihira**, glasul al 6-lea: Prăznuirea astăzi a purtătoarei de chinuri Varvara, veniţi popoare să o lăudăm, că pe aceasta nici sabia, nici focul, nici altă muncă, nici pândirile cele mult împleticite ale lui Veliar, nu o au biruit. Roagă pe Hristos, bună muceniţă prea slăvită, să ne dăruiască nouă mare milă.

Canoanele din Octoih unul, cu Irmosul pe 6. Iar de va fi Polieleu, Canonul Născătoarei de Dumnezeu cu Irmosul pe 6: caută înainte în 5 zile, la Sfântul Sava. Şi ale Sfinţilor amândouă, pe 6.

Canonul Sfintei

facere a lui Ştefan

Cântarea 1-a, glasul al 2-lea

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea într-armată, iar întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel rău, Domnul cel prea slăvit, căci cu Slavă S-a prea mărit.

Treime prea înaltă, Dumnezeire cinstită, dând robilor tăi darul cel mai presus de gând, insuflă raza cea de lumină purtătoare în mintea mea cea întunecată, ca să laud pe mucenița ta Varvara, cea pururea fericită.

Toată aşezarea de laude o a covârşit cu adevărat mărirea mucenicilor Tăi, Iubitorule de oameni. Deci primind lauda cea din credinţă după putere, trimite-ne nouă Stăpâne din destul răsplătire.

Din rădăcină de spini, crescând trandafir prea frumos, a umplut de mireasmă Biserica lui Hristos; roşindu-se prin sânge cu roşala pătimirii mărita Varvara; pe care după vrednicie acum o fericim.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea 1-a, glasul al 2-lea

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea într-armată, iar întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel rău, Domnul cel prea slăvit, căci cu Slavă S-a prea mărit.

Ale tale laude voind eu a le începe, ar trebui să-mi fie de faţă cuvioase, glasul tău cel cu miere curgătoare, prin care ai luminat părinte Ioane, cu cântări, Biserica Ortodoxă, care prăznuieşte pomenirea ta.

Slavă...

Ca un iscusit cunoscător şi chibzuitor, socotind prea bine firea celor ce sunt, ai ales cele veşnice mai mult decât pe cele nestatornice; că cele vremelnice le-ai schimbat cu cele mai bune, părinte Ioane. Pentru aceasta şi Hristos acum te-a prea mărit.

Şi acum..., a Născătoarei

Poftă punându-mi şarpele cel prea viclean, a mă asemăna Ziditorului, ca pe un rob m-a răpit; iar prin tine prea curată iarăşi m-am chemat înapoi, îndumnezeindu-mă cu adevărat; că tu Maica lui Dumnezeu ai născut, pe Cel ce m-a îndumnezeit.

Catavasie: Hristos Se naşte, slăviţi-L! Hristos din ceruri, întâmpinaţi-L! Hristos pe pământ, înălţaţi-vă! Cântaţi Domnului tot pământul şi cu veselie lăudaţi-L popoare, că S-a prea slăvit.

Canonul Sfintei

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul ca şi crinul, Doamne, Biserica păgânilor cea stearpă prin venirea ta, întru care s-a întărit inima mea.

Rănită fiind cu săgeata cea prea dulce a dragostei tale, ca a unui mire Stăpâne, purtătoarea de chinuri Varvara, a urât toată nedumnezeirea părintească.

Nici podoaba desfătării, nici floarea frumuseţii, nici bogăţia, nici dulceaţa tinereţilor, nu te-a amăgit pe tine mărită Varvaro; ci te-ai făcut mireasă lui Hristos, bună fecioară.

Spre luptele cele desăvârşite, întru nimica nu s-a arătat sminteală neputinţei femeieşti; chiar şi vârsta cea mai tânără Hristoase, cu puterea Ta cea nevăzută s-a întărit.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul ca şi crinul, Doamne, Biserica păgânilor cea stearpă prin venirea ta, întru care s-a întărit inima mea.

Risipitu-ţi-ai averea, dând împrumut lui Dumnezeu; pentru aceasta ţi s-a gătit Împărăţia Cerurilor. Ci şi acum răsplătire ai luat Ioane, cu mult mai de prisosit.

Slavă...

Talantul înţelepciunii luând cu faptele împodobit, ai luminat Ioane, Biserica lui Hristos; care mult îl înmulţeşti şi după ce ai lăsat viaţa.

Şi acum..., a Născătoarei

Cetele îngereşti s-au minunat prea curată, şi inimile omeneşti s-au înfricoşat de naşterea ta. Pentru aceasta pe tine de Dumnezeu Născătoare, cu credinţă te cinstim.

Catavasie: Fiului, Celui Născut fără stricăciune din Tatăl mai înainte de veci şi mai pe urmă din Fecioară Întrupat fără sămânţă, lui Hristos Dumnezeu să-I strigăm: Cel ce ai înălţat fruntea noastră, Sfânt eşti, Doamne!

Condacul cuviosului, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Pe scriitorul de cântări, şi cinstitul de Dumnezeu grăitor, învăţătorul Bisericii, dascălul şi luptătorul împotriva vrăjmaşilor, pe Ioan să-l lăudăm. Că luând Crucea Domnului, toată înşelăciunea eresurilor o a gonit; şi ca un cald mijlocitor către Dumnezeu, tuturor le dă iertare greşelilor.

Icos: Îndreptătorului Bisericii, învăţătorului şi jertfitorului, ca unui tainic al celor negrăite, cu un glas să-i strigăm: Cu rugăciunile tale cele către Dumnezeu, deschide gura noastră, şi ne învredniceşte să spunem cuvintele învăţăturilor tale; că te-ai arătat Treimii părtaş, şi ca alt soare luminând în lume, ai strălucit cu minunile şi cu învăţăturile, ca şi Moise; şi în legea Domnului învăţându-te totdeauna, cu cuvântul şi cu lucrul te-ai făcut luminător; rugându-te neîncetat, ca să dea tuturor iertare de greşeli.

Sedealna sfintei, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Întru chinuirea ta, pe toţi i-ai spăimântat; că ai răbdat bătăi de la tirani, legături, munci, temniţă, Varvaro prea fericită. Pentru aceasta şi cunună ţi-a dat ţie Dumnezeu, pe care L-ai iubit sufleteşte şi ai alergat la Dânsul; Acela şi tămăduiri dă tuturor, celor ce aleargă la tine cu credinţă, muceniţă.

Slavă..., a cuviosului, asemenea

Trâmbiţă sfinţită bine glăsuitoare, te-ai arătat nouă, sfinţite, cântând marginilor cu închipuire învăţăturile Domnului şi Mântuitorului; şi cu cuvintele tale lumea ai luminat Ioane cuvioase. Roagă pe Hristos Dumnezeu, să dăruiască nouă mare milă.

Şi acum..., a Născătoarei

Făcutu-te-ai cort dumnezeiesc al Cuvântului, ceea ce eşti una prea curată, Fecioară Maică, întrecând cu curăţia pe îngeri. Deci pe mine, care m-am spurcat cu păcate trupeşti mai mult decât toţi, curăţeşte-mă cu apele cele dumnezeieşti ale rugăciunilor tale, prea curată, dându-mi mare milă.

Canonul Sfintei

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară, nu sol, nici înger, ci Tu Însuţi, Domnul, Te-ai întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta, cântăm Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Din Fecioară născându-Te, ai dăruit tinerelor fecioare putere, să surpe întăriturile celui viclean. Pentru aceasta buna biruitoare Varvara, îndrăzneala aceluia o a călcat.

Cu Crucea Ta puterea morţii ai stricat; pentru aceasta Hristoase, trupului său fecioara nepărtinindu-şi, a răbdat prea vitejește răni, Varvara, cea cu minte prea tare.

Strămoaşa amăgindu-se de demult de meşteşugirile celui înşelător, s-a izgonit din desfătarea Raiului; iar Varvara batjocorindu-l, în cămara cerească acum se sălăşluieşte.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară, nu sol, nici înger, ci Tu Însuţi, Domnul, Te-ai întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta, cântăm Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Poruncilor lui Hristos supunându-te, ai lăsat frumuseţea lumii, bogăţia, desfătarea, strălucirea; căruia luându-ţi crucea ta Ioane, i-ai urmat.

Slavă...

Împreună sărăcind cu Hristos, cel ce a fost sărac pentru mântuirea omenească, împreună te-ai prea mărit, precum însuşi a făgăduit, şi împreună împărăţeşti cu Cel ce împărăteşte pururea, Ioane.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe tine te ştim liman de mântuire, şi zid nestricat, Născătoare de Dumnezeu, Stăpână, toţi credincioşii. Că tu cu rugăciunile tale, mântuieşti din nevoi sufletele noastre.

Catavasie: Toiag din rădăcina lui Iesei şi floare dintr-însul, Hristoase, din Fecioară ai odrăslit, Cel Lăudat, din muntele cel cu umbră deasă. Venit-ai, Întrupându-Te din cea neispitită de bărbat, Cel fără de trup şi Dumnezeu. Slavă puterii Tale, Doamne!

Canonul Sfintei

Cântarea a 5-a

Irmos: Mijlocitor Te-ai făcut lui Dumnezeu şi oamenilor, Hristoase Dumnezeule. Că prin Tine, Stăpâne, am aflat izbăvirea din noaptea necunoştinţei către Părintele Tău, începătorul luminii.

Cu trei ferestre poruncind a se lumina baia, cu taină ai însemnat Botezul, Varvaro, care prin lumina Treimii este curăţire sufletelor de lumină purtătoare.

De nebunia cea cumplită a tatălui său ferindu-se Varvara, despicându-se muntele îndată o a primit, ca şi de demult pe întâia muceniță Tecla, cea prea slăvită, Hristos făcând minune.

Cu râvna adevăratului Dumnezeu aprinzându-se, feţele cele spurcate ale celor mincinoşi numiţi dumnezei, le-a scuipat Varvara cea prea lăudată, râzându-şi fecioara adică de înşelătorul lumii.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 5-a

Irmos: Mijlocitor Te-ai făcut lui Dumnezeu şi oamenilor, Hristoase Dumnezeule. Că prin Tine, Stăpâne, am aflat izbăvirea din noaptea necunoştinţei către Părintele Tău, începătorul luminii.

Cu frica lui Hristos, părinte întemeindu-te spre dumnezeiasca viaţă, gândul trupesc tot l-ai supus duhului, ale tale simţiri Ioane curăţindu-le.

Slavă...

Curăţindu-ţi de toată spurcăciunea trupul, şi sufletul şi mintea, cu purtarea de grijă, de Dumnezeu înţelepţite, ai luat Ioane, raza cea întreit luminătoare, care te îmbogăţeşte pe tine cu daruri strălucite.

Şi acum..., a Născătoarei

Roagă pe Fiul tău şi Domnul, Fecioară curată, să dăruiască celor robiţi izbăvire paşnică de înconjurarea cea potrivnică, şi mântuire celor ce nădăjduiesc spre tine.

Catavasie: Dumnezeu fiind al păcii, Tată al îndurărilor, ai trimis nouă pe Îngerul Sfatului Tău celui mare, dăruindu-ne pace; deci povăţuiţi fiind la lumina cunoştinţei de Dumnezeu, de noapte mânecând, Te slăvim pe Tine, Iubitorule de oameni.

Canonul Sfintei

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul greşelilor fiind învăluit, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat; scoate-mă din stricăciune, Dumnezeule.

Precum te-ai făgăduit a da Mântuitorule, înţelepciunea cea de Dumnezeu învăţată, celor ce pentru tine pătimesc, înaintea divanului Judecătorului, de care Varvara mucenița s-a umplut.

Înşelăciunea celor fără de Dumnezeu o ai mustrat cu cuvântul, de Dumnezeu înţelepțită, Varvaro slăvită; şi cu răbdarea lucrurilor, minţile tiranilor le-ai spăimântat.

Cu bătăi fără milă a se struji, şi cu târsâni de păr vârtoase a se freca, pentru Hristos şi-a dat trupul, purtătoarea de chinuri cea fără prihană.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul greşelilor fiind învăluit, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat; scoate-mă din stricăciune, Dumnezeule.

Luminându-te cu darul Duhului, şi cu ştiinţele lucrurilor celor dumnezeieşti, şi omeneşti, luminat îmbogăţindu-te, le-ai împărţit celor ce le trebuiau Ioane, fără pizmuire.

Slavă...

Asemenea cu cetele cereşti, înţelepte, Biserica cu dreapta credinţă o ai împodobit, cântând Treimii în cor, cântări de Dumnezeu spuse.

Şi acum..., a Născătoarei

Mai presus de fire ai născut, şi în veci ai rămas Fecioară arătând semnele adevăratei Dumnezeiri ale Fiului şi Dumnezeului tău.

Catavasie: Din pântece pe Iona, ca pe un prunc, l-a lepădat fiara mării, precum l-a primit. Iar Cuvântul în Fecioară Sălăşluindu-Se şi Trup luând, a ieşit lăsând-o nestricată; că Cel ce n-a pătimit stricăciune, pe Ceea ce L-a născut a păzit-o nevătămată.

Condacul sfintei, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Celui în Treime cu bună credinţă lăudat, lui Hristos urmând purtătoare de chinuri, capiştile idolilor le-ai stins, şi în mijlocul priveliştii pătimind Varvaro, de îngrozirile tiranilor nu te-ai temut, ceea ce ai fost cu minte bărbătească; cu mare glas cântând pururea: Treimea cinstesc, Dumnezeire Una.

Icos: Pe ceea ce s-a făcut mireasă lui Hristos prin mucenicie, pe Varvara adunându-ne, să o cinstim după vrednicie; că prin rugăciunile ei de pierderea cea de suflet stricătoare izbăvindu-ne şi de ciumă, şi de cutremur, şi de surpare, viaţa în pace să o petrecem, învrednicindu-ne cu toţi sfinţii, cei ce din veac bine au plăcut lui

Dumnezeu a umbla întru lumină, şi a cânta cu vrednicie: Minunate ai făcut Mântuitorule, milele Tale, tuturor credincioşilor celor ce cu credinţă mărturisesc Treimea şi cinstesc Dumnezeire Una.

Alt **Condac** al sfintei, glasul al 6-lea:

Podobie: Chipul cel nescris de mână...

Darul minunilor luând, dai vindecări celor în nevoi, şi izbăveşti pe tot omul de boala ciumei. Pentru aceasta în Biserica ta intrând, cântăm pomenirea ta, strigând: Mântuieşte pe robii tăi de boala ciumei, fecioară muceniță Varvaro, cu rugăciunile tale cele către Domnul.

Icos: Având vindecare casa purtătoarei de nevoinţe, veniţi să mergem întru aceasta cu osârdie, iubitorilor de mucenici, ca să luăm toţi darul tămăduirilor, izbăvindu-ne de toată boala ciumei, şi de scârbă. Şi vindecându-ne în sfârşit să aşteptăm, ca să vedem naşterea tinerei, patria şi creşterea, şi cum din părinte rău credincios, a ieşit odrasla sfântă, prea frumoasa mireasă a lui Dumnezeu. Prin care şi fecioria a păzit-o ca o zestre însuşi Mirelui. Acesteia să strigăm: fecioară muceniță Varvaro, acoperă-ne pe noi cu rugăciunile tale cele către Domnul.

Sinaxar

Întru această lună, în patru zile, pomenirea Sfintei marei muceniţe Varvara.

Stih: Cu sabia tatăl tău muceniță Varvaro te-a jertfit.
Şi alt Avraam al diavolului este cunoscut.
Varvara în a patra zi cu adevărat.
De mâinile tatălui său s-a tăiat.

Aceasta a fost pe vremea împăratului Maximian, fiică oarecărui Dioscor, elin de la răsărit; ea se păzea de tatăl său într-un turn înalt, pentru frumuseţea cea trupească, în care înflorea.

Această fecioară credea în Hristos, şi nu s-a tăinuit de tatăl său; căci a cunoscut acela cele pentru dânsa de aici pentru că el zisese să facă două ferestre la baia care se zidea de către el; iar ea a poruncit să facă trei, şi întrebându-o, ce este pricina de a poruncit să se facă trei ferestre? Ea a zis, că le-a făcut în numele Tatălui, şi al Fiului, şi al Sfântului Duh. Aceasta auzind el, îndată s-a pornit să o omoare cu sabia sa, iar ea fugind şi intrând într-o piatră ce se despicase cu minune, o a primit

de s-a ascuns. Iar tatăl său alergând după dânsa, a găsit-o, şi luându-o de cosiţe a dus-o şi a dat-o pe seama domnului ţării aceleia, înaintea căruia mărturisind pe Hristos, şi ocărând idolii, a fost bătută cumplit, strujită la trup cu muncile, şi arsă la coaste. După aceea o a bătut peste cap cu măciuci, şi gonindu-o a purtat-o aşa prin cetate, bătându-o. În cea de apoi şi-a primit sfârşitul prin sabie, omorându-o tatăl său cu mâinile sale. Pentru care se spune, că după tăierea ei, tatăl său pogorându-se din munte, a fost lovit de trăznet; şi şi-a lepădat spurcatul său suflet.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Ioan Damaschin, monahul şi preotul.

Stih: Ioan de dulcele cântări pământul umplând
Și în ceruri se suie să alcătuiască cântări voind.

Acesta a fost pe vremea împărăţiei lui Leon Isaurul şi a lui Constantin Copronim fiul său, din cetatea Damascului, de neam nobil şi strălucit prin dreapta credinţă, având tată iubitor de fapte bune, care l-a pedepsit la carte, de a învăţat tot meşteşugul cărţii elineşti, şi a iscodit bine şi adâncul Scripturii celei de Dumnezeu insuflate, împreună cu prea fericitul Cosma, cu care şi crescuse împreună; care apoi s-a făcut episcop la Maiuma. Deci pedepsindu-se amândoi cu învăţătura la un dascăl cu acelaşi nume, adică Cosma, care a fost cumpărat împreună cu alţi robi de tatăl dumnezeiescului Ioan.

Şi fiindcă s-a întâmplat a câştiga un dascăl înţelept ca acesta, pentru aceasta amândoi au ajuns la vârful înţelepciunii şi s-au făcut prea înţelepţi. După aceea s-au făcut amândoi monahi, îndeletnicindu-se numai în Dumnezeu şi în cele ale lui Dumnezeu.

Căci Ioan s-a dat de către proestosul mânăstirii Sfântului Sava, la un bătrân mare şi înţelept spre cele dumnezeieşti, şi s-a învăţat de la el fericita ascultare. Şi pentru că i s-a poruncit de el să nu cânte niciodată, măcar cât de mică cântare, după meşteşugul muzicii pe care îl ştia, pentru aceasta şi Ioan a păzit neschimbată porunca bătrânului mulţi ani.

Se zice însă, că arătându-se în vis bătrânului Preasfânta de Dumnezeu Născătoarea, i-a zis, să poruncească ucenicului său Ioan să alcătuiască laude spre slava lui Hristos, celui ce s-a născut dintr-însa fără sământă, şi spre lauda şi veselia creştinilor care sunt datori să o laude din inimă; aceasta a şi făcut, punând acest temei scrierilor sale.

Deci petrecând amândoi sihăstreşte, fericitul Cosma lăsând multe scrieri bisericii, a răposat cu pace.

Iar fericitul Ioan, făcând şi el asemenea şi mai multe, şi întărind multe, şi ruşinând păgânul eres al iconomahilor, cu puterea cuvintelor sale, şi cu înţelepte dovediri ale Scripturilor; şi lăsând multe scrieri de laudă Bisericii lui Dumnezeu, prin mijlocul căror se află aievea cunoştinţa fiecărui lucru ce se va cerca, şi-a săvârşit viaţa întru adânci bătrâneţe, trăind ani o sută şi patru.

Tot în această zi, prea cuviosul părintele nostru Ioan, episcopul Polivotului, făcătorul de minuni.

Stih: Ioan pe episcopia pământească o părăseşte.
Veselindu-se cu privirea la cel ce pe toate le episcopeşte.

Acest sfânt din tânăra sa vârstă, ura desfătările şi trupeştile îndulciri, şi-şi împodobea viaţa mai mult cu postul şi cu înfrânarea; pentru aceasta s-a şi hirotonisit episcop al Polivotului. Deci după ce i s-a încredinţat păstoria poporului, a adaos nevoinţa peste cele dinainte nevoinţe de trei ori fericitul, şi osteneli peste osteneli.

Ci fiindcă Leon Isaurul când s-a făcut împărat, la anii şapte sute, s-a apucat să hulească împotriva sfintelor icoane, şi să se lepede de a lor închinăciune, pentru aceasta sfinţitul acesta Ioan a mustrat cu tărie păgânătatea aceluia. Şi a învăţat şi cu amănunţime a desluşit turmei sale adevărata şi dreptmăritoarea credinţă a Bisericii lui Hristos; şi a adeverit că şi el rămâne întru această credinţă, şi vieţuind şi după moarte.

Atâta putere de minuni, a luat de la Dumnezeu pururea pomenitul, încât a certat cu o dumnezeiască pedeapsă pe agarenii care locuiau în preajma amoreii Frigiei; şi aşa i-a înduplecat, să-i dăruiască lui pe creştinii cei avea robiţi.

Aşa cu plăcere de Dumnezeu vieţuind dumnezeiescul părinte s-a mutat către Domnul.

Iar cinstitele sale moaşte s-au păzit după moarte nestricate şi întregi până astăzi. Pe care creştinii de acolo le ridică drept în ziua Cincizecimii şi îmbrăcându-le cu veşminte arhiereşti, le sprijineşte drept de sfânta masă înlăuntrul Sfântului Altar, apoi le suie în sfinţitul Tron; şi în toată dumnezeiasca Liturghie le sprijinesc doi preoţi.

Iar câte minuni sfântul acesta, după moarte pururea lucrează, nu este cu putinţă să le povestim.

Tot în această zi, Sfânta muceniţă Iuliani, de sabie s-a săvârşit.

Stih: Pe Iuliani ca pe o porumbiţă o primeşte pe ea.
Cuvinte care oftează dacă nu degrab se tăia.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici Hristodul şi Hristodula fecioara, de sabie s-au săvârşit.

Stih: De un nume cu tine fecioară Hristodulo fiind,
Hristodul împreună cu tine se nevoieşte prin sabie murind.

Întru această zi Sfântul noul sfinţit mucenic Serafim, episcopul Fanarului, care a mărturisit la anul o mie şase sute unu, cu frigare pătruns s-a săvârşit.

Stih: Serafim răsărit ca o odraslă din pământul Tetalenilor.
Se apropie la Dumnezeu cuvântul prin revărsările sângiurilor.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul Sfintei

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului cel călcător de lege, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri roua Duhului, cel ce este Binecuvântat şi prea slăvit.

Tiranul care se semeţea să cuprindă pământul şi să piardă marea ca o jucărie, zace sub picioarele fecioarei Varvara; că pe acesta slăbindu-l Hristos, l-a legat ca pe o pasăre slabă.

Cu bătăi nesuferite strujit fiind tot trupul tău, şi roşit cu curgerile sângiurilor, şi cu lumânări fiind arsă la coaste, ai răbdat muceniţă pururea pomenită, făcând spre plăcere lui Hristos, mărită Varvaro.

O, fără omenie şi nemilostivă cruzimea tiranilor, şi prea multa nedumnezeire! Că sânii muceniței ca într-o măcelărie cumplit cu sabia i-au tăiat, ale aceleia ce şi-a lipit mintea de Hristos, puitorul de nevoinţă.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului cel călcător de lege, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri roua Duhului, cel ce este Binecuvântat şi prea slăvit.

Cu râvnă fiind aprins toată înţelegerea cea rea a eresurilor celor luptătoare de Dumnezeu, o ai surpat prin scrierile cele cu osârdie, limpezind tuturor luminat, cele de demult risipite, cu agerime scrise de cei înţelepţi, o Ioane!

Slavă...

Prin cuvinte şi dogme drepte, pe care le-ai aşezat, ai defăimat cu căldură păgânătatea cea cu hulă a ucenicilor lui Manent, celor cu nume rău, care se ispiteau să răzvrătească Biserica lui Hristos, o Ioane!

Şi acum..., a Născătoarei

Sfânta Sfinţilor te cunoaştem pe tine, ca pe ceea ce una ai născut pe Dumnezeu cel neschimbat, Fecioară neîntinată, Maică nenuntită. Că tuturor credincioşilor ai izvorât nestricăciune, prin naşterea ta cea dumnezeiască.

Catavasie: Tinerii în dreapta credinţă fiind crescuţi, păgânească poruncă nebăgând-o în seamă, de groaza focului nu s-au înspăimântat; ci în mijlocul văpăii stând, au cântat: Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Canonul Sfintei

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel cu foc oarecând în Babilon, lucrările şi-a despărţit cu dumnezeiasca poruncă, pe haldei arzând, iar pe cei credincioşi răcorind, pe cei ce cântau: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Arătatu-s-a Hristos cu lumină neapropiată, ţie celei închisă în temniţă, o Varvaro! Poruncindu-ţi să îndrăzneşti, şi vindecându-ţi rănile. Pentru aceasta şi bucurie dăruindu-ţi, ca cu aripi te-ai ridicat, către dragostea Mirelui tău.

Înger luminat te-a îmbrăcat cu haină luminoasă, pe tine cea golită pentru Hristos, cinstită Varvaro, ca pe o mireasă ce ai purtat patimile; că de haină muceniţă dezbrăcându-te, ai luat dumnezeiască schimbare.

Arătatu-s-a luminat plinită proorocia Ta, Hristoase; că tată pe fiu la moarte a dat. Şi însuşi lucrător junghierii fiind ticălosul, părintele muceniței tale, degrab cu foc din Cer s-a mistuit.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel cu foc oarecând în Babilon, lucrările şi-a despărţit cu dumnezeiasca poruncă, pe haldei arzând, iar pe cei credincioşi răcorind, pe cei ce cântau: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Defăimat-ai arătat prin scrieri Ioane despărţirea lui Nestorie, şi amestecarea lui Sevir; nebunia monotelitului, şi credinţa cea într-o singură lucrare; şi lumina dreptei credinţe tuturor marginilor ai strălucit.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Semănat-a vrăjmaşul după obicei neghinele eresurilor în Biserica lui Hristos, şi a se lepăda de închinarea Lui întru cinstitele icoane; ci te-a aflat pe tine nedormitând, prea înţelepte Ioane, şi toată sămânţa cea rea smulgând.

Şi acum..., a Născătoarei

Tu pe Cel nedespărţit de Tatăl, care a petrecut în pântece, cu dumnezeiască bărbăţie mai presus de fire L-ai zămislit, şi negrăit L-ai născut Maica lui Dumnezeu, prea curată. Pentru aceasta pe tine te ştim mântuirea noastră a tuturor.

Catavasie: Cuptorul cel răcorit a închipuit chipul minunii celei mai presus de fire; că nu a ars pe tinerii pe care i-a primit, precum nici focul Dumnezeirii pântecele Fecioarei, în care a intrat. Pentru aceasta, cântând, să strigăm: să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Canonul Sfintei

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui Celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, întrupându-Se din Fecioară, S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite. Pentru aceasta, pe Născătoarea de Dumnezeu, cea prea lăudată, o slăvim.

Vrând să iei slăvit sfârşit muceniciei tale Varvaro prin sabie, împreună cu Iuliana, învrednicindu-te cununilor, ai auzit glas dumnezeiesc, care a plinit rugăciunile tale.

Plinind cererea ta, Varvaro de chinuri purtătoare, Hristos dă tămăduiri tuturor celor ce săvârşesc cu credinţă pomenirea ta cea de peste ani. Că cu adevărat nisipul mării a covârşit, bine slăvito minunile tale.

Împreunându-te acum cu Împăratul tuturor, Mirele tău, Hristos, şi strălucind cu slava dumnezeieştii lumini Varvaro întru cereştile cămări, caută spre cântăreţii tăi, mântuindu-i din patimi şi aducându-i la Dumnezeul cel viu.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui Celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, întrupându-Se din Fecioară, S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite. Pentru aceasta, pe Născătoarea de Dumnezeu, cea prea lăudată, o slăvim.

Învăţat-ai pe toţi fiii Bisericii, să cânte cu credinţă Unimea cea cinstită în Treime, şi dumnezeiasca întrupare a Cuvântului a o slăvi dumnezeieşte, Ioane, luminând cele cu anevoie multora de cuprins, în sfintele tale scrieri.

Slavă...

Cetele sfinţilor cu cântări lăudându-le cuvioase, pe curata Născătoare de Dumnezeu, pe Mergătorul înainte al lui Hristos, apoi pe apostoli, pe prooroci împreună cu sihaştrii, pe înţelepţii învăţători, pe drepţi şi pe mucenici; în locaşurile lor acum te sălăşluieşte.

Şi acum..., a Născătoarei

Ca nişte lână, cea ce eşti cu totul fără prihană, luând în pântece ploaia cea cerească, ne-ai născut pe Cela ce dă dulceaţa, celor ce-L laudă cu bună credinţă, şi pe tine cea cu totul lăudată, Născătoare de Dumnezeu te vestesc.

Catavasie: Taină minunată şi neobişnuită văd, cer fiind peştera, scaun de Heruvimi Fecioara, ieslea sălăşluire, întru care S-a culcat Cel Neîncăput, Hristos Dumnezeu, pe care, lăudându-L Îl slăvim.

Luminânda Sfintei:

Podobie: Cu Duhul în biserică...

Darul tămăduirilor luând de la Dumnezeu, Varvaro pururea pomenită, roagă pe Stăpânul tuturor, pe Dumnezeu, a tămădui bolile celor ce aleargă la tine cu credinţă; şi să izbăvească pe toţi de nevoi şi de neputinţa cea vătămătoare, şi de bolile sufleteşti.

Slavă..., a cuviosului, asemenea

Surpat-ai cu înţelepciunea ta eresurile, prea fericite Ioane prea înţelepte, şi învăţătura cea dreptmăritoare ai dat Bisericii; spre a dogmatisi drept, şi a slăvi Treimea, Unimea în trei Ipostasuri şi întru o Fiinţă.

Şi acum..., a Născătoarei

Născut-ai Preacurată, pe Dumnezeu Cuvântul, cel ce dă mântuire lumii, care a săvârşit cu înţelepciune această rânduială prea bună. Pentru aceasta pe tine toţi te mărturisim după vrednicie, ca pe ceea ce te rogi Lui, să ne izbăvească de boli şi de toate nevoile.

La Laude

Stihirile pe 6, glasul 1, singur glasul, a lui Anatolie:

Dulceaţa desfătării pământeşti trecându-o cu vederea, şi bogăţia părintească, împreună şi slava urând, pe cerescul Mire ai iubit, Varvaro pururea pomenită; că cu sabia capul tăindu-ţi-se, cu fecioarele cele înţelepte împreună ai intrat la Mirele Hristos, Pentru aceasta şi boala cea năpraznică gonind, tămăduieşti pe credincioşi cu lucrarea Duhului, şi te rogi neîncetat, pentru sufletele noastre.

Glasul al 2-lea, a lui Vizantie:

Ruşinatu-s-a vrăjmaşul cel pizmătăreţ de femeie fiind biruit; el care pe strămoaşa o a avut unealtă către păcat; că Cel ce S-a întrupat din Fecioară, Cuvântul Tatălui neschimbat şi neamestecat, precum ştie însuşi, blestemul Evei şi al lui Adam l-a stricat; Hristos, cel ce a încununat după vrednicie pe muceniţa Varvara şi printr-însa dăruieşte lumii curăţire şi mare milă.

Cea de Dumnezeu chemată muceniţă Varvara, în privelişte pătimind, a zis: Cumplite sunt muncile cele de acum, o judecătorule, dar nu voi mai cinsti cele pământeşti, ci pe cele cereşti! Pentru aceasta, tăiaţi, strujiţi cărnurile, daţi-mă focului; bucurându-mă, mă voi duce la Mirele meu Hristos. Pentru ale căreia rugăciuni Mântuitorule trimite nouă milele Tale, şi ne mântuieşte pe noi, cei ce săvârşim cu credinţă pomenirea ei.

Alte **Stihiri**, ale cuviosului glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Părinte Ioane prea înţelepte, Biserica lui Hristos o ai luminat cu cântări, cântând dulce, prea fericite, cele prea dumnezeieşti; şi lovind alăuta ta cu lucrarea Duhului, părinte, ai urmat celei prea bine întocmite a lui David; cu care glăsuind, cu dumnezeieşti cântări, pe toţi la tine i-ai tras.

Părinte Ioane slăvite, de valul lumesc cel tulburător depărtându-te, la liniştea lui Hristos ai alergat, prea cuvioase; şi cu privirile cele dumnezeieşti, şi cu strălucite fapte, prea fericite, arătat te-ai îmbogăţit cu adevărat, şi credincioşilor ai dat; strălucind prin viaţa plăcută lui Dumnezeu, prea fericite.

Veniţi pământenii să lăudăm astăzi cu bună credinţă şi cu cântări, sfinţită şi cinstită prăznuirea cuviosului Ioan; că acesta cu adevărat, s-a învrednicit a primi lumina dumnezeieştii străluciri. O! Negrăită milostivirea Ta, Doamne! Prin care noi am cunoscut a Te slăvi pe Tine, Cel Preabun.

Slavă..., glasul al 6-lea a lui Ioan Monahul

Pe calea chinuirii călătorind, de sfatul părintesc ai fugit, Varvaro prea cinstită; şi ca o fecioară înţeleaptă făclie purtând, ai intrat în curţile Domnului tău; şi ca o muceniţă vitează dar ai luat, a vindeca neputinţa trupească cea stricată. Deci, şi pe noi, care te lăudăm pe tine, mântuieşte-ne de durerile sufleteşti, cu rugăciunile tale cele către Dumnezeu.

Şi acum..., a Născătoarei

Dumnezeu L-am cunoscut pe Cel ce S-a întrupat din tine, Născătoare de Dumnezeu Fecioară; pe Acela roagă-L, să mântuiască sufletele noastre.

Slavoslovia cea mare. Iar nefiind Slavoslovie mare, Troparul Născătoarei, Crucii, Glas acelaşi.

Podobie: A treia zi ai înviat...

Pironitu-M-am ca un Om pe lemn, şi am murit şi în mormânt M-am pus ca un mort; iar ca un Dumnezeu, o Maică! Pe cei morţi voi învia, şi pe tine te voi slăvi cu scularea Mea.

Stihoavna din Octoih.

Slavă..., a cuviosului, glasul al 8-lea

Mulţimile călugărilor te cinstim, pe tine îndreptătorul, Ioane părintele nostru; că prin tine am cunoscut a umbla pe cărarea cea dreaptă cu adevărat. Fericit eşti că lui Hristos ai slujit, şi puterea vrăjmaşului ai biruit. Cela ce eşti cu îngerii împreună vorbitor, cu drepţii şi cu cuvioşii împreună locuitor. Cu care împreună roagă-te Domnului, să miluiască sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei

Stăpână primeşte rugăciunile robilor tăi, şi ne izbăveşte pe noi, de toată nevoia şi necazul.

A Crucii, a Născătoarei

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfân-

tă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Nu pot suferi Fiule să Te văd pe Tine pe lemn adormit, Cela ce dai tuturor priveghere, ca să dai celor ce adormiseră de demult pentru neascultarea cea amară, cu somn pierzător, dumnezeiască şi mântuitoare priveghere, Fecioara a grăit tânguindu-se; pe care o slăvim.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei, după rânduială, şi Otpustul.

La Liturghie

Fericirile din Canonul muceniţei, Cântarea a 3-a, pe 4. Şi din al cuviosului, Cântarea a 6-a, pe 4. Prochimen, Apostol, către Galateni: Fraţilor, mai înainte de venirea credinței... Evanghelia de la Marcu: În vremea aceia, mergea după Iisus norod mult și Îl împresura... Iar a cuviosului, Prochimen, Apostol, şi Evanghelia, caută-le la cuvioşi. Chinonicul: Bucuraţi-vă drepţilor întru Domnul...

Canon de rugăciune către Sfânta mare muceniţă Varvara

Troparul Sfintei: Pe Sfânta Varvara să o cinstim că a sfărâmat cursele vrăjmaşului şi ca o vrăbioară s-a izbăvit din ele, cu ajutorul armei Sfintei Cruci, prea cinstită.

Cântarea 1

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea întru-armată, iar întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel rău, Domnul Cel Prea-slăvit, căci cu Slavă S-a prea mărit.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

O, Sfântă Treime cinstită, mai presus de toate, ceea ce dai robilor tăi darul cel mai presus de gând, însuflă în mintea mea cea întunecată raza cea de lumină purtătoare, ca să laud pe muceniţa ta, Sfânta Varvara, cea pururea fericită.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Toată rânduiala cuvintelor de laudă este covârşită, cu adevărat, de mărimea mucenicilor Tăi, Iubitorule de oameni. Ci, primind lauda cea din credinţă şi după putere, trimite-ne nouă, Stăpâne, răsplătire îmbelşugată.

***Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh*.**

Ca un trandafir prea frumos dintr-o rădăcină plină de spini odrăslind mărita Varvara, a umplut Biserica lui Hristos de dulce mireasmă, roşindu-se prin sânge cu roşeala nevoinţei; pe care după vrednicie o fericim.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Şarpele cel prea viclean, însuflându-mi pofta de a fi asemenea cu Ziditorul, ca pe un rob m-a răpit. Iar prin tine, prea curată, am fost chemat iarăşi la cele dintâi, îndumnezeit fiind cu adevărat. Că tu, Maica lui Dumnezeu, ai născut pe Cel ce m-a îndumnezeit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul ca şi crinul, Doamne, Biserica păgânilor cea stearpă prin venirea ta, întru care s-a întărit inima mea.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Rănită fiind de săgeata cea preadulce a dragostei Tale, ca a unui Mire, Stăpâne, purtătoarea de biruinţă, Sfânta Varvara, a urât toată necredinţa părintească.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Nici farmecul desfătării, nici strălucirea frumuseţii şi a bogăţiei, nici dulceţile tinereţii nu te-au amăgit pe tine, mărită Varvara, ceea ce ai fost mireasă a lui Hristos, bună fecioară.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Către luptele cele desăvârşite nici slăbiciunea femeiască, nici vârsta cea tânără nu te-au împiedicat; că s-au întărit, Hristoase, cu puterea Ta cea nevăzută.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cetele îngereşti s-au minunat, prea curată, şi inimile omeneşti s-au înfricoşat de naşterea ta. Pentru aceasta cu credinţă te cinstim pe tine, de Dumnezeu Născătoare.

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară, nu sol, nici înger, ci Tu Însuţi, Domnul, Te-ai întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta, cântăm Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Născându-Te din Fecioară ai dăruit tinerelor fecioare să surpe trufia celui viclean. Pentru aceasta strălucită biruitoare, Sfânta Varvara, a batjocorit îndrăzneala aceluia.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Cu Sfântă Crucea Ta ai stricat puterea morţii; pentru aceasta, Hristoase, fecioara Varvara necruţându-şi trupul său, cu minte prea tare a răbdat prea vitejeşte rănile.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Amăgită fiind strămoaşa mai înainte de meşteşugirile celui înşelător, alungată a fost din desfătarea Raiului; iar Sfânta Varvara batjocorindu-l pe acela, sălăşluieşte acum în cămara cerească de nuntă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe tine toţi credincioşii te ştim liman de mântuire şi zid neclintit, Născătoare de Dumnezeu; că tu, cu rugăciunile tale, izbăveşti sufletele noastre din nevoi.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mijlocitor Te-ai făcut lui Dumnezeu şi oamenilor, Hristoase Dumnezeule. Că prin Tine, Stăpâne, am aflat izbăvirea din noaptea necunoştinţei către Părintele Tău, începătorul luminii.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Poruncind să se lumineze baia cu trei ferestre, ai zugrăvit în chip tainic botezul, Sfântă Varvara, care este curăţirea cea purtătoare de lumină a sufletelor, prin lumina Sfintei Treimi.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Sfânta Varvara ferindu-se de nebunia cea cumplită a tatălui ei, muntele îndată despicându-se a primit-o, ca şi oarecând pe întâia muceniţă, Sfânta Tecla, cea pururea mărită, prin minunea lui Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Sfânta Varvara cea lăudată, aprinzându-se de râvna adevăratului Dumnezeu, a scuipat în feţele cele spurcate ale idolilor celor mincinoşi, bătându-şi joc, fecioara, de stăpânitorul lumii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Roagă, Fecioară curată, pe Fiul tău şi Domnul, să dăruiască celor robiţi, care se încred în tine, izbăvire paşnică din împrejurarea cea potrivnică.

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul greşelilor fiind învăluit, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat; scoate-mă din stricăciune, Dumnezeule.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Precum ai făgăduit, Mântuitorule, ai dăruit înţelepciunea cea de Dumnezeu învăţată celor ce pătimesc pentru Tine înaintea divanului judecătorului; de aceasta şi muceniţa Varvara s-a umplut.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Înşelăciunea celor fără de Dumnezeu o ai vădit cu cuvântul, de Dumnezeu înţelepţită, Varvara prea mărită; şi cu stăruinţa în fapte ai înspăimântat minţile tiranilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Purtătoarea de biruinţă, cea fără de prihană, Sfânta Varvara, şi-a dat trupul să-i fie sfâşiat în chinuri îngrozitoare şi să fie strujit cu mănunchi de păr, pentru Hristos.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fără ispită bărbătească ai născut, Fecioară, şi fecioară în veci ai rămas, arătând semnele adevăratei Dumnezeiri a Fiului şi Dumnezeului tău.

Condacul Sfintei: Lui Hristos, celui în Sfânta Treime cu evlavie lăudat, urmându-I tu, purtătoare de biruinţă, ai nimicit templele idolilor; şi luptând în mijlocul locului de pătimire, Sfântă Varvara, nu te-ai temut de ameninţările tiranilor, ceea ce ai avut îndrăznire bărbătească, cu glas mare cântând pururea: cinstesc Sfânta Treime, Dumnezeirea cea una.

Icosul Sfintei: Pe ceea ce prin mucenicie s-a făcut mireasă a lui Hristos, pe Sfânta Varvara, adunându-ne, să o cinstim după vrednicie; ca prin rugăciunile ei izbăvindu-ne de întinăciunea cea de suflet pierzătoare şi de ciumă, de cutremur şi de surpare, să petrecem viaţa în pace, învrednicindu-ne cu toţii sfinţi, cei ce din veac au bineplăcut lui Dumnezeu, a umbla în lumină şi a cânta cu vrednicie: minunate ai făcut, Mântuitorule, milele Tale tuturor oamenilor, celor ce mărturisesc cu credinţă şi cinstesc Sfânta Treime, Dumnezeirea cea una.

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului cel călcător de lege, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri Roua Duhului, cel ce este Binecuvântat şi Preaslăvit.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Tiranul cel ce se semeţea să cuprindă pământul şi să piardă marea, zace ca o jucărie la picioarele Sfintei fecioare Varvara; că pe acesta slăbindu-l Hristos, ea l-a legat ca pe o vrabie neputincioasă.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Cu bătăi de neîndurat, chinuit fiindu-ţi tot trupul şi roşit de curgerile de sânge şi coasta-ţi arsă fiind, ai răbdat, muceniţă prealăudată, dând mulţumită lui Hristos, Sfântă mărită Varvara.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

O, cruzimea cea fără de omenie şi fără de simţire a tiranilor şi preamulta lor nelegiuire! Că au tăiat cumplit cu sabia, ca într-o măcelărie, sânii muceniţei, care şi-a lipit mintea de Dătătorul de răsplată, Hristos.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Sfântă a sfinţilor te cunoaştem pe tine, ca pe ceea ce singură ai născut pe Dumnezeu cel neschimbat, Fecioară neîntinată, Maică nenuntită. Că prin naşterea ta cea dumnezeiască ai izvorât tuturor credincioşilor nestricăciunea.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel cu foc oarecând în Babilon, lucrările şi-a despărţit cu dumnezeiasca poruncă, pe haldei arzând, iar pe cei credincioşi răcorind, pe cei ce cântau: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Arătatu-ţi-S-a Hristos în lumina neapropiată, ţie, celei ţinută în temniţă, Sfântă Varvara, îndemnându-te să îndrăzneşti, vindecându-ţi rănile şi bucurie dăruindu-ţi. Pentru aceasta te-ai într-aripat de dragostea Mirelui tău.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Înger luminat te-a îmbrăcat în haină luminoasă pe tine, care ai fost dezbrăcată pentru Hristos, cinstită Varvara, purtându-te ca pe o mireasă; că ai dezbrăcat împreună cu haina şi patimile, muceniţă, primind schimbare dumnezeiască.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântului Duh, Domnul

Arătatu-s-a plinită în chip lănurit proorocia Ta, Hristoase; că tatăl dă la moarte pe fiu, ticălosul părinte al muceniţei Tale, făcându-se însuşi lucrător al junghierii. Pentru aceasta cu foc din cer a fost mistuit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe Cel nedespărţit de Tatăl, care ca Dumnezeu şi om a petrecut în pântecele tău, fără sămânţă L-ai zămislit şi L-ai născut în chip de negrăit, Născătoare de Dumnezeu prea curată. Pentru aceasta pe tine te ştim izbăvirea noastră a tuturor.

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui Celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, întrupându-Se din Fecioară, S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite. Pentru aceasta, pe Născătoarea de Dumnezeu, cea prea lăudată, o slăvim.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Vrând să dobândeşti prin sabie sfârşit fericit muceniciei tale, Sfântă Varvara, împreună cu Sfânta Iuliana te-ai învrednicit cununilor, auzind glas dumnezeiesc, care a împlinit rugăciunile tale.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Hristos plinind cererea ta, Sfântă Varvara, purtătoare de biruinţă, dă tămăduiri tuturor celor ce săvârşesc cu adevărat, cu credinţă pomenirea ta din fiecare an. Că minunile tale au covârşit nisipul mării, mărită muceniţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Unindu-te acum cu Hristos, Mirele tău, cel ce domneşte peste toate şi strălucind de slava dumnezeieştii lumini în cereştile cămări, Sfântă Varvara, cauţi spre cântăreţii tăi, scăpându-i de patimi şi aducându-i la Dumnezeul cel viu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca o lână primind în pântece ploaia cea cerească, ceea ce eşti cu totul fără prihană, ai născut nouă pe Cel ce dă dulceaţă celor ce-L laudă cu dreaptă credinţă şi te vestesc pe tine, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti cu totul lăudată.

Sedealna, glasul al 3-lea. **Podobie:** De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Cu prilejul chinuirii tale pe toţi i-ai înspăimântat; că ai răbdat bătăi de la tirani, legături, chinuri şi temniţă, Sfântă Varvara prea fericită. Pentru aceasta şi cunună din ceruri ai primit de la Dumnezeu, pe care L-ai iubit cu totul şi ai alergat la Dânsul. Acela ţi-a dat ţie să izvorâşti şi tămăduiri oamenilor, muceniţă.

Sedealna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Minunea cea uimitoare a zămislirii şi chipul cel negrăit al naşterii, întru tine, s-au făcut cunoscute, curată, pururea Fecioară. Mintea mi se înfricoşează şi cugetul mi se înspăimântă de mărirea ta, ce se întinde asupra tuturor, spre mântuirea sufletelor noastre.

Sedealna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Lângă Crucea Domnului stând şi plângând, ca o Maică bună, curata striga: vai mie, Fiul meu! Vai mie, Lumina ochilor mei! Cum ai fost întins pe cruce, Tu, care dumnezeieşte ai întins cerul ca un cort şi scoţi din mare izvoare de ape, cu porunca Ta?

Acatistul Sfintei Varvara

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşlueşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.

Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Ţie, celei alese de Dumnezeu din neamul slujitorilor de idoli, şi chemată în limba sfântă ca să ajungi mireasa lui Hristos, noi, cei ce ne izbăvim prin tine din multe feluri de răutăţi şi neputinţe, cântări de mulţumire şi de laudă aducem ţie, sfântă şi întru tot lăudată mare muceniţă; iar tu având îndrăzneală către Domnul, din toate nevoile ne slobozeşte, ca neîncetat să cântăm ţie: ***Bucură-te, Varvara, mireasa cea prea înţeleaptă a lui Hristos!***

Icosul 1

Curăţia cea cinstită şi întru tot iubită de îngeri, fără prihană păzind-o, cinstită Varvara, te-ai învrednicit a fi vieţuitoare împreună cu îngerii, cu care când cânţi în cer cântarea cea întreită lui Dumnezeu, auzi-ne şi pe noi care cântăm ţie pe pământ aceste cântări de laudă:
Bucură-te, ceea ce eşti mai înainte rânduită de la Dumnezeu Tatăl, a închipui patimile Fiului Său;
Bucură-te, ceea ce eşti chemată dintru întuneric la lumina cea adevărată a credinţei şi a darului, de Fiul lui Dumnezeu, care este Lumină din Lumină;
Bucură-te, ceea ce eşti sfinţită cu trupul şi cu sufletul de Preasfântul Duh, cel ce te-a chemat pe tine;
Bucură-te, că de întinăciunea trupului şi a sufletului te-ai păzit fără prihană;
Bucură-te, ceea ce te-ai logodit pe tine fecioară curată Mirelui Hristos cel născut din Fecioara Maria;

Bucură-te, ceea ce n-ai voit a cunoaşte pe logodnicul cel pământesc pentru că te-ai făgăduit Celui ceresc;
Bucură-te, crinul fecioriei care ai fost crescută în mijlocul spinilor idoleşti;
Bucură-te, floarea curăţiei care ai înflorit sus întru mărirea cea neveştejită;
Bucură-te, ceea ce te îndulceşti de bună mireasmă în grădina lui Hristos;
Bucură-te, ceea ce te mângâi acolo de vederea Celui mai frumos decât fiii omeneşti;
Bucură-te, ceea ce ai albit hainele tale pe pământ în sângele Mielului;
Bucură-te, ceea ce în cer în hora fecioarelor urmezi Mielului lui Dumnezeu;
Bucură-te, Varvara, mireasa cea prea înţeleaptă a lui Hristos!

Condacul 2

Văzându-se pe sine Sfânta Varvara aşezată de tatăl său într-un turn înalt, a cugetat întru sine a fi ridicată în cer de puterea lui Dumnezeu; şi punând într-u inima sa suire înţelegătoare, adică trecerea de la întuneric la Lumină, şi de la înşelăciunea idolească la Dumnezeu cel Adevărat, a cântat Lui: ***Aliluia!***

Icosul 2

Căutând Sfânta fecioară Varvara să înţeleagă ceea ce era de înţeles numai pentru însuşi Făcătorul a toată făptura, vorbea cu mintea sa, zicând: idolii cei întunecaţi cum ar putea să zidească luminătorii cei luminaţi ai cerului, spune-mi? La care prin psalmistul a răspuns aşa: toţi zeii neamurilor sunt demoni; iar Dumnezeu şi Domn, Unul este, care a făcut cerurile şi toată lumina lor. Deci, minunându-ne de mintea ta, înţeleaptă fecioară, grăim ţie unele ca acestea:
Bucură-te, ceea ce eşti cunoscătoare mai mult decât bătrânii slujitorilor idoleşti;
Bucură-te, ceea ce eşti mai înţeleaptă decât înţelepţii lumii acesteia;
Bucură-te, că Dumnezeu ţi-a dat ţie cele neştiute şi cele ascunse ale înţelepciunii Sale;
Bucură-te, că Însuşi Dumnezeu-Cuvântul te-a învăţat pe tine adevărata teologie;
Bucură-te, ceea ce cu mintea lui Hristos ai covârşit pe toţi cititorii în stele;
Bucură-te, ceea ce ai văzut cu adevărat crugul cel ceresc mai înainte decât aceia;
Bucură-te, că ai cunoscut în făptură ca într-o oglindă pe însuşi Făcătorul;
Bucură-te, că în luminătorii cei zidiţi ai văzut pe Lumina cea nezidită;
Bucură-te, că acum de faţă priveşti în cer lumina feţei lui Dumnezeu;
Bucură-te, ceea ce în chip de nepovestit te veseleşti de Lumina Lui;
Bucură-te, stea înţelegătoare, prin ale cărei raze faţa lui Dumnezeu luminat ca soarele se arată nouă;
Bucură-te, lună înţelegătoare, prin care noaptea rătăcirii se luminează ca ziua;
Bucură-te, Varvara, mireasa cea prea înţeleaptă a lui Hristos!

Condacul 3

Puterea Celui de sus a fost dată atunci Sfintei Varvara, ca şi oarecând de demult proorocului Iezechiel: faţă de diamant, puternică faţă de toţi închinătorii la idoli, ca să nu se teamă de faţa lor cea sălbatică, nici să se spăimânte de îngrozirea celui cumplit. Pentru aceea cu îndrăzneală strigă fecioara cea cu înţelepciune bărbătească: pe Treimea cea intru o Dumnezeire cinstesc şi Acesteia cu credinţă închinându-mă, grăiesc cu mare glas: ***Aliluia!***

Icosul 3

Având Sfânta Varvara înţelepciune dată ei de sus, a alergat către lucrătorii băii ce i se zidea şi, arătând lor taina Sfintei Treimi a poruncit să se facă trei ferestre în baie, zicând: de vreme ce închinătorii la idoli gură au şi nu grăiesc măririle lui Dumnezeu celui adevărat, măcar pereţii cei de piatră ai acestei băi cu aceste trei ferestre, ca prin trei guri să mărturisească pe Dumnezeul Unul în Sfânta Treime, cel închinat şi slăvit de toată făptura. De aceea pentru înţelepciunea aceasta, Sfânta Varvara, primeşte unele ca acestea:

Bucură-te, ceea ce ai închipuit în baia cea cu trei ferestre taina Sfântului Botez, în numele Preasfintei Treimi;

Bucură-te, ceea ce te-ai spălat pe tine prin apa botezului şi a Duhului şi după aceea şi cu sângele tău cel mucenicesc;

Bucură-te, că prin trei ferestre ai gonit întunericul mulţimii de zei, cel potrivnic Sfintei Treimi;

Bucură-te, că prin trei ferestre ai văzut lumina Sfintei Treimi;

Bucură-te, că prin acele trei ferestre a privit spre tine Soarele dreptăţii, care a strălucit a treia zi din mormânt;

Bucură-te, că prin acelea a răsărit ţie de la Sfânta Treime zi de mântuire;

Bucură-te, ceea ce întotdeauna ai inima ta deschisă către Dumnezeu, Sfânta Treime;

Bucură-te, ceea ce tare ai închis firea ta înaintea celor trei războinici vrăjmaşi: împotriva trupului, a lumii şi a diavolului;

Bucură-te, că ai aşezat în sufletul tău trei ferestre înţelegătoare: a credinţei, a nădejdii şi a dragostei;

Bucură-te, că tu prin cele trei ferestre aproape de Dumnezeiasca Treime eşti, privind la Biserica trupului lui Hristos cea ridicată în trei zile;

Bucură-te, că ţie ţi s-au deschis cerurile de către trei ierarhi îngereşti;

Bucură-te, că pe tine locaşurile cele de sus ale Preasfintei Treimi cu bucurie te-au primit;

Bucură-te, Varvara, mireasa cea prea înţeleaptă a lui Hristos!

Condacul 4

Vifor de urgie mare al tatălui tău, ce sufla cu îngrozire şi cu ucidere, s-a pornit asupra casei sufletului tău, Sfânta Varvara, dar n-a putut să-l clintească, pentru că era întemeiat pe piatra credinţei lui Hristos. Pe care, înţeleaptă fecioară, tu nemişcată stând, lui Hristos celui ce te întărea pe tine ai cântat: ***Aliluia!***

Icosul 4

Graiuri nepovestite auzind tatăl tău Dioscor pentru Sfânta Treime, de la tine fiica cea înţeleaptă, ca o aspidă surdă şi-a astupat urechile sale; şi după asemănarea şarpelui celui cu limba înveninată, cu sabie ascuţită s-a pornit ca să te ucidă; dar tu, Varvara, mireasa lui Hristos, urmând Mirelui tău Iisus, care a fugit de sabia lui Irod, ai fugit de sabia lui Dioscor, dorind să întorci intru dragoste părintească mânia inimii lui cea de fiară. Iar noi cu aceste cântări cinstim fuga ta cea cu înţelepciune:

Bucură-te, fericită, ceea ce ai fost izgonită din casa cea pământească pentru dreptate;

Bucură-te, cea îmbogăţită întru Dumnezeu, ceea ce te-ai lipsit de bogăţii pentru Hristos;

Bucură-te, că sărăcia ta este Împărăţia cerului;

Bucură-te, că ţi s-a gătit ţie comoara veşnicelor bunătăţi;

Bucură-te, mieluşea cuvântătoare, care ai scăpat de cumplita mânie a tiranului lup, alergând către Hristos, Păstorul cel bun;

Bucură-te, ceea ce ai intrat în staulul oilor celor de-a dreapta Lui;

Bucură-te, porumbiţă fără de răutate, care ai zburat de la pământescul corb sub acoperământul cerescului Vultur;

Bucură-te, ceea ce ai aflat ţie acoperământ bun sub acoperământul aripilor Lui;

Bucură-te, prea cinstită mireasă a Împăratului Ceresc, care ai fost gonită spre moarte de ocară de tatăl tău cel pământesc;

Bucură-te, ceea ce cu mărire eşti primită de Domnul Slavei cel fără de moarte;

Bucură-te, solitoarea vieţii care şi nouă de-a pururea ne doreşti asemenea;

Bucură-te, cea cu totul sârguitoare spre rugăciune pentru noi către Dumnezeu;

Bucură-te, Varvara, mireasa cea prea înţeleaptă a lui Hristos!

Condacul 5

Stelei celei cu dumnezeiască mergere te-ai asemănat, Sfântă mare muceniţă Varvara, ca fugind dinaintea tatălui tău, cu taină l-ai povăţuit pe el spre calea cea dulce către Soarele dreptăţii Hristos-Dumnezeu, care a răsărit din Fecioară. Însă el, orb fiind cu ochii cei sufleteşti, îndată şi cu cei trupeşti, nu te vedea pe tine fugind înaintea sa, şi tu fugind prin muntele cel de piatră ce se desfăcuse din porunca lui Dumnezeu te-ai ascuns de la ochii lui într-o peşteră de piatră, ca din mijlocul pietrelor ca o pasăre să dai glas lui Dumnezeu cântând: ***Aliluia!***

Icosul 5

Văzându-te pe tine păstorii cei ce păşteau oile pe deasupra muntelui ascunzându-te în stâncă, se minunau zicând: această mieluşită cuvântătoare, de ce lup fuge? Şi numaidecât iată Dioscor cel mai cumplit decât lupul alerga la munte; şi aflându-te pe tine acolo ascunsă, apucându-te de feciorescul tău păr, te trăgea pe cale aspră spre casa lui; pentru aceasta noi credincioşii te întâmpinăm cu laude ca acestea:

Bucură-te, ceea ce te-ai asemănat tânără în munţii Aromatelor;

Bucură-te, ceea ce ai iubit cele de sus mai mult decât cele de jos, punând suişurile întru inima ta;

Bucură-te, ceea ce ai scăpat din groapa cea pierzătoare a închinătorilor la idoli;

Bucură-te, ceea ce ai alergat la muntele închinării Sfintei Treimi;

Bucură-te, ceea ce ai trecut prin piatră fugind de urma celui cu inima de piatră;

Bucură-te, ceea ce ai aflat în mijlocul pietrelor pe Hristos, Piatra care te-a întărit pe tine;

Bucură-te, ceea ce ai intrat în peştera cea de piatră, ca să vezi pe Iisus, Cel ce a fost pus în mormânt de piatră;

Bucură-te, ceea ce acum vezi pe Acela şezând pe Scaunul slavei;

Bucură-te, că perii capului tău sunt rupţi pe pământ pentru Hristos, Cel care păzeşte şi perii capului omului ca să nu piară;

Bucură-te, că perii aceia număraţi sunt de Hristos spre încununarea ta în cer;

Bucură-te, ceea ce ţi-ai vopsit părul cu sângele tău ca şi cu nişte flori;

Bucură-te, că împletirea părului tău cel însângerat s-a întors intru cunună de aur;

Bucură-te, Varvara, mireasa cea prea înţeleaptă a lui Hristos!

Condacul 6

Râvnind propovăduitorilor purtătorilor de Dumnezeu apostoli ai lui Hristos, înaintea tiranilor ai propovăduit pe Hristos, Dumnezeul Adevărat; şi pentru Dânsul chinuri cumplite, adică ruperea cărnurilor, scrijelirea cu unghii de fier, vitejeşte ai răbdat, Sfânta Varvara. Şi în temniţă fiind închisă, într-ânsa ca într-o cămară pentru Hristos ai săltat, cântând: ***Aliluia!***

Icosul 6

Hristos Domnul, care a strălucit în inima ta lumina cea adevărată a cunoştinţei de Dumnezeu, ca un Mire iubit al tău, la miezul nopţii a venit către tine, mireasa Sa cea fără prihană, şi cu dragoste te-a cercetat, tămăduindu-te de răni, şi cu strălucirea feţei Sale a veselit sufletul tău în chip de negrăit; iar pe noi credincioşii ne-a învăţat a cânta ţie unele ca acestea:

Bucură-te, ceea ce ai fost bătută fără milă pentru Hristos, cel ce a răbdat bătaie;

Bucură-te, ceea ce ai bătut pe vrăjmaşul cel nevăzut prin răbdarea bătăilor;

Bucură-te, ceea ce ai purtat rănile Domnului tău pe trupul tău;

Bucură-te, ceea ce te-ai vindecat de toate rănile trupului tău prin Însuşi Domnul;
Bucură-te, că Însuşi Domnul, Lumina lumii, fiind tu în temniţă ţi S-a arătat;
Bucură-te, că Însuşi Domnul, Doctorul sufletelor şi al trupurilor, fiind tu bolnavă te-a cercetat;
Bucură-te, ceea ce prin temniţa cea pământească ai intrat luminată în cămara cea cerească;
Bucură-te, ceea ce din sângiuirile tale ai ţesut ţie haină de nuntă;
Bucură-te, că prin tine păcătoşii de multe răni se vindecă;
Bucură-te, că prin tine de toate bolile se însănătoşează cei ce te cheamă pe tine cu credinţă;
Bucură-te, dezlegătoare grabnică a celor încărcaţi de păcate;
Bucură-te, vindecarea cea bună a celor foarte răniţi;
Bucură-te, Varvara, mireasa cea prea înţeleaptă a lui Hristos!

Condacul 7

Vrând nebunul tiran să dobândească dorirea sa, s-a ispitit ca prin cuvinte amăgitoare să te întoarcă pe tine, Sfântă Varvara, de la Dumnezeul cel Adevărat către înşelăciunea idolilor; iar tu, ca o înţeleaptă fecioară, ai răspuns lui zicând: mai lesne vei face diamantul moale ca ceara, decât a mă întoarce pe mine de la Hristos Dumnezeul meu, că pe Dânsul împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, un Dumnezeu Adevărat Îl mărturisesc, Îl slăvesc, Îl laud şi cânt Lui: ***Aliluia!***

Icosul 7

Arătat-a cumplită mânie tiranul cel fără de omenie şi cu chipul de fiară, Sfântă mare muceniţă Varvara, când a poruncit să te spânzure pe lemn, şi cu unghii de fier să sfâşie trupul tău, şi cu făclii aprinse să ardă coastele tale, încă şi cu ciocan să te lovească peste cap; de răbdarea ta minunându-ne, cu bună cucernicie te fericim cu laude ca acestea:
Bucură-te, că pentru Hristos cel răstignit pe Cruce ai fost spânzurată pe lemn;
Bucură-te, că ai fost scrijelită peste coaste pentru Iisus cel împuns cu suliţa în coastă;
Bucură-te, că ai aprins în inima ta focul dragostei către Dumnezeu;
Bucură-te, că pentru Dânsul ai fost arsă cu făclii;
Bucură-te, ceea ce eşti întru răbdare mai tare decât diamantul;
Bucură-te, ceea ce eşti întru vitejie neclintită mai vârtos decât un turn de piatră;
Bucură-te, că prin bătaia cu ciocanul peste cap, cununa Împărăţiei ţi s-a lucrat;
Bucură-te, că prin acel ciocan s-a sfărâmat capul vrăjmaşului tău;
Bucură-te, că pentru Hristos ai pătimit pe pământ;
Bucură-te, că pentru Dânsul în cer eşti prea mărită;
Bucură-te, biruitoare tare a tuturor vrăjmaşilor noştri;

Bucură-te, ajutătoare grabnică la toate primejdiile noastre;
Bucură-te, Varvara, mireasa cea prea înţeleaptă a lui Hristos!

Condacul 8

Văzând pătimirea străină şi înfricoşătoare a Sfintei Varvara, Iuliana cea drept-credincioasă între femei s-a mirat foarte, zicând: cum o fecioară tânără în trupul său cel tinerel rabdă vitejeşte pentru Hristos chinuri ca acestea? Deci umplându-se de jale a plâns şi cu mulţumire a cântat lui Hristos Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 8

Iisus S-a făcut pentru tine dulceaţa cea dulce, după care doreai cu tărie, Sfântă Varvara, că pentru dulceaţa Lui ai răbdat chinuri amare, zicând: paharul patimilor pe care mi l-a dat mie Mirele meu cel iubit, au nu-l voi bea? Pentru aceea şi tu însăţi te-ai arătat pahar, care varsă dulceaţă de minunate vindecări, tuturor celor ce grăiesc ţie aşa:
Bucură-te, ceea ce ai aruncat în iadul cel amar amărăciunea idolească;
Bucură-te, ceea ce ai iubit dulceaţa cea cerească a lui Iisus;
Bucură-te, năstrapa cea înţelegătoare care are întru sine mana, adică mâncarea celor ce fac voia lui Dumnezeu;
Bucură-te, ceea ce umpli de bunătăţi pe cei credincioşi;
Bucură-te, râul cel plin de apele darului lui Dumnezeu;
Bucură-te, izvorul cel ce izvorăşte izvoare de minuni;
Bucură-te, ceea ce ai zburat ca o albină din fumul cel urât mirositor al jertfelor idoleşti;
Bucură-te, ceea ce ai alergat cu dulceaţă la mirosul Mirelui Hristos cel cu bun miros;
Bucură-te, că rănile tale cele de peste tot trupul te-au făcut asemenea fagurelui;
Bucură-te, ceea ce cu picăturile sângelui tău, prea dulcelui Iisus te-ai făcut mult mai dulce decât mierea;
Bucură-te, că pomenirea ta s-a făcut prea dulce tuturor credincioşilor;
Bucură-te, că întru toată Biserica lui Hristos numele tău s-a făcut prea cinstit;
Bucură-te, Varvara, mireasa cea prea înţeleaptă a lui Hristos!

Condacul 9

Toată firea îngerească la vitejia ta cea cu multă bărbăţie, Sfântă şi nebiruită muceniţă Varvara, cu mare bucurie s-a bucurat; şi văzând pe vechiul vrăjmaş, pe domnul cel trufaş al întunericului, împreună cu toate cetele lui diavoleşti şi idoleşti ruşinat de tine, de o fecioară tânără, biruit şi aruncat sub picioarele tale, cu glas mare către Dumnezeu au cântat: ***Aliluia!***

Icosul 9

Ritorii cei pricepuţi la vorbire nu pot să spună cu limbile lor cele ritoriceşti durerea patimilor tale, o, Varvara, că în ce chip va putea spune cineva durerea ta când ţi s-au tăiat sânii? Sau cum va spune ruşinea fecioreştii tale feţe, când ai fost purtată goală prin toată cetatea de tiranii cei fără de lege? Deci de pătimirea aceasta şi de ocara ce ţi s-a făcut, numai aducându-ne aminte, tremurăm şi cu umilinţă grăim aşa:

Bucură-te, mlădiţa cea bună a sădirii lui Hristos;
Bucură-te, viţa cea adevărată a viei lui Hristos;
Bucură-te, că tăindu-ţi-se amândoi sânii, ca doi struguri întru cinste i-ai adus Domnului tău;
Bucură-te, că sângele tău din acei ciorchini a curs ca nişte vin de umilinţă;
Bucură-te, că pentru Hristos cel ce a fost dezgolit, şi tu de hainele tale ai fost dezbrăcată;
Bucură-te, că pentru Cel ce a fost purtat cu batjocură în Ierusalim, şi tu prin cetate spre batjocură ai fost purtată;
Bucură-te, ceea ce ai fost de îngeri îmbrăcată cu veşmânt luminat întru a ta goliciune;
Bucură-te, că Acela în chip nevăzut te-a acoperit de către ochii celor fără de ruşine;
Bucură-te, ceea ce ai fost privelişte îngerilor şi oamenilor;
Bucură-te, că şi însăşi tiranii s-au mirat de răbdarea ta;
Bucură-te, că Însuşi Domnul de sus a căutat spre patimile tale;
Bucură-te, că Însuşi Puitorul de nevoinţe a lăudat nevoinţele tale;
Bucură-te, Varvara, mireasa cea prea înţeleaptă a lui Hristos!

Condacul 10

Vrând să-ţi mântuieşti sufletul tău, n-ai purtat nici o grabă pentru toate cele ale trupului tău, Sfântă Varvara. Căci când a ieşit împotriva ta judecata spre tăierea cu sabie, tu sub sabie ascuţită ca sub o cunună frumoasă, cu bucurie mergând, lui Dumnezeu celui ce te-a întărit pe tine la lupta mucenicească, I-ai cântat cântare: ***Aliluia!***

Icosul 10

Mai împietrită decât zidurile cele de piatră a fost inima lui Dioscor, Sfântă Varvara, care s-a arătat pentru tine nu tată, ci tiran cumplit; că el dacă a auzit de judecarea ta spre moarte prin sabie, nu numai că n-a suferit pentru moartea ta, ci însuşi cu sabia sa la locul osândirii sfântul tău cap a tăiat. Şi aşa după cum a proorocit Domnul, ticălosul tată a dat pe fiica sa spre moarte. Deci întru acest fericit sfârşit al tău, primeşte de la noi cântarea aceasta:

Bucură-te, că pentru Hristos, capul Bisericii, sub sabie capul tău ţi-ai plecat;

Bucură-te, că pentru dragostea cea către cerescul şi iubitorul de oameni Părintele cel fără de moarte, de părintele pământesc stricăcios şi fără de omenie ai fost dată spre moarte;
Bucură-te, ceea ce ai săvârşit curgerea cea bună a călătoriei celei mucenicești;
Bucură-te, ceea ce, cu priveghere până la moarte, ai păzit credinţa către Hristos logodnicul tău cel fără de moarte;
Bucură-te, ceea ce eşti încinsă cu putere de sus asupra războiului împotriva puterilor celor de dedesubt;
Bucură-te, ceea ce eşti îmbrăcată întru cele înalte cu mărire, purtătoare de biruinţă, de la biruitorul Hristos;
Bucură-te, ceea ce eşti încununată pe pământ cu arma buneivoiri a lui Dumnezeu;
Bucură-te, ceea ce eşti înfrumuseţată în cer, cu floarea nestricăciunii;
Bucură-te, podoaba şi lauda fecioarelor;
Bucură-te, frumuseţea şi bucuria mucenicilor;
Bucură-te, apărătoare tare a creştinilor;
Bucură-te, folositoarea credincioşilor;
Bucură-te, Varvara, mireasa cea prea înţeleaptă a lui Hristos!

Condacul 11

Cântarea noastră cea de laudă, de ar fi adusă de mulţime fără de număr, ştim că nu este din destul după vrednicie a te lăuda pe tine, sfântă şi întru tot lăudată muceniţă Varvara. Însă noi, mulţumiţi fiind pentru darurile lui Dumnezeu cele ce prin tine ni se dăruiesc nouă de ajuns, cu buze de mulţumire lăudăm pe Dumnezeu cel ce te-a prea mărit pe tine pentru faptele tale cele bune, zicând: ***Aliluia!***

Icosul 11

Făclie primitoare de lumină în sfeşnicul ceresc pusă înaintea tronului Sfintei Treimi, cu ochii minţii te vedem pe tine, Sfântă fecioară Varvara, de unde cu rugăciunile tale asemenea cu nişte raze luminezi negura nopţii păcatelor noastre şi ne povăţuieşti pe noi pe cărarea cea luminată a mântuirii. De aceea după datorie vrednică eşti a fi cinstită de noi cu chemări ca acestea:
Bucură-te, raza Luminii celei înţelegătoare, care te afli în lumina cea neîntunecată;
Bucură-te, smirna cea cu bun miros, care dai bună mireasmă Bisericii lui Hristos;
Bucură-te, cădelniţă de aur care duci pentru noi tămâia rugăciunii către Dumnezeu;
Bucură-te, vas de mir neîmpuţinat de vindecări;
Bucură-te, comoară necheltuită a dumnezeieştilor daruri;
Bucură-te, paharul cel ce dregi bucurie din îndestularea casei lui Dumnezeu;
Bucură-te, vasul care primeşti dulceaţă tuturor bunătăţilor cereşti din plinirea lui Hristos;
Bucură-te, diamant ce ai împodobit inelul logodirii lui Hristos;

Bucură-te, cununa bunătăţii pe care o ţine Domnul în mână;
Bucură-te, că pe tine a aşezat Împăratul slavei, Domnul puterilor, mărire şi mare cuviinţă;
Bucură-te, că ţie ţi-a dăruit Împăratul împăraţilor, şi Domnul domnilor, Împărăţia şi domnia Sa;
Bucură-te, că prin chinurile tale pentru dreapta credinţă ai dobândit cununa măririi;
Bucură-te, Varvara, mireasa cea prea înţeleaptă a lui Hristos!

Condacul 12

Dar de la Dumnezeu s-a dat ţie, prea bună fecioară Varvara, a feri şi a păzi de boli năpraznice şi de moarte grabnică pe tot omul ce pomeneşte şi cinsteşte cu credinţă şi cu dragoste şi cu bună cucernicie cinstitele tale patimi. Pentru aceea de acel dar nu ne lipsi şi pe noi, ci sănătoşi fiind cu sufletul şi cu trupul, întru această viaţă de acum, şi în ceea ce va să fie, să cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 12

Lăudăm nevoinţele tale, cinstim patimile, mărim îndelungă răbdarea ta, fericim sfântul tău sfârşit, lăudăm bărbăţia ta cea nebiruită, ce s-a arătat în trupul tău cel neputincios, cu care te-ai prea mărit în cer şi pe pământ, Sfântă şi bună biruitoare, mare muceniţă Varvara; şi întru cinstea patimilor şi ale nevoinţelor tale cele purtătoare de biruinţă, grăim către tine acestea:
Bucură-te, ceea ce eşti primită cu dragoste de cetele îngereşti a petrece împreună cu ele;
Bucură-te, ceea ce eşti dusă cu bucurie în cămara cea cerească de cetele fecioreşti;
Bucură-te, ceea ce eşti petrecută de cetele muceniceşti cu cununa măririi în glas de bucurie;
Bucură-te, ceea ce pentru Domnul ai fost primită cu dragoste de toţi locuitorii cereşti;
Bucură-te, că plata ta multă este în ceruri;
Bucură-te, că bucuria ta este veşnică întru strălucirile Sfinţilor;
Bucură-te, ceea ce eşti nouă prea tare folositoare împotriva vrăjmaşilor celor văzuţi şi nevăzuţi;
Bucură-te, solitoarea bucuriei noastre şi a darului şi a măririi celei veşnice;
Bucură-te, vindecătoarea neputinţelor noastre celor trupeşti şi sufleteşti;
Bucură-te, ceea ce eşti câştigare a bunătăţilor celor pământeşti şi cereşti;
Bucură-te, că prin tine nădăjduim a fi păziţi de moartea cea fără de veste şi veşnică;
Bucură-te, că prin tine aşteptăm cu bună nădejde a câştiga viaţa cea veşnică;
Bucură-te, Varvara, mireasa cea prea înţeleaptă a lui Hristos!

Condacul 13 (de trei ori)
O, mult-pătimitoare şi întru tot lăudată Sfântă mare muceniţă Varvara, primind rugăciunea noastră aceasta de acum, izbăveşte-ne pe noi de toate durerile sufleteşti şi trupeşti şi de vrăjmaşii văzuţi şi nevăzuţi; iar cu solirile tale cele primite de Dumnezeu păzeşte-ne şi de chinurile cele veşnice, ca împreună cu tine în pământul celor vii să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1
Curăţia cea cinstită şi întru tot iubită de îngeri, fără prihană păzind-o, cinstită Varvara, te-ai învrednicit a fi vieţuitoare împreună cu îngerii, cu care când cânţi în cer cântarea cea întreită lui Dumnezeu, auzi-ne şi pe noi care cântăm ţie pe pământ aceste cântări de laudă:
Bucură-te, ceea ce eşti mai înainte rânduită de la Dumnezeu Tatăl, a închipui patimile Fiului Său;
Bucură-te, ceea ce eşti chemată dintru întuneric la lumina cea adevărată a credinţei şi a darului, de Fiul lui Dumnezeu, care este Lumină din Lumină;
Bucură-te, ceea ce eşti sfinţită cu trupul şi cu sufletul de Preasfântul Duh, cel ce te-a chemat pe tine;
Bucură-te, că de întinăciunea trupului şi a sufletului te-ai păzit fără prihană;
Bucură-te, ceea ce te-ai logodit pe tine fecioară curată Mirelui Hristos cel născut din Fecioara Maria;
Bucură-te, ceea ce n-ai voit a cunoaşte pe logodnicul cel pământesc pentru că te-ai făgăduit Celui ceresc;
Bucură-te, crinul fecioriei care ai fost crescută în mijlocul spinilor idoleşti;
Bucură-te, floarea curăţiei care ai înflorit sus întru mărirea cea neveştejită;
Bucură-te, ceea ce te îndulceşti de bună mireasmă în grădina lui Hristos;
Bucură-te, ceea ce te mângâi acolo de vederea Celui mai frumos decât fiii omeneşti;
Bucură-te, ceea ce ai albit hainele tale pe pământ în sângele Mielului;
Bucură-te, ceea ce în cer în hora fecioarelor urmezi Mielului lui Dumnezeu;
Bucură-te, Varvara, mireasa cea prea înţeleaptă a lui Hristos!

Condacul 1
Ţie, celei alese de Dumnezeu din neamul slujitorilor de idoli, şi chemată în limba sfântă ca să ajungi mireasa lui Hristos, noi, cei ce ne izbăvim prin tine din multe feluri de răutăţi şi neputinţe, cântări de mulţumire şi de laudă aducem ţie, sfântă şi întru tot lăudată mare muceniţă; iar tu având îndrăzneală către Domnul, din toate

nevoile ne slobozeşte, ca neîncetat să cântăm ţie: ***Bucură-te, Varvara, mireasa cea prea înţeleaptă a lui Hristos!***

După aceea zicem această:

Rugăciune

Către tine ca la un adevărat izvor de vindecări şi grabnică tămăduitoare şi mult-minunată, Sfântă fecioară mare muceniţă Varvara, eu, ticălosul, scap, şi către sfântul tău chip cu nevoinţă căzând, mă rog: vezi rănile păcatelor mele cele de peste tot trupul meu; vezi neputinţa sufletului meu şi pe acesta cu obişnuita învăţătură a milosârdiei tale şi cu bună silinţă vindecă-l degrab.

Ia aminte la glasul rugăciunii mele, nu trece cu vederea suspinul ce aduc din ticăloasa mea inimă şi ascultă strigarea mea, ca ceea ce eşti singura mea scăpare, care ai închipuit prin trei ferestre pe Preasfânta cea de o fiinţă şi nedespărţită Treime în baia părintească ce ţi se zidea; pe Aceea roag-o pentru mine păcătosul şi netrebnicul robul tău, ca să mă miluiască acum şi în ziua morţii mele.

Închină-te Părintelui Ceresc, ca pe mine cel căzut sub povara păcatelor să mă ridice spre cuvântarea slavei Sale şi să mă îndrepteze ca totdeauna să am sus inima, să gândesc la cele de sus, iar nu la cele pământeşti.

Roagă pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care în temniţă ruga ta cea mucenicească a auzit, ca şi pe mine leneşul, cel ce şed în trândăvie ca într-o temniţă, degrab să mă întoarcă spre rugăciune şi spre alergarea la poruncile lui Dumnezeu; şi să-mi dea inimă ca să doresc a mă ruga neîncetat.

Cheamă şi pe Sfântul Duh, izvorul care te-a întărit pe tine, fecioară curată, la lupta muceniciei şi te-a acoperit de ruşine cu aripile Sale, ca şi mie ruşinatului şi necuratului să-mi zidească inimă curată şi duh drept să înnoiască întru cele dinlăuntru ale mele; şi mai vârtos să mă cheme şi să-mi dea osârdie, ca să mă nevoiesc în viaţă curată şi să mă întărească spre facerea faptelor bune.

Cred, Sfântă mare muceniţă Varvara, că la toate acestea poţi să-mi ajuţi mie, şi de vei vrea, puternică eşti să mijloceşti la Sfânta Treime ca ceea ce ai proslăvit pe Dumnezeu întru mădularele tale cele muceniceşti. Şi ştiu, sfântă fecioară, că nimic nu este cu neputinţă ţie, de aceea nu trece cu vederea lacrimile şi suspinurile mele. Pentru aceasta cad către cinstita raclă a Sfintelor tale moaşte cele făcătoare de minuni, şi ţie, celei ce petreci în cer cu sufletul, mă închin, îndrăznind prin rugăciuni a grăi, ca să fie urechile tale luând-aminte la glasul rugăciunii mele; trupul tău cel mult chinuit să tămăduiască patimile cele multe ale sufletului şi ale trupului meu; capul tău cel plecat sabiei să dea capului meu apa curăţiei păcatelor; părul tău cel rupt fără milă să mă lege de dragostea lui Dumnezeu; buzele tale cele cinstite să împiedice gura mea de a grăi în deşert şi să o deschidă ca să vestească totdeauna lauda Domnului; ochii tăi cei ce văd Lumina Treimii să vadă şi a mea bună dorire, ca şi eu să-mi întorc ochii mei ca să nu vadă deşertăciuni, ci totdeauna să caut spre fericirea cea cerească; mâna ta cea tăiată să mă scrie în Cartea vieţii şi să mă învrednicească ca totdeauna să ridic mâinile către Cel de sus şi să nu împletesc cu dânsele înşelăciuni; sânii tăi, cei tăiaţi fără milă, să-mi fie mie turn tare în faţa vrăjmaşului; picioarele tale, cele ca nişte făclii luminoase, degrab alergând către Mirele ceresc în cămara cea dumnezeiască, să mă facă ca şi cu picioarele mele să călătoresc către tot lucrul bun, ca Legea Domnului să fie făclie picioarelor mele şi lumină cărărilor mele.

Rănile tale să mă slobozească din rănile păcatelor; sângele tău, cel ce de multe ori în chinuri s-a vărsat, să cureţe sufletul şi trupul meu de toată spurcăciunea; moartea ta să nu-mi dea mie să mor fără de spovedanie şi fără de pocăinţă, căci în fiecare facere de bine eşti prea mărită, şi mai vârtos întru aceasta, că tot cel ce are nădejde la tine şi pururea te cheamă spre ajutor, de moartea cea grabnică scapă; de care şi pe mine ticălosul mă izbăveşte fecioară curată, mare muceniţă Varvara; şi cu rugăciunile tale cele întru tot puternice învredniceşte-mă a sta de-a dreapta lui

Hristos, Fiul lui Dumnezeu, şi să aud glasul ce va zice: "Slugă bună şi credincioasă, intră întru bucuria Domnului tău". Amin.

Paraclisul Sfintei mare muceniţe Varvara

[Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.]

Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Rugăciunile începătoare:

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Psalmul 142

1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.

12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Tropar, glasul al 4-lea: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe credinciosul nostru popor, dăruindu-i lui biruinţă asupra potrivnicilor, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Troparul, glas 1: Pe Sfânta Varvara să o cinstim; că a sfărâmat cursele vrăjmaşului şi ca o vrăbioară s-a izbăvit dintr-insele, cu ajutorul armei Crucii, prea cinstită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nu vom tăcea nicicând, de Dumnezeu Născătoare, a spune pururea puterea ta noi, nevrednicii, că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi scăpat pe noi de atâtea primejdii, sau cine ne-ar fi păzit pe noi până acum slobozi ? Noi de la tine, Stăpână, nu ne vom depărta, că tu mântuieşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.

13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul Sfintei mare mucenice Varvara

Icoană din biserica mănăstirii Poceaev, Ucraina

Cântarea I

Irmos: Apa trecându-o ca pe uscat şi de răutatea egiptenilor izbăvit, israeliteanul striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Taina Preasfintei Treimi o ai închipuit minunat prin cele trei ferestre, iar acum luminează ferestrele sufletului meu cu razele dragostei, credinţei şi nădejdii spre vedea lămurit cu ochii inimii pe Cel ce întraripează minţile cu dorul înţelepciunii.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nu te-ai temut de tatăl tău cel nelegiuit, ci taina Ziditorului ai mărturisit şi fugind de părintele tău după trup, mai mult te-ai apropiat de Părintele ceresc, înaintea Căruia stând cu bunăvoinţă cere nouă, fiilor pierduţi, reînfierea sub aripile iubirii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Mintea ta s-a făcut izvor al înţelegerilor dumnezeieşti, care adăpând pământul inimii tale, l-a făcut roditor de fapte prea minunate; închipuind prin această taină frumuseţii Raiului, din iadul păcatelor ne scoate pe noi, cei mult greşiţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preacurată, icoana cea nestricată a fecioriei, întărirea Sfintei muceniţe Varvara, sufletul meu cel stricat de păcate cumplite îl înnoieşte la izvorul pocăinţei, ca să redobândească iarăşi curăţia cea dintâi spre slava Ziditorului tuturor.

Cântarea a III-a

Irmos: Tu eşti tăria celor ce aleargă la Tine, Doamne, Tu eşti lumina celor întunecaţi şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu frumuseţea trupului fiind împodobită, mai minunat ai strălucit cu frumuseţea sufletului, căci păzindu-l ca pe un locaş slăvit al Treimii, ţi-ai ridicat turnul minţii către cele dumnezeieşti, iar acum în turnul faptelor bune chemi pe cinstitorii tăi.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În turn fiind închisă, turnul minţii din gânduri smerite l-ai zidit şi l-ai ridicat spre cer, fiind întemeiat pe Piatra Hristos, pe care roagă-L cu puterea Sa dumnezeiască să zdrobească săgeţile gândurilor rele, care lovesc turnul minţii noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Darul Duhului Sfânt, ca un soare strălucind pe cerul minţii Tale cu lumina Cuvântului, ţi-a descoperit ţie, fecioară, căldura iubirii Tatălui, care toate întru înţelepciune le-a făcut şi cheamă pe toţi la cunoaşterea adevărului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Din tine a răsărit Spicul mântuirii care hrăneşte pe toţi cu roadele virtuţilor şi la masa îngerească aşează pe cei ce şi-au umplut hambarul sufletului cu faptele cele bune, cu care luminează şi inimile noastre de potopul patimilor chinuite.

Apoi aceste **stihiri**:
Voind cu deadinsul a şti cine este Ziditorul frumuseţilor cerului şi ale pământului, cu glasul cel tainic al inimii strigai voind a afla răspuns doririi tale până ce Stăpânul luând sufletul tău de mâna cea dreaptă ţi-a arătat dreapta ziditoare a toate.

Maica Cuvântului, împreună cu Sfânta mare muceniţă Varvara, roagă-te să păzim noi fecioria sufletului de toată năvala tâlharilor de patimi şi întru osteneala rugăciunii să ne agonisim noi, nevrednicii, cununile cele veşnice ale măririi dumnezeieşti.

Sedealna, glas 2:

Podobie: Ceea ce eşti rugătoare caldă şi zid nebiruit, izvor de milă şi lumii scăpare, cu deadinsul strigăm către tine, Născătoare de Dumnezeu, Stăpână: Vino degrab şi ne izbăveşte pe noi din nevoi, ceea ce eşti singură grabnic folositoare.

Nestricată ai păzit legătura fecioriei desăvârşite şi ca o porumbiţă ai zburat cu aripile muceniciei către tronul Părintelui, Celui ce oarecând prin porumbiţă i-a vestit lui Noe încetarea potopului, iar tu ne vesteşti încetarea mâniei dumnezeieşti.

Cântarea a IV-a

Irmos: Sfatul cel neurmat şi dumnezeiesc al întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum socotindu-l a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu focul dragostei dumnezeieşti fiind aprinsă, ai mistuit toată amintirea celor pământeşti şi cu dorul serafimilor întraripându-te, pe scara inimii suiai tot mai mult către noi înţelegeri dumnezeieşti, cu care luminează şi mintea noastră, fericită Varvara.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lipsind cel cuvios, căci erai închisă în turn ca într-o temniţă, însuşi Duhul cel Preasfânt te povăţuia pe tine pe calea cunoştinţei de Dumnezeu, iar acum însăţi povăţuieşte-ne pe noi a zugrăvi în chip luminat icoana vieţuirii tale îngereşti.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Voind a păzi nerăpită comoara fecioriei tale, nu ai privit spre nuntă, şi zadarnice au rămas încercările tatălui tău de a te convinge spre însoţirea cea pământească; acum roagă-te în baia pocăinţei să redobândim noi fecioria pierdută a sufletului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Toate marginile pământului Te fericesc pe Tine, iar cerul Îţi glăsuieşte laudă prea minunată, căci cu adevărat numai Tu ai născut Maică şi Fecioară, pe Cel ce îmbracă crinii ţarinii în veşmântul frumuseţii şi bine înmiresmează sufletele smerite.

Cântarea a V-a

Irmos: Negura sufletului meu, Mântuitorule, risipeşte-o cu lumina poruncilor Tale şi mă luminează ca un singur Împărat al păcii.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Aflând prin propovăduirea unor fecioare creştine pe cel dorit, cu dragostea Acestuia te-ai aprins şi râvnind a-I fi Lui mireasă spre scăldătoarea Sfântului Botez ai alergat; roagă-te să dobândim noi iarăşi frumuseţea cea după Botezul nostru.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe marmură ai închipuit cinstita cruce, tu, fericită, ceea ce Crucea lui Hristos ai luat cu dragoste şi toată mânia tatălui tău ai răbdat; prin rugăciunile tale, Sfântă Varvara, ajută-ne şi pe noi a ne purta Crucea noastră spre slava Treimii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Taina Preasfintei Treimi o ai descoperit tatălui tău, dar el voind a rămâne în întunericul înşelăciunii, cu mânie s-a pornit asupra ta şi cu sabia a voit a reteza lumina vieţii tale; de mânia vrăjmaşilor noştri păzeşte-ne şi pe noi, cei din neca-zuri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Lăuda fecioriei şi cununa măririi a toată lumea pe tine te ştim, noi, cei ce alergăm la mijlocirea Ta, ca să alungi întunericul răutăţii noastre şi prin fapte bune să ne arăţi vrednici de mântuirea răsărită prin Soarele neapus al dreptăţii.

Cântarea a VI-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Auzit-a Cel Preaînalt rugăciunea ta şi a luat aminte la cererea ta, despicând muntele de piatră spre adăpostirea roabei Sale; cu fulgerul rugăciunii tale despică împietrirea inimii noastre, ca să adăpostim în ea numai gânduri bune.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În peşteră te-ai ascuns, cugetând tu la smerenia şi dragostea Celui ce în peşteră s-a născut ca să ne slobozească pe noi de răutatea cea dobitocească; prin lumina rugăciunilor tale adu-ne pe noi, cei răniţi de păcate, iarăşi în staulul credinţei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fără milă ai fost bătută de tatăl tău cel împietrit cu inima, dar cel Milostiv privind la pătimirea ta te-a întărit pe piatra răbdării, ca până la capăt să mărturiseşti adevărul credinţei, pe care ajută-ne să-l păzim şi noi spre slava lui Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Numai tu singură, Fecioară preacinstită, ai născut pe Cel fără de ani, care odihnindu-Se în sânurile Tatălui a binevoit să strălucească lumii în braţele Tale ca un Împărat al tuturor, spre mântuirea şi luminarea sufletelor noastre întunecate.

Apoi aceste **stihiri**:

O, fericită muceniţă Varvara, pe căile pătimirilor ai mers cu pas smerit în urma Celui ce calea crucii a străbătut pe pământ pentru mântuirea noastră, pe care roagă-L cu stăruinţă să întărească paşii noştri pe calea mărturisirii sale.

Preacurată, care, prin cuvânt, negrăit ai născut pe Cuvântul în zilele cele mai de apoi, roagă-te Lui, ca una ce ai îndrăznire de Maică. Nu te depărta de durerile robilor Tăi, ci pururea ne auzi şi ne revarsă nouă mare milă.

Condacul: Lui Hristos, celui în Treime cu evlavie lăudat, urmându-i tu, purtătoare de biruinţă, ai nimicit templele idolilor; şi luptând în mijlocul locului de pătimire, Varvara, nu te-ai temut de ameninţările tiranilor, ceea ce ai avut îndrăznire bărbătească, cu glas mare cântând pururea: cinstesc Treimea, Dumnezeirea cea una.

Glas 2, **podobie:** Cu sângiurile tale...

Cu chinuri grozave tatăl tău a voit a veşteji floarea credinţei tale curate în Mirele doririlor, dar nedobândindu-şi dorirea cea întunecată, în mâinile ighemonului Marţian te-a dat; din mâinile vrăjmaşilor noştri nevăzuţi scoate-ne cu rugăciunea ta.

Prochimenul, glas 4: Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii săi, Dumnezeul lui Israil.

Stih: Sfinţilor celor ce sunt în pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile întru dânşii.

Din **Evanghelia de la Luca** (21: 12-19) citire:

Zis-a Domnul: Dar, mai înainte de toate acestea, îşi vor pune mâinile pe voi şi vă vor prigoni, dându-vă în sinagogi şi în temniţe, ducându-vă la împăraţi şi la dregători, pentru numele Meu. Şi va fi vouă spre mărturie. Puneţi deci în inimile voastre să nu gândiţi de mai înainte ce veţi răspunde; Căci Eu vă voi da gură şi înţelepciune, căreia nu-i vor putea sta împotrivă, nici să-i răspundă toţi

potrivnicii voştri. Şi veţi fi daţi şi de părinţi şi de fraţi şi de neamuri şi de prieteni, şi vor ucide dintre voi. Şi veţi fi urâţi de toţi pentru numele Meu. Şi păr din capul vostru nu va pieri. Prin răbdarea voastră veţi dobândi sufletele voastre.

Stih: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.***

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru rugăciunile muceniţei Tale, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Apoi **stihira** glas 6 (forma glasului 2), **podobie:** "Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău."

Stih: ***Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.***

În temniţă ai fost închisă, tu, ceea ce din temniţa neştiinţei fusesei slobozită de Mirele Tău şi părul fiindu-ţi smuls de mâinile cele necurate ale păgânului tată ţi s-a gătit ţie ca împodobire cununa slavei lui Hristos, de care învredniceşte pe toţi.

[*Diaconul (iar în lipsa lui, preotul) rosteşte rugăciunea: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău şi binecuvântează moştenirea Ta, cercetează lumea Ta cu milă şi cu îndurări, înalţă fruntea creştinilor ortodocşi şi trimite peste noi milele Tale cele bogate; pentru rugăciunile prea curatei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria; cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci; cu ocrotirile cinstitelor, cereştilor netrupeşti Puteri; pentru rugăciunile cinstitului, măritului prooroc, Înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan; ale Sfinţilor, măriţilor şi întru tot lăudaţilor apostoli; ale tuturor sfinţilor sfinţiţilor ierarhi; ale sfinţilor, măriţilor şi bunilor biruitori mucenici; ale prea cuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri, ale Sfinţilor (N), a căror pomenire o săvârşim, ale Sfântului ierarh Spiridon, ale sfinţilor şi drepţilor dumnezeieşti părinţi Ioachim şi Ana şi pentru ale tuturor sfinţilor; rugămu-ne, Mult-milostive Doamne, auzi-ne pe noi păcătoşii, care ne rugăm Ţie, şi ne miluieşte pe noi.*]

[Strana: Doamne, miluieşte (de 12 ori).]

Cântarea a VII-a

Irmos: Chipului celui de aur neînchinându-se tinerii lui Avraam, s-au lămurit ca aurul în topitoare; că în cuptorul cel de foc, ca într-o cămară luminată, dănţuiau, cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înaintea ighemonului stând, gură şi înţelepciune ai primit de la Hristos ca să mărturiseşti pe Ziditorul a toate, întru care nevoind a crede asupritorul, te-a dat la munci cumplite, de care păzeşte-ne pe noi cu jertfa rugăciunilor tale.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Jertfă de laudă aducând celui mai presus de toată lauda omenească şi îngerească, ai alergat pe cărarea muceniciei ca să te aduci lui jertfă desăvârşită; ajută-ne pe noi a ne împodobi cămara sufletului cu gânduri smerite ca o jertfă către cel smerit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Deşertăciunea idolilor defăimând prin cuvânt, ai atras mânia ighemonului celui orbit de necredinţă; prin pilda curăţiei tale întăreşte-ne a defăima şi noi idolii patimilor şi a rămâne neclintiţi întru mărturisirea dreptei credinţe în Hristos.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

S-au minunat cetele îngerilor de frumuseţea fecioriei tale şi oamenii cu spicele glasurilor smerite au împodobit pământul rugăciunii, pe care arată-l roditor şi în inimile noastre cele înţelenite în patimile cumplite ale răutăţilor multe.

Cântarea a VIII-a

Irmos: În văpaie de foc stau Ţie înainte heruvimii şi serafimii, Doamne, şi toată zidirea cântare frumoasă cântă Ţie: Lăudaţi-L, binecuvântaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii!

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pentru cel care gol a fost răstignit pe cruce ai răbdat a fi purtată goală în privelişte omenească, iar îngerii acoperindu-te cu vălul luminii, te-au arătat goală de toată răutatea pământească, pe care izgoneşte-o şi din sufletele noastre.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu vine de bou ai fost bătută din pricina dobitociei celor cufundaţi în necredinţă şi sângele tău curgând în paharul tainic al pătimirii l-ai adus celui ce pentru noi a gustat amărăciunea chinurilor, din care scoate-ne acum pe noi, muceniţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

În temniţă fiind închisă întru durerile rănilor, fost-ai cercetată de Mirele sufletului tău, care cu ochi blând căutând spre tine te-a vindecat de toată neputinţa trupească. Pe acesta roagă-L acum să ridice trupurile noastre din patul durerilor cumplite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Născând pe cel mai presus de minte, dezlegat-ai legăturile neştiinţei de la ochii minţilor întunecate şi arătând tuturor pe Soarele slavei, i-ai alăturat minţilor îngereşti, care slăvesc neîncetat pe cel în Treime mărit totdeauna cu glasuri dulci.

Cântarea a IX-a

Irmos: Eva adică, prin păcatul neascultării, blestem înăuntru a adus, iar tu Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin odrasla purtării în pântece, lumii bine-cuvântare ai înflorit; pentru aceasta toţi te slăvim.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cuvântul cel dulce izvorât din prea curata gură a Mântuitorului foarte a întărit inima ta şi te-a gătit spre noi nevoinţe muceniceşti; cu rugăciunile tale hrăneşte şi sufletele noastre cele ce mult au gustat din amărăciunea păcatelor.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Varvara, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe lemn ai fost spânzurată, Sfântă muceniţă Varvara, pentru cel care pe lemn a fost răstignit, ca să scrie cu a sa cruce ca şi cu un condei iertare lui Adam celui căzut prin lemn; nu înceta a soli şi nouă iertare şi primire la masa împăcării.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu unghii de fier trupul tău prea curat a fost chinuit, dar în focul pătimirilor ai rămas nemistuită ca fierul şi mai mult aprinzându-te cu focul iubirii dumnezeieşti pe toţi pleci Sfântă Varvara, a aduce Ziditorului laudă împreună cu serafimii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

De frumuseţea virtuţilor tale foarte minunându-se cetele îngereşti, cu glasuri de laudă Ţi-au zugrăvit icoana frumuseţii tale, pe care arat-o şi inimilor noastre spre aprinderea râvnei de a ne împodobi şi noi cu luminile virtuţilor.

Apoi: ***Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.***

Apoi aceste **stihiri**, glas 8, podobie:"Ceea ce eşti mai cinstită...".

Bucură-te, comoara cea tainică a darurilor Cuvântului, icoana luminată a frumuseţii fecioriei, vasul cel cinstit al Mirelui Hristos împodobit cu mărgăritarele virtuţilor, oglinda fecioarelor înţelepte, roagă-te neîncetat să se izbăvească sufletele noastre de moarte năprasnică.

Cu făclii aprinse coastele tale s-au ars pentru Cel ce a răbdat durerea suliţei în coastă şi cu ciocan ai fost lovită în cap, dar capul vrăjmaşului nevăzut ai zdrobit şi acum în cămările cereşti te rogi să ne slobozim noi din durerile necazurilor.

Mulţimea pătimirilor tale foarte a înduioşat inima nevinovată a fecioarei Iuliana, care împreună cu tine alergând pe calea muceniciei, cu tine a moştenit cămara cea de nuntă a fecioarelor înţelepte, pe care deschide-ne-o cu cheia rugilor tale.

Sânii tăi s-au tăiat, dar izvorul răbdării tale nu a secat, ci dureri cumplite răbdând, ţi-ai ridicat mintea către Cel iubitor de oameni, care în sânurile dragostei Sale odihnindu-te te-a arătat lumii izvor sfinţit de rugăciune şi mângâiere.

Pentru ultima dată pe muntele pătimirilor ai fost dusă de către nelegiuitul tău părinte, dar tot acolo ţi-a răsărit lumina slavei lui Hristos, căci de sabie capul tăinduţi-se, ca o porumbiţă dezlegată din laţ ai zburat spre cămările cereşti.

Mai înainte de moartea cea trupească rugăciune ai făcut pentru cei ce te cinstesc pe tine cu credinţă, ca să fie păziţi de dreapta Celui preaînalt de toată asuprirea bolilor şi de năprasnică moarte; de acestea păzeşte-ne şi pe noi, fericită.

Cetele puterilor netrupeşti, cu Botezătorul, cu apostolii lui Hristos, cu Născătoarea de Dumnezeu Maria şi cu Sfânta muceniţă Varvara, faceţi rugăciune ca să ne mântuim.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.
Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi după ecfonis cântăm **Troparul**, glas 4:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim, când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase Dumnezeul nostru. Pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor creştini, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Împreună cu Sfânta Iuliana luând cununa muceniciei, aţi intrat ca nişte înţelepte în cămara Mirelui Ceresc, pe care îndulciţi-L cu rugăciunile voastre, ca să ierte păcatele noastre cele amare şi la judecată să ne arate neosândiţi de sabia mâniei Sale.

Apoi cântăm această **stihiră** glas 2:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai po-gorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Vreme în care ne închinăm icoanei sfintei: Icoană cea nerăpită a fecioriei, ce străluceşte în vistieria Bisericii, pe tine te ştim prea mărită muceniţă Varvara şi înaintea icoanei tale cădem cu evlavie: nu trece cu vederea pe cei din nevoi, ci străluceşte-ne nouă iarăşi lumina bucuriei lui Hristos.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Paraclisul Sfintei mari mucenițe Varvara

Pr. lect. univ. dr. Adrian Cristian Mazilița, Pr. diacon Sorin Gheorghe, Ana Nuță:
https://www.youtube.com/watch?v=x3R6UMlV84I

Acatistul Sfintei marii muceniţe Varvara:
https://www2.slideshare.net/steaemy1/acatistul-sfinteivarvara

https://archive.org/details/acatistul-sfintei-varvara/mode/2up

https://www.academia.edu/44738371/Acatistul_Sfintei_marii_muceni%C5%A3e_Varvara

Rugăciunea Sfintei mari muceniţe Varvara înainte de moarte

Dumnezeule cel fără de început, care ai întins cerul ca un acoperământ şi pământul l-ai întemeiat pe ape, Cela ce răsari soarele Tău spre cei buni şi spre cei răi şi dai ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi. Tu şi acum auzi-mă pe mine, roaba Ta, care mă rog către Tine. Ascultă-mă, o, Împărate şi dă Darul Tău la tot omul care mă va pomeni pe mine şi pătimirile mele. Să nu se apropie de unul ca acela boala năprasnică şi moarte neaşteptată să nu-l răpească pe el. Pentru că ştii, Doamne, că trup şi sânge suntem şi lucrul Preacuratelor Tale mâini.

Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi pătimirea Sfintei muceniţe Varvara

În vremea împărăţiei lui Maximian păgânul, împărat al Romei, era în părţile răsăritului un oarecare om de neam bun, bogat şi slăvit, cu numele de Dioscor, cu obicei şi cu credinţă de elin, care vieţuia în Iliopoli. Acela avea o fiică, anume Varvara, pe care o păzea ca lumina ochilor, pentru că nu avea alt fiu, decât numai pe ea şi care, cu vârsta, s-a făcut foarte frumoasă la faţă, încât nu era nici o fecioară

care să-i semene cu frumuseţea, în toate hotarele acelea. Din această pricină, tatăl său a zidit un turn înalt, cu mare meşteşug, iar pe turnul acela a făcut case frumoase şi în ele a închis pe fiica sa, Varvara, rânduindu-i acolo femei purtătoare de grijă şi slujnice, fiindcă murise mama ei. Aceasta a făcut-o pentru ca să nu fie văzută frumuseţea fiicei sale de către poporul cel simplu şi de neamul de jos, căci socotea că nu sunt vrednici ochii unor asemenea oameni, a vedea faţa cea prea frumoasă a fiicei sale.

Deci vieţuind fecioara întru acele palate înalte de pe turnul acela, se mângâia privind de sus la zidirea lui Dumnezeu cea dintru înălţime, ca şi la cea de jos, la lumina cerului şi la frumuseţea pământului. Odată privind spre cer şi luând seamă la strălucirea soarelui, la alergarea lunii şi la frumuseţea stelelor, a zis către păzitoarele care petreceau împreună cu dânsa şi către slujnice: ***"Cine le-a făcut pe acestea?".*** Aşijderea, căutând şi la frumuseţea cea de pe pământ, la verdeaţa câmpului, la pomi, la grădini, la munţi şi la ape, întreba: ***"A cui mână a zidit toate acestea?"***, iar cele ce-i stăteau înainte i-au zis: *"Toate acestea le-au zidit zeii"*.

Apoi fecioara a întrebat: ***"Care zei?".***

Răspuns-au ei slujnicele: *"Zeii aceia pe care îi cinsteşte tatăl tău şi-i ţine pe ei în palatul său, care sunt de aur, de argint, de lemn şi se închină lor; acei zei au zidit toate acestea câte le vedeţi cu ochii"*, dar fecioara auzind aceste cuvinte ale lor, se îndoia şi zicea în sine: ***"Zeii pe care îi cinsteşte tatăl meu sunt făcuţi de mâini omeneşti. Pe cei de aur şi de argint i-au făcut zlătarul (argintarul) şi pe cei de piatră i-a făcut pietrarul, iar pe cei din lemn i-a cioplit teslarul. Deci, cum acei zei făcuţi au putut zidi această luminată înălţime cerească şi o frumuseţe ca aceasta pământească, neputând ei singuri nici umbla cu picioarele, nici lucra cu mâinile?"***

Astfel, cugetând întru sine, ea căuta adeseori spre cer, ziua şi noaptea, şi din zidiri se sârguia a cunoaşte pe Ziditorul. ***Odată ea privind mult la cer şi fiind cuprinsă de o mare dorinţă ca să ştie cine a făcut acea înălţime cu bunăcuviinţă şi acea lăţime şi strălucire a cerului, deodată a strălucit în inima ei lumina dumnezeiescului dar şi i-a deschis ochii minţii, pentru cunoştinţa nevăzutului, neştiutului şi neajunsului Dumnezeu, care, cu înţelepciune a zidit cerul şi pământul.*** Şi zicea întru sine: ***"Un Dumnezeu ca acela trebuie să fie pe care nu l-a zidit nici o mână omenească. Acela singur este făcător şi pe toate cu mâna Sa le zideşte. Unul trebuie să fie cel ce a întins lăţimea cerului, a întemeiat greutatea pământului şi străluceşte din înălţime toată lumea cu razele soarelui, cu strălucirea lunii şi cu lumina stelelor, iar jos înfrumuseţează pământul cu***

copacii şi cu felurite flori şi-l adapă pe el cu râuri şi cu izvoare de apă. Un Dumnezeu ca acela trebuie să fie, care pe toate le ţine, pe toate le cârmuieşte, pe toate le viază şi pentru toţi mai înainte poartă de grijă".

Aşa învăţa fecioara Varvara, a cunoaşte pe Făcătorul din făpturi, încât se împlineau asupra ei cuvintele lui David: ***"Cugetat-am la toate lucrurile tale, la faptele mâinilor tale am gândit". Cu acea învăţătură s-a aprins în inima ei focul dragostei celei dumnezeieşti şi a ars sufletul ei cu văpaia doririi lui Dumnezeu, încât nu avea odihnă ziua şi noaptea; numai la acestea într-una cugeta şi de aceasta întruna dorea ca să ştie cu adeverire pe Dumnezeu şi Ziditorul a toate.***

Şi nu putea avea învăţători pe nimeni din oameni, care să-i descopere tainele sfintei credinţe şi s-o povăţuiască la calea mântuirii, pentru că nu era cu putinţă nimănui a veni la dânsa, afară de slujnicele cele orânduite, căci Dioscor, tatăl ei, avea pentru dânsa mare pază. ***Însă singur Duhul Sfânt, învăţătorul cel preaînţelept şi povăţuitor, o învăţa pe dânsa dinăuntru nevăzut, cu tainica insuflare a darului Său şi lucra în mintea ei cunoştinţa adevărului.*** Fecioara era pe acel turn ca o pasăre deosebită, la cele de sus cugetând, iar nu la cele de jos, pentru că nu se lipea inima ei de nimic din cele pământeşti: nu iubea aurul, nici mărgăritarele cele de mult preţ, nici pietrele cele scumpe, nici podoaba hainelor, nici alte podoabe fecioreşti, nici de nuntă nu gândea vreodată; ci numai spre Unul Dumnezeu avându-şi tot cugetul său, s-a robit cu dragoste Lui.

Venind vremea fecioarei ca să fie logodită cu bărbat, mulţi tineri bogaţi, de neam mare şi slăviţi, auzind de frumuseţea ei cea minunată, rugau pe Dioscor ca să binevoiască a le da pe fiica lui în căsătorie. Atunci s-a suit Dioscor în turnul acela la Varvara şi a început a-i grăi despre nuntă şi a-i spune despre tinerii cei frumoşi care caută a o avea pe dânsa mireasă; deci cu care dintre dânşii ar vrea a se logodi?

Fecioara Varvara, cea plină de înţelepciune, auzind de la tatăl său asemenea cuvinte, s-a roşit la faţă ruşinându-se nu numai a auzi, ci şi a gândi la nuntă; şi în tot chipul s-a lepădat de dânsa, neînvoindu-se cu sfatul tatălui său, pentru că mare pagubă îşi socotea ei aceasta, adică a-şi veşteji floarea curăţiei sale şi a-şi pierde mărgăritarul cel fără de preţ al fecioriei. Apoi mult sfătuind-o pe dânsa tatăl său, ca să se înduplece voii lui, ea i-a grăit multe cuvinte împotrivă şi la sfârşit i-a zis: ***"Dacă îmi vei grăi mai mult despre aceasta, tată, şi mă vei sili către logodire, apoi această voi face: nu te voi mai numi tată şi eu singură mă voi omorî şi te vei lipsi de fiica ta".*** Acestea auzindu-le, Dioscor s-a spăimântat şi s-a dus de la dânsa, neîndrăznind mai mult a-i vorbi. Pe lângă acestea, cugeta că mai bine va fi cu

sfaturi bune decât cu sila a o logodi cu cineva şi nădăjduia că, după o vreme oarecare, singură îşi va da seama şi va voi a se mărita.

După aceasta s-a gândit să se ducă într-o cale depărtată pentru oarecare trebuinţă, socotind că fără dânsul Varvara se va mâhni şi, când se va întoarce, mai cu înlesnire se va îndupleca a-i asculta sfatul şi porunca lui. Deci, plecând Dioscor în cale a poruncit ispravnicului casei, ca să zidească o baie cu multă cheltuială şi cu meşteşug iscusit, lingă scăldătoarea care era în grădina lui; iar la baie a poruncit ca să fie două ferestre într-un perete, ce era dinspre miazăzi. Apoi a poruncit ispravnicilor săi să o lase liberă pe Varvara, ca să se pogoare din turn şi să umble oriunde va voi şi să facă orice-i va plăcea. Se gândea Dioscor astfel, că fiica lui, vorbind cu mai mulţi oameni şi văzând multe fecioare logodindu-se şi măritându-se, va voi şi ea a se mărita cu un bărbat.

După plecarea lui Dioscor în cale depărtată, fecioara Varvara, având libertate a intra şi a ieşi din casa sa şi putând, fără oprire, a avea vorbă cu oricine ar voi, s-a împrietenit cu nişte fecioare creştine şi auzind de la dânsele despre numele lui Iisus Hristos, îndată s-a bucurat cu duhul de numele acela. Apoi a dorit să ştie de la dânsele despre Domnul, mai cu amănuntul, iar acelea îi spuseră ei toate cele despre Hristos, despre Dumnezeirea Lui cea negrăită, despre întruparea din Preacurata Fecioara Maria, despre patima Lui cea de bunăvoie şi învierea, despre judecata ce are să fie şi despre veşnica muncă a închinătorilor de idoli; după aceea despre bucuria cea nesfârşită a creştinilor celor credincioşi întru Împărăţia Cerurilor.

Acestea toate ascultându-le, Varvara se îndulcea cu inima, ardea cu dra-gostea către Hristos şi dorea botezul. Apoi s-a întâmplat în vremea aceea că a venit acolo un preot din Alexandria în chip neguţătoresc, despre care înştiinţându-se Varvara, l-a chemat la ea şi a învăţat de la dânsul, în taină, cunoştinţa Ziditorului tuturor şi Atotţiitorului Dumnezeu, cum şi credinţa în Domnul nostru Iisus Hristos, pe care demult o dorea cu mare râvnă. Spunându-i preotul toate tainele sfintei credinţe, a botezat-o pe ea în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi, învăţând-o pe dânsa mult, s-a dus într-ale sale. ***Iar Sfânta Varvara, luminată fiind cu botezul, mai mult s-a aprins cu dragostea lui Dumnezeu şi se îndeletnicea în post şi în rugăciuni, ziua şi noaptea, slujind Domnului său, căruia i s-a făcut mireasă, logodindu-şi fecioria sa Lui, ca să o păzească neîntinată.***

În acea vreme se zidea baia, pe care o poruncise tatăl său când plecase în cale; deci a ieşit odată Sfânta Varvara din turnul său, ca să vadă cum se zideşte baia aceea şi văzând numai două ferestre la baie, a zis către lucrători: ***"Pentru ce aţi făcut***

numai două ferestre? Au nu este mai bine a fi cu trei, ca şi peretele să fie mai frumos şi baia mai luminoasă?"

Meşterii au răspuns: *"Aşa ne-a poruncit nouă tatăl tău, ca numai două ferestre să facem dinspre miazăzi".*

Iar Sfânta Varvara stăruia, poruncindu-le să facă şi a treia fereastră în numele Sfintei Treimi. Dar, pentru că meşterii nu voiau să facă aceasta, temându-se de tatăl ei, ea le-a zis: ***"Eu vă voi apăra de tatăl meu şi voi răspunde pentru voi; faceţi precum vă poruncesc".***

Şi au făcut a treia fereastră la baie, precum le-a poruncit lor. Deci era acolo o scăldătoare (precum s-a zis) lângă care se zidea baia; acea scăldătoare era îngrădită cu pietre de marmură cioplite. ***Acolo la scăldătoare venind Sfânta Varvara şi uitându-se către răsărit, a însemnat cu degetul pe o marmură chipul Sfintei Cruci, care s-a şi închipuit pe piatră cu degetul cel sfânt al curatei fecioare, ca şi cum s-ar fi săpat cu fierul. Ba încă lângă aceeaşi baie chiar urmele cinstitelor ei picioare fecioreşti s-au închipuit asemenea pe piatră; apoi din urmele acelea a curs apă şi multe vindecări se făceau acolo, celor ce veneau cu credinţă.***

Pentru că toate acelea, adică baia cea cu trei ferestre, care era făcută în chipul Sfintei Treimi şi piatra cea de marmură de lângă scăldătoare, care era cu închipuirea Crucii, cum şi urmele picioarelor Sfintei Varvara au rămas întregi până în vremea fericitului Simeon Metafrast, care, după Ioan Damaschin, a scris pătimirea Sfintei Varvara. Acela grăieşte în istoria sa astfel: ***"Până în ziua de astăzi se găseşte scăldătoarea aceea, vindecând tot felul de boli în poporul cel iubitor de Hristos, pe care dacă ar fi voit cineva a o asemăna cu curgerile Iordanului, sau cu izvorul Siloamului, sau cu scăldătoarea oilor, nu ar fi greşit de la adevăr; pentru că şi prin aceea, multe minuni lucrează puterea lui Hristos".***

Altădată, preumblîndu-se Sfânta Varvara prin palaturile tatălui său, a văzut zeii, idolii cei fără de suflet, stând la loc cinstit şi a oftat greu pentru pierderea sufletelor omeneşti, celor ce slujesc idolilor. Apoi a scuipat în faţa idolilor zicând: ***"Asemenea vouă să fie toţi cei ce vi se închină şi toţi cei ce cer ajutor de la voi, care sunteţi fără suflet".*** Acestea zicând, s-a suit în turnul său şi se sârguia în rugăciunile sale cele obişnuite şi în posturi, toată mintea sa îndreptând-o spre gândirea de Dumnezeu.

După aceasta s-a întors şi Dioscor, tatăl ei, din calea sa şi luând seamă celor ce se lucrase în casa lui, s-a apropiat şi de baia aceea ce se zidise din nou şi văzând trei ferestre în perete, a început cu mânie a cârti asupra slugilor şi a meşterilor, pentru că au călcat porunca lui şi n-au făcut numai două ferestre, ci au făcut trei. Iar ei au răspuns: *"Nu cu voia noastră am făcut, ci cu a fiicei tale, Varvara, pentru că ea ne-a poruncit nouă să facem trei ferestre, deşi noi n-am vrut"*.

Deci, îndată chemând Dioscor pe Sfânta Varvara, a întrebat-o: ***"Pentru ce ai poruncit ca să se facă la baie a treia fereastră?"***

Iar ea a răspuns: ***"Mai bine este să fie trei decât două, căci tu, părintele meu ai poruncit să se facă două ferestre în chipul precum mi se pare - a doi luminători cereşti, al soarelui şi al lunii, ca să lumineze baia, iar eu am poruncit ca să se facă şi a treia în chipul luminii celei întreite, pentru că trei sunt ferestrele luminii celei neapropiate, celei negrăite, celei neapuse şi celei neînserate, care luminează pe tot omul ce vine în lume".***

Tatăl ei, tulburându-se de cuvintele cele noi ale fiicei sale şi cu adevărat minunate, dar neînţelese de el, a luat-o de-o parte şi stând lângă baie, unde era Crucea cea închipuită pe piatră cu degetul Sfintei Varvara şi pe care Dioscor încă nu o văzuse, o întrebă pe sfânta: ***"În ce chip lumina cea cu trei ferestre luminează pe tot omul, precum ai zis?"***

Sfântă a grăit: ***"Ia aminte, părintele meu, şi înţelege cele ce-ţi voi spune: Trei ipostasuri ale unui Dumnezeu în Treime, care vieţuieşte întru lumina cea neapropiată, luminează şi viază toată zidirea: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt; pentru aceea am poruncit să facă trei ferestre la baie, ca aceasta una - arătând cu degetul - să închipuiască pe Tatăl, cealaltă, pe Fiul, a treia pe Duhul Sfânt, ca şi zidirile să preamărească numele Preasfintei Treimi".***

Apoi a arătat cu degetul către Crucea cea închipuită pe marmură şi a zis: ***"Şi am închipuit aici şi semnul Fiului lui Dumnezeu Care cu bunăvoinţa Tatălui şi cu lucrarea Duhului Sfânt, pentru mântuirea omenească s-a întrupat din curata Fecioară şi a pătimit de bunăvoie pe o Cruce ca aceasta, precum îi vezi închipuirea; pentru aceea am închipuit aicea semnul Crucii, ca puterea ei să izgonească de aici toată puterea diavolească".***

Acestea grăind, prea înţeleapta fecioară către tatăl său cel împietrit cu inima, despre Sfânta Treime, despre întruparea şi patima lui Hristos, despre puterea Crucii şi despre celelalte taine ale sfintei credinţe, l-a pornit spre mare mânie.

Îndrăcindu-se Dioscor de iuţime şi de mânie şi uitând dragostea cea firească, a scos sabia şi a vrut să lovească pe fiica sa. Ea de frică a fugit, iar Dioscor o alerga ca lupul pe oaie, având sabia în mâna sa. ***Apoi, ajungând pe mieluşeaua lui Hristos cea fără prihană, s-a întâmplat în acel loc un munte de piatră, care era ca un perete şi, neavând sfânta unde să fugă de mâinile şi de sabia tatălui său sau mai bine a muncitorului său, având scăpare numai pe Dumnezeu, către care ridicându-şi ochii cei sufleteşti şi cei trupeşti, ceru de la El ajutor şi apărare. Şi n-a zăbovit Cel Preaînalt, auzind pe roaba sa. Ci degrabă întâmpinând-o cu ajutorul Său, a făcut de s-a despicat în două înaintea ei muntele cel de piatră, precum odinioară înaintea Sfintei Muceniţe Tecla, care fugea de mâinile celor fără de ruşine. Deci, despicându-se piatra, Sfânta fecioară Varvara a fugit în despicătura aceea şi îndată s-a închis piatra la loc după dânsa, dând sfintei cale slobodă ca să se suie în vârful muntelui, unde s-a ascuns într-o peşteră de piatră.***

Iar Dioscor cel mai împietrit decât piatra, nevăzând înainte pe fiica sa care fugea, se mira cum s-a ascuns de ochii lui căutând-o cu sârguinţă multă vreme. Deci, înconjurând muntele acela şi căutând pe Varvara a văzut doi păstori pe munte, păscându-şi oile lor, care o văzuseră pe Sfânta Varvara fugind la munte şi ascunzându-se în peşteră. Suindu-se la dânşii, Dioscor i-a întrebat: ***"N-aţi văzut pe fiica mea ascunzându-se pe aici?"*** Unul din păstori, fiind milostiv şi văzând pe Dioscor plin de mânie, vrând să tăinuiască pe fecioara cea nevinovată, a zis: "N-am văzut-o". Dar celălalt, tăcând, a arătat cu degetul locul unde se ascunsese sfânta. A alergat Dioscor acolo degrabă, iar pe ciobanul care a arătat pe sfânta cu degetul, l-a ajuns pedeapsa lui Dumnezeu chiar în locul acela, pentru că el însuşi se transformă în stâlp de piatră, iar oile lui în lăcuste.

Dioscor, aflând pe fiica sa în peşteră, a apucat-o şi a început a o bate fără milă şi, trântind-o la pământ, o călcă cu picioarele; apoi, apucând-o de păr, o trăgea către casa sa pe calea aspră. După aceea a închis-o într-o casă mică şi întunecoasă, încuind uşile şi ferestrele şi, pecetluindu-le cu pecete, a pus strajă şi o chinuia pe dânsa cu foame şi cu sete. După aceasta s-a dus la ighemonul locului aceluia, cu numele Marţian şi i-a spus toate cele despre fiica-sa, că se leapădă de zeii lor şi crede Celui răstignit. Deci a rugat pe ighemon ca, prin îngrozire de munci, să o înduplece la credinţa cea părintească. Apoi, scoţând-o de la închisoare, a adus-o şi a dat-o în mâinile ighemonului, zicând: ***"Eu mă lepăd de dânsa de vreme ce şi ea s-a lepădat de zeii mei şi dacă nu se va întoarce iarăşi către dânşii şi nu se va închina lor împreună cu mine, apoi ea să nu-mi mai fie fiică şi eu să nu-i fiu tată; iar tu, stăpânitorule ighemoane, munceşte-o pe dânsa precum voieşte stăpânirea ta".***

Ighemonul, văzând frumuseţea cea rară a fecioarei, s-a minunat de cuviinţa ei şi a început a grăi către dânsa cu blândeţe, cuvinte bune, lăudând frumuseţea ei şi neamul cel bun şi o sfătuia să nu se lepede de legile cele vechi părinteşti şi să nu fie potrivnică voii tatălui său, ci să se închine zeilor şi întru toate să asculte pe tatăl său, ca una ce are să fie moştenitoarea tuturor averilor lui.

Sfânta fecioară Varvara, cu prea înţelepte şi blânde cuvinte mustrând deşertăciunea zeilor celor fără de suflet, mărturisea şi preamărea numele lui Iisus Hristos şi se lepădă de toate deşertăciunile pământeşti, de bogăţii şi de mângâierile lumeşti, dorind pe cele cereşti. Iar ighemonul o sfătuia pe dânsa să nu necinstească neamul său şi să nu-şi piardă floarea cea prea frumoasă a tinereţilor sale. Apoi, mai pe urmă, a zis: *"O! frumoasă fecioară, fie-ţi milă singură de tine şi te sârguieşte cu osârdie împreună cu noi, să aduci jertfă zeilor, pentru că mi-e milă de tine şi voiesc a te cruţa, fiindu-mi jale a da la munci şi la răni o aşa frumuseţe. Iar de nu mă vei asculta şi vei petrece nesupusă nouă, apoi mă vei sili pe mine, chiar nevrând, să te chinuiesc cumplit"*.

Iar Sfânta fecioară Varvara i-a răspuns: ***"Eu pururea aduc jertfă de laudă Dumnezeului meu şi însumi voiesc a-I fi Lui jertfă; pentru că Acela unul este Dumnezeul nostru adevărat, Care a zidit cerul şi pământul şi toate cele ce sunt într-însele; iar zeii tăi nimic nu sunt şi nimic n-au zidit, fiind fără de suflet şi nelucrători. Căci pe aceia singuri îi zidesc mâinile omeneşti, precum zice proorocul lui Dumnezeu:*** ***Idolii păgânilor sunt argint şi aur, lucruri de mâini omeneşti.*** ***Şi toţi zeii păgânilor sunt diavoli, iar Domnul cerurile a făcut.*** ***Aceste cuvinte prooroceşti eu le ascult şi cred într-unul Dumnezeu care este făcător a***

toate; iar pentru zeii voştri aceasta mărturisesc, că sunt deşerţi şi deşartă este nădejdea voastră într-înşii".

După ce sfânta a grăit aceste cuvinte, ighemonul s-a mâniat şi îndată a poruncit să o dezbrace, pentru care această chinuire era mai grea decât rănile cele grele, căci a pus-o să stea goală înaintea multor bărbaţi, care fără ruşine priveau spre goliciunea curatului ei trup fecioresc. Apoi muncitorul a poruncit să o întindă pe pământ şi cu vine de bou să o bată tare, mult timp, încât s-a roşit pământul cu sângele ei. Şi încetând muncitorii a o mai bate, după porunca ighemonului, a frecat rănile ei cu zdrenţe şi cu ţesături de păr, adăugind dureri la dureri. Însă toate chinurile acelea care năvăleau mai repede decât vântul şi decât viforul, asupra neputinciosului ei trup fecioresc, n-au clătinat pe Sfânta muceniţă Varvara, cea tare în credinţă, pentru că era întemeiată pe piatra Hristos, Domnul său, prin care răbda acele dureri amare.

După aceasta, ighemonul a poruncit să o bage în temniţă, până când va socoti cu ce fel de munci mai cumplite s-o muncească. ***Deci fiind abia vie de rănile cele multe, Sfânta Varvara se ruga în temniţă cu lacrimi lui Hristos Domnul, iubitul său mire, ca să n-o lase pătimind acele dureri cumplite şi grăia împreună cu David: Nu mă lăsa pe mine, Doamne Dumnezeul meu, nu te depărta de la mine. Ia aminte spre ajutorul meu. Aşa rugându-se ea şi fiind miezul nopţii, a strălucit o lumină mare, iar sfânta a simţit în inima sa o spaimă şi o bucurie pentru că se apropia Mirele ei cel nestricăcios, vrând a cerceta pe mireasa sa. Apoi Însuşi împăratul măririi S-a arătat întru slava negrăită, pe care văzându-l sfânta, o! cât s-a bucurat cu duhul şi s-a îndulcit cu inima! Căutând Domnul spre ea cu ochii blânzi, a zis cu dulcile Sale buze:*** *"Îndrăzneşte, mireasa Mea şi nu te teme. Eu sunt cu tine şi privind la nevoinţa ta, uşurând durerile tale, pregătindu-ţi pentru acesta răsplătirea veşnică în cămara Mea cea cerească; deci rabdă până la sfîrşt, ca degrab să te îndulceşti de veşnicile bunătăţi, întru împărăţia Mea".*

Nişte cuvinte ca acestea grăind către dânsa Hristos Domnul, Sfânta Varvara se topea ca ceara de focul dumnezeiescului dor şi ca un râu se revărsa cu dragostea către El. Aşa a mângâiat-o Iisus cel prea dulce şi cu dragostea Sa a îndulcit pe iubita Sa, mireasa Varvara şi a vindecat-o de răni, încât nici urmă nu se mai cunoştea pe trupul ei. Apoi s-a dus de la faţa ei, lăsându-i o nespusă veselie duhovnicească. Şi era sfânta Varvara în temniţă ca şi în cer cu îngerească dragoste aprinzându-se către Dumnezeu şi mărindu-L cu inima şi cu gura, dând mulţumire Domnului că n-a trecut-o cu vederea, ci a cercetat pe roaba Sa, care pătimeşte pentru numele Lui.

Era acolo o femeie credincioasă şi temătoare de Dumnezeu, cu numele Iuliana, care, de când a fost prinsă Sfânta Varvara, o urmărea de departe şi privea la pătimirile ei. Iar când sfânta a fost aruncată în temniţă, şedea la fereastra temniţei, minunându-se cum acea fecioară tânără, în floarea tinereţilor şi a frumuseţii sale, a trecut cu vederea pe tatăl său şi pe tot neamul său, bogăţiile şi toate bunătăţile, frumuseţile lumii acesteia şi încă şi sufletul său nu şi-l cruţă pentru Hristos, ci cu osârdie îl jertfeşte pentru El. Apoi văzând că a vindecat Hristos de răni pe Sfânta Varvara, a dorit ca şi ea să pătimească pentru Dânsul şi a început a se pregăti pentru nevoinţe, rugând pe Iisus Hristos începătorul de nevoinţe, ca să-i dea şi ei răbdare pentru munci.

Deci, făcându-se ziuă, au scos pe Sfânta Varvara din temniţă şi au dus-o la necuratul divan, spre a doua întrebare, iar Iuliana îi urmă ei de departe. Sfânta Varvara, stând înaintea divanului, a ighemonului şi a celor ce erau împreună cu dânsul, aceştia au văzut pe fecioară sănătoasă, cu faţa luminată şi mai frumoasă decât întâi, iar pe trup fără nici o rană din cele ce avusese şi s-au mirat. Apoi ighemonul a zis către dânsa: *"Oare, vezi, o! fecioară, câtă purtare de grijă au zeii noştri pentru tine? Iar pe tine, care ieri erai cumplit rănită, acum te-au vindecat şi, fiind slăbită de dureri acum eşti sănătoasă. Deci fii şi tu mulţumitoare spre o facere de bine ca aceasta şi, închinându-te lor, adu-le jertfă".*

Sfântă a răspuns: ***"Ce grăieşti, ighemoane? Oare zeii tăi m-ar fi vindecat? Ei, fiind orbi, muţi şi neavând nici o simţire, ei, care nu pot să dea orbilor vedere, muţilor grăire, surzilor auz, şchiopilor umblare, bolnavilor vindecare, nici pe morţi să-i învieze? Cum au putut aceia a mă vindeca şi pentru ce să mă închin lor? Pe mine m-a vindecat Iisus Hristos, Domnul Dumnezeul meu, care tămăduieşte toate durerile, iar morţilor le dă viaţă. Aceluia eu cu mulţumire mă închin şi singură însămi mă aduc Lui jertfă, pe care tu cu ochii tăi cei necuraţi, orbit fiind cu mintea, nu poţi a-L vedea, că nu eşti vrednic".***

Aceste cuvinte ale sfintei muceniţe au pornit pe ighemon spre mânie şi a poruncit să spânzure pe muceniţă pe lemn şi să-i strujească trupul cu unghii de fier, apoi să ardă coastele ei cu făclii aprinse. Şi pe toate acestea le răbda Sfânta Varvara cu vitejie, ba încă şi cu ciocanul a fost bătută în cap. Câte a răbdat acea fecioară fiind vie, n-ar fi răbdat nici un bărbat, oricât de tare, de n-ar fi întărit puterea lui Dumnezeu, nevăzut, pe mieluşeaua Lui.

În mijlocul poporului, care privea la muncile Sfintei Varvara, sta nu departe Iuliana, cea mai sus pomenită; aceea, privind la pătimirea Sfintei Varvara, plângea şi nu putea a se opri din lacrimi. Apoi, umplându-se de râvnă, a ridicat

glas din popor şi a început a ocărî tirania cea fără de omenie a nemilostivului ighemon şi a huli pe zeii lor cei păgâneşti. Îndată însă a fost prinsă şi, fiind întrebată despre credinţă, a mărturisit că e creştină; pentru aceea a poruncit ighemonul să o chinuiască şi pe dânsa, ca şi pe Sfânta Varvara. Deci a fost spânzurată împreună cu Sfânta Varvara şi strujită cu piepteni de fier.

Iar Sfânta mare muceniţă Varvara, spânzurată în acele munci, şi-a ridicat ochii către Dumnezeu şi a zis: ***"Dumnezeule, Cel ce cerci inimile omeneşti, Tu ştii că dorindu-Te pe Tine şi poruncile Tale cele sfinte iubindu-le, cu totul m-am adus Ţie şi dreptei Tale celei Atotputernice m-am încredinţat. Deci tu, Doamne, nu mă lăsa, ci cu milostivire caută asupra mea şi asupra Iulianei, care pătimeşte împreună cu mine; întăreşte-ne pe amândouă şi ne împuterniceşte, ca să săvârşim bunăvoinţa ce ne stă înainte, pentru că duhul este osârduitor, iar trupul neputincios".***

Aşa rugându-se sfânta, li s-a dat lor nevăzut ajutor din înălţime, spre răbdare cu bărbăţie. După aceasta, tiranul a poruncit să le taie sânurile la amândouă, apoi înmulţindu-se durerile cele grele, Sfânta Varvara, ridicându-şi iarăşi ochii spre doctorul şi vindecătorul său, a strigat: ***"Nu întoarce faţa Ta de la noi, Hristoase, şi duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la noi; dă-ne, Doamne, bucuria mântuirii şi cu Duh stăpânilor ne întăreşte, întru dragostea Ta".***

După nişte munci ca acestea, ighemonul a poruncit ca pe Sfânta Iuliana să o bage în temniţă, iar pe Sfânta Varvara, spre mai marea ei ruşine, să o poarte goală, spre batjocură, prin toată cetatea, îmbrâncind-o şi bătând-o. Sfânta fecioară Varvara cu ruşine acoperindu-se ca şi cu o haină, a strigat către iubitul său mire Hristos Domnul, zicând: ***"Cela ce îmbraci cerul cu nori şi acoperi pământul cu negură, ca cu nişte scutece, Tu însuţi o! Împărate, acoperă goliciunea mea şi fă ca să nu fie văzute mădularele mele de ochii păgânilor, ca nu până în sfârşit să fie de râs roaba Ta".*** Şi îndată Domnul Hristos, Care împreună cu Sfinţii Săi îngeri privea de sus la nevoinţele roabei Sale, a grăbit spre ajutorul ei şi a trimis către dânsa un înger strălucit, cu haina în chipul luminii ca să acopere goliciunea ei. Astfel, fiind acoperită Sfânta Varvara, nu mai puteau ochii păgânilor să vadă mădularele ei cele goale şi au întors-o către muncitor. După dânsa a fost dusă Sfânta Iuliana aşijderea goală, prin toată cetatea, întru privelişte a îngerilor şi a oamenilor. Apoi, văzând muncitorul că nu poate să le despartă pe ele de dragostea lui Hristos şi să le înduplece să se închine idolilor, le-au judecat pe amândouă, dându-le spre tăiere de sabie.

Iar pe Dioscor, cel cu inima de piatră, tatăl Sfintei Varvara, nu numai că nu l-a durut inima, văzând muncile cele cumplite ale fiicei sale, până într-atâta împietrindu-l diavolul, dar nu s-a ruşinat făcându-se singur gealat (chinuitor) al fiicei lui. ***Căci cu o mână a luat pe fiica-sa, iar cu cealaltă mână ţinea sabia şi aşa a dus-o la locul de osândă, care era însemnat pe un munte, afară din cetate.*** Apoi a fost dusă de un ostaş şi Sfânta Iuliana. Când mergea pe cale, Sfânta Varvara se ruga lui Dumnezeu, zicând: ***"Dumnezeule Cel fără de început, Care ai întins cerul ca un acoperământ şi pământul l-ai întemeiat pe ape, Cela ce răsari soarele Tău spre cei buni şi spre cei răi şi dai ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi, Tu şi acum auzi-mă pe mine, roaba Ta, care mă rog către Tine. Ascultă-mă, o, Împărate, şi dă darul Tău la tot omul, care mă va pomeni pe mine şi pătimirile mele. Să nu se apropie de unul ca acela boală năpraznică şi moarte neaşteptată să nu-l răpească pe el; pentru că ştii Doamne, că trup şi sânge suntem şi lucrul Preacuratelor Tale mâini".*** Aşa rugându-se sfânta, s-a auzit glas din cer, chemând-o pe ea împreună cu Iuliana întru cele de sus şi făgăduindu-i a-i împlini cererea ei. ***Deci, mergeau amândouă sfintele muceniţe, Varvara şi Iuliana, spre moarte cu mare bucurie, dorind a se dezlega mai degrab de trup şi a merge către Domnul.***

Ajungând la locul cel însemnat, mieluşeaua lui Hristos, Varvara, şi-a plecat sub sabie sfântul său cap şi a fost tăiată de mâinile nemilostivului ei tată. Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: ***Va da spre moarte tatăl pe fiul***, iar, pe Sfânta Iuliana alt ostaş a tăiat-o şi astfel s-a săvârşit alergarea nevoinţei lor.

Sfintele lor suflete s-au suit în glasuri de bucurie către Hristos, Mirele lor, întâmpinându-le îngerii şi însuşi Stăpânul lor, cu dragoste primindu-le. Iar pe

Dioscor şi pe Marchian, ighemonul, i-a ajuns năpraznica pedeapsă a lui Dumnezeu, pentru că pe Dioscor, pe când cobora din munte, iar pe ighemon care şedea în casa sa, tunete şi fulgere din cer lovindu-i i-au ucis şi i-au ars, încât nici cenuşa lor nu s-a mai aflat.

În cetatea aceea era un bărbat dreptcredincios cu numele Galentian. Acela, luând cinstitele moaşte ale sfintelor muceniţe, le-a dus în cetate şi le-a îngropat cu cinstea ce li se cuvenea.

A zidit şi biserică peste dânsele, în care multe vindecări se făceau, prin moaştele sfintelor cu rugăciunile lor şi cu darul Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, a Cărui slavă este în vecii vecilor. Amin.

Sfintele muceniţe Varvara şi Iuliana - drumul spre sfințenie

Fiică a unui om de neam bogat, Varvara a fost închisă într-un turn cu palate, alături de femei purtătoare de grijă, pentru ca nimeni să nu îi vadă chipul cel frumos. Fecioara se mângâia privind la zidirea lui Dumnezeu. Slujnicele îi spuneau că acestea sunt zidite de zei, dar tânăra se îndoia de aceasta, căci Duhul Sfânt o învăţa pe dânsa adevărul.

Venind vremea căsătoriei, Varvara nici nu voia să audă, amenințându-l pe tatăl ei că, dacă mai insistă să se mărite, se va omorî. Tatăl său a gândit atunci că mai bine îi va fi Varvarei de o va lăsa liberă.

Tânăra însă a căutat pe Domnul, aflând de la nişte fecioare mai multe despre Pătimirile Lui şi despre cele ce au fost şi vor fi. Varvara a fost botezată pe ascuns, logodindu-şi fecioria sa Domnului. Însemnând piatra de marmură de lângă scăldătoare cu chipul Sfintei Cruci, aceasta s-a închipuit pe piatră, de parcă ar fi fost săpată, iar urmele picioarelor sfintei s-au închipuit asemenea pe piatră. Din urme a curs apoi apă şi multe vindecări s-au făcut acolo.

Aceasta i-a mărturisit tatălui ei cum cinsteşte Sfânta Treime, dar acesta, îndrăcindu-se, a vrut să o lovească. Fecioara a fugit şi, ajungând în faţa unui munte de piatră, ceru ajutor de la Domnul, iar piatra s-a despicat. Varvara a intrat acolo, iar apoi piatra s-a închis, tânăra urcându-se în vârful muntelui şi ascunzându-se într-o peşteră de piatră.

Tatăl ei o căuta şi unul dintre păstori i-a arătat locul unde se ascundea aceasta, iar pentru că nu a tăinuit-o, s-a transformat în piatră, iar oile lui, în lăcuste.

Găsind-o Dioscor pe fecioară, a bătut-o fără milă şi a închis-o într-o casă întunecoasă, fără să îi dea apă şi mâncare. A dat-o apoi în mâinile ighemonului, pentru că nu voia să slujească zeilor, dar aceasta mărturisea numele lui Iisus Hristos. Ighemonul a poruncit ca aceasta să stea goală în faţa bărbaţilor, iar apoi să fie bătută până s-a roşit pământul de sânge şi iarăşi a fost închisă.

Domnul Însuşi i s-a arătat, mângâind-o şi vindecând-o, încât nu se mai cunoştea nimic pe trupul ei. Ighemonul crezu că rănile ei au fost vindecate de zei, dar sfânta a mărturisit cum a vindecat-o Iisus Hristos, mâniindu-l pe ighemon. Varvara a fost spânzurată pe lemn, trupul i-a fost strujit cu unghii de fier, coastele i-au fost arse cu făclii aprinse, iar în cap a fost bătută cu ciocanul, pe toate răbdându-le cu vitejie.

De departe, o privea Iuliana, o femeie din temniţă, ce se aprinsese şi ea de dorul Domnului şi a început a ocărî tirania ighemonului. Astfel, a fost şi ea spânzurată dimpreună cu Sfânta Varvara şi li s-a dat lor ajutor nevăzut din înălţime. Ighemonul le-a trimis apoi goale prin cetate, bătându-le, dar Domnul a trimis spre ajutorul lor înger luminos, să le acopere. Atunci, ighemonul le-a dat spre tăiere de sabie.

Pe tatăl sfintei nu doar că nu l-a durut inima, ci singur s-a făcut chinuitor al fiicei lui, ducând-o pe Varvara afară din cetate şi tăindu-i capul cu sabia. Apoi, un ostaş a adus-o şi pe Sfânta Iuliana şi a tăiat-o, sufletele amândorura suindu-se la Mirele lor.

Pe tatăl Varvarei, Dioscor, şi pe ighemon, Marchian, i-a ajuns pedeaspsa Domnului, căci i-au ucis fulgere din cer, încât nici cenuşa lor nu s-a mai aflat.

Iar un bărbat din cetate, dreptcredincios, cu numele Galentian, a luat cinstitele moaşte ale muceniţelor şi le-a îngropat cu cinstea ce li se cuvenea, zidind Biserică peste dânsele, făcându-se acolo multe vindecări.

Sinaxar - Pomenirea pătimirii Sfintei marii muceniţe Varvara (Barbara)

În această lună (decembrie), în ziua a patra, pomenirea pătimirii Sfintei marii muceniţe Varvara (Barbara).

Sfânta muceniţă Varvara a trăit pe vremea împăratului Maximian (284-305) la Heliopolis (Helenopont / Helespont). Era fiica unui păgân cu numele Dioscur (sau Dioscor), care o ţinea sub pază, într-un turn înalt, din pricina marii ei frumuseţi trupeşti.

Fecioara aceasta credea în Hristos şi n-a vrut să-şi ascundă credinţa de tatăl ei. Odată, când tatăl ei a spus să se facă două ferestre la o baie pe care o zidea, fiica lui a poruncit sa se facă trei. Întrebată fiind pentru ce a dat porunca aceasta, i-a răspuns că a făcut trei ferestre în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. La auzul acestor cuvinte tatăl ei s-a repezit îndată cu sabia să o omoare, dar sfânta a fugit şi s-a ascuns într-o stâncă ce s-a deschis ca prin minune; de acolo s-a dus în munţi. Tatăl ei a urmărit-o şi a găsit-o; a luat-o de cosiţe şi a dat-o domnului ţării aceleia.

Înaintea acestuia, ***Sfânta Varvara a mărturisit pe Hristos şi a batjocorit pe idoli. De aceea a fost chinuită în multe feluri şi în sfârşit ucisă cu sabia de tatăl ei, cu mâinile lui.***

Se spune că tatăl ei, după ce a ucis-o, a fost lovit de trăsnet pe când cobora din munte şi a murit.

Sinaxar - Sfânta mare muceniţă Varvara

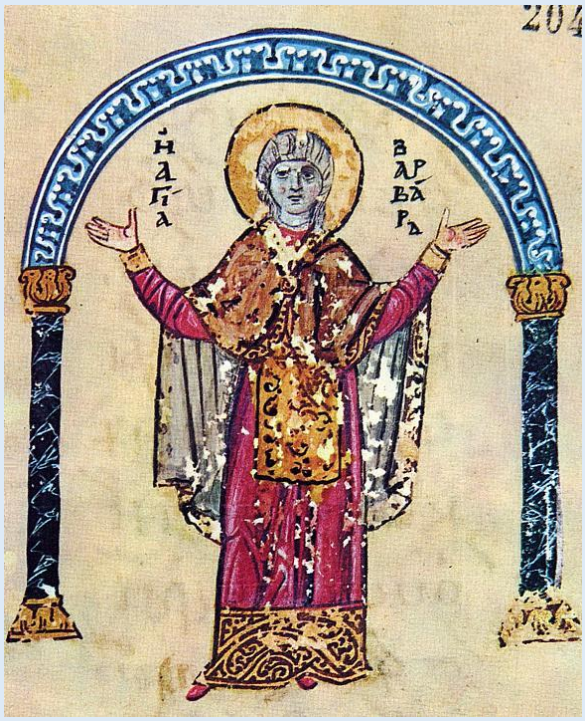

Sfânta mare muceniţă Varvara, ilustraţie de manuscris athonit, secolul al XII-lea

Sfânta mare muceniţă Varvara s-a născut în anul 290 d.H. în oraşul antic Heliopolis (Oraşul Soarelui) din regiunea Koíli (Celesyria), Siria, actualul oraş libanez Balbek (oraşul lui Baal, zeul soarelui), în vremea împăratului roman Maximian, marele prigonitor al creştinilor. Părintele ei, Dioscor, era eparh al oraşului, adică guvernator local, om bogat, plin de putere lumească şi de strălucire, însă idolatru fanatic. Ca s-o păzească pe prea scumpa şi prea frumoasa lui fiică şi s-o păstreze neîntinată şi neatinsă, a construit un turn, în interiorul cărui a amenajat o casă plină de toată bogăţia. Acolo a ţinut-o pe Varvara până la vârsta căsătoriei.

Sfântul Simeon Metafrastul, care a consemnat viaţa şi pătimirea sfintei (P.G. 116, 302-316) scrie că harul Sfântului Duh a condus-o şi a luminat-o să-L cunoască pe adevăratul Dumnezeu. În alte martirologii se aminteşte faptul că o creştină care se afla în slujba Varvarei a iniţiat-o în creştinism, iar un oarecare preot a botezat-o. Din pricină că se distingea prin bogăţia şi prin obârşia ei nobilă, mulţi au cerut-o în căsătorie. Dorinţa ei de a rămâne curată îi cuprinsese, însă, sufletul şi de aceea a respins cu îndârjire cererile. Părintele ei nu a forţat-o, căci credea că îşi va schimba atitudinea odată cu trecerea vremii.

Cu ocazia unei intervenţii la turn pentru a construi o baie, Dioscor a aflat chiar de la Varvara că ea este creştină. Sfânta a dat poruncă constructorilor să facă trei ferestre în loc de două aşa cum hotărâse tatăl ei. Când acesta a cerut o explicaţie fiicei sale, aceasta i-a răspuns că lumina celor trei ferestre luminează fiecare om venit în lume, referindu-se la lumina Dumnezeului Treimic. Făcând semnul Crucii şi arătând tatălui său degetele îi spuse: „Priveşte, Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh; prin lumina aceasta întreaga zidire se luminează inteligibil şi străluceşte”.

Această opinie diferită de propria lui opinie, şi viziunea şi credinţa diferite de propria lui credinţă şi propriile lui vederi l-au condus pe tatăl trupesc al Sfintei Varvara la acte de o cruzime fără margini. Uitând că-i este tată, i-a devenit tiran şi ucigaş. A căutat să o taie cu sabia, însă Sfânta a fost salvată în mod minunat. Tatăl său, plin de furie, a căutat-o şi a găsit-o pe un munte, a biciuit-o fără milă şi a dus-o la împăratul Marcian, acuzând-o că s-a lepădat de zeii strămoşilor ei.

Din acel moment a început martiriul sfintei. La început Marcian s-a folosit de linguşiri, rugând-o să jertfească zeilor. Văzând hotărârea nezdruncinată a Sfintei Varvara, a dat ordin să fie supusă la chinuri. Au biciuit-o cu vine de bou, i-au frecat rănile cu ţesături din fire de păr ca să sufere şi mai multe dureri. Sângele sfintei a înroşit tot locul. În cele din urmă, au zăvorât-o în temniţă. Acolo i S-a arătat Domnul, Care i-a vindecat rănile, „ca şi cum nu ar fi existat niciodată, [rănile] au dispărut de pe trupul ei şi nu se mai vedea nici urmă”. Văzând aceste întâmplări minunate, Iuliana, o femeie cucernică, a crezut şi s-a pregătit şi pe sine pentru mucenicie.

Sfânta mare muceniţă Varvara, icoană rusească, secolul al XV-lea

Când s-a înfăţişat pentru a doua oară înaintea lui Marcian, toţi au fost uimiţi din pricina faptului că „pe trupul ei nu se distingea nici cea mai mică zgârietură, nici urmă de rană”. Conducătorul a atribuit vindecarea zeilor lui.

Sfânta Varvara i-a explicat, însă, că vindecarea i-a venit de la Hristos, Care este „Fiul lui Dumnezeu celui viu, pe care tu nu poţi să-L vezi, fiindcă ochii sufletului tău sunt orbiţi de întunericul adânc al lipsei de credinţă”.

Înfuriat, Marcian a poruncit „să fie sfâşiate cu unghii de fier părţile trupului Muceniţei; …să fie arse cu torţe aprinse părţile deja sfâşiate cu unghii de fier, iar cinstitul său cap să fie lovit cu ciocanul”.

A condamnat-o la aceleaşi chinuri şi pe Iuliana, care era de faţă vărsând lacrimi pentru Sfânta Varvara.

Muceniţa lui Hristos a îndurat chinurile rugându-se lui Dumnezeu. Din porunca tiranului, sânii celor două femei le-au fost retezaţi cu dalta. De îndată ce Iuliana a fost închisă, Sfânta Varvara a fost condusă pe străzile oraşului goală pentru ca cei care o vor vedea să râdă de ea.

Domnul a auzit, însă, rugăciunea ei: „Acoperă-mi Tu goliciunea şi fă ca părţile trupului meu să devină nevăzute pentru ochii necredincioşilor, pentru ca eu, roaba Ta, Hristoase al meu, să nu devin pricină de batjocură pentru cei care se află în jurul meu”. Iar Domnul S-a arătat înaintea Sfintei şi „i-a umplut inima de bucurie multă şi a înconjurat-o cu o haină şi de îndată ce Sfânta a trecut prin mijlocul mulţimii, a fost adusă iarăşi în faţa ticălosului Marcian”.

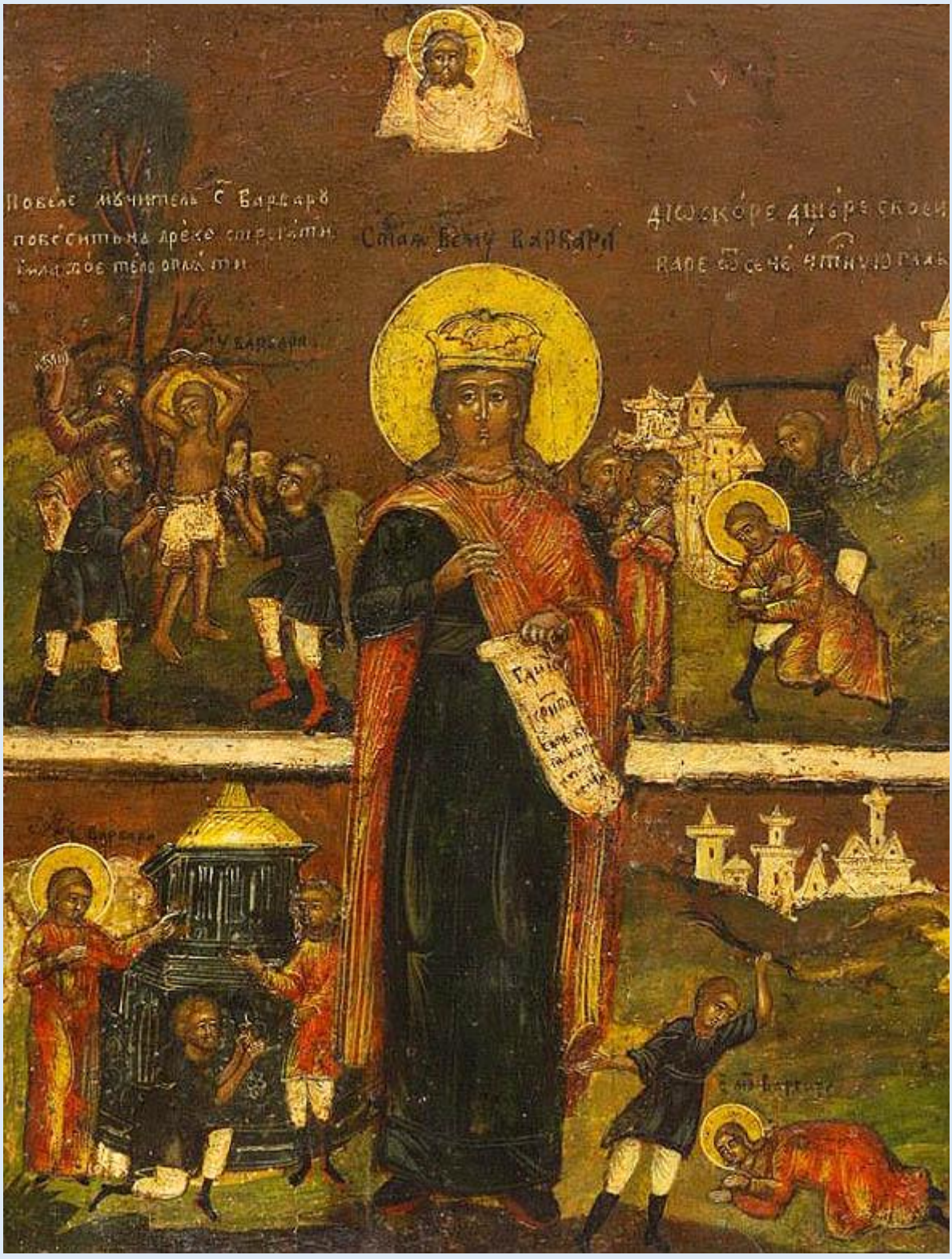

Acesta, ca să nu fie ruşinat mai mult încercând imposibilul, a poruncit să li se taie capul celor două femei.

La toate chinurile Sfintei Varvara era prezent şi Dioscor, părintele ei criminal şi ucigaş de copii. De îndată ce a auzit hotărârea de condamnare la moarte, a luat-o pe fiica sa pentru a-i tăia el însuşi capul. A fost condusă pe un munte din apropiere şi acolo L-a rugat pe Dumnezeu: „Auzi, Împărate, în acest ceas, rugăciunea mea şi oricine va pomeni în casa sa Numele Tău şi mucenicia mea pentru slava Numelui Tău, acela şi ceilalţi membri ai familiei lui învredniceşte-i să nu fie atinşi de nici o molimă sau altă boală din cele care pot aduce trupului răni sau suferinţă ”.

O voce străină s-a auzit atunci din cer, chemând pe nume pe cele două Sfinte şi încuviinţând îndeplinirea cererilor Sfintei Varvara.

Sfânta Varvara, rod bun din pom rău, şi-a primit sfârşitul prin mâna tatălui ei, care i-a retezat capul cu sabia.

După cum se aminteşte în stihurile sinaxarului: „Tatăl tău sabiei te-a dat, muceniţă Varvara, jertfă a unui alt Avraam, însă al diavolului”.

Îndată după aceea, tatăl său a fost pedepsit de dreptatea divină. „În timp ce cobora de pe munte, a fost lovit de fulger, fiind şters de pe faţa pământului… Strălucirea şi zgomotul provocat de acel foc trimis din cer, al fulgerului, a ajuns până la împăratul Marcian”.

Trupurile celor două sfinte au fost îngropate de un bărbat binecinstitor şi iubitor de Dumnezeu, pe nume Valentin, într-un loc numit Ghelassós, în apropiere de Heliopolis. Sfintele moaşte au fost mutate în Constantinopol de către împăratul Leon VI cel înţelept şi aşezate într-o biserică închinată sfintei. Părţi din moaşte au fost aduse mai apoi la Veneţia şi la Kiev.

Sărbătoarea Sfintei Varvara a fost aleasă drept sărbătoare oficială a Artileriei în multe state ale lumii. Acel fulger care a ars pe tatăl sfintei, pedepsindu-l, simbolizează focul artileriei.

În Grecia, praznicul Sfintei marii mucenițe Varvara a devenit pentru prima dată sărbătoarea oficială a artileriştilor în ziua de 4 decembrie 1829. Atunci s-a făcut o slujbă de laudă şi a fost organizată o cină oficială în cinstea ofiţerilor şi ostaşilor artilerişti. Icoana Sfintei Varvara se găsește pe scuturile tunurilor şi altor arme de foc.

În iconografie, adesea este înfăţişată ţinând un potir, ca una care este apărătoare de moartea năprasnică şi ca una care nu voieşte ca cei aflaţi pe patul de moarte să fie

lipsiţi de dumnezeiasca Împărtăşanie. Adesea este înfăţişată alături de un turn cu trei ferestre sau ţinând în mână fie o carte, pentru cei muribunzi sau o ramură de finic.

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfânta mare muceniță Varvara; Sfântul cuvios Ioan Damaschin

Sfânta mare muceniţă Varvara, din cetatea Heliopolis, a trăit în vremea împă-ratului Maximian (286-305). Tatăl său, Dioscor, o ţinea închisă într-un turn din pricina frumuseţii ei trupeşti. Varvara credea în Hristos, iar când a aflat tatăl său, care era păgân, a vrut să o omoare. Însă fata a reuşit să fugă în munţi, scăpând în chip minunat, după ce o stâncă s-a deschis pentru ca ea să treacă. După multe căutări, Dioscor a găsit-o şi a dat-o pe mâna chinuitorilor.

Ocărând idolii şi mărturisindu-L pe Hristos, fericita a fost bătută cumplit, arsă cu foc, tăiată pe trup, lovită în cap cu toiege, dezbrăcată şi purtată aşa prin cetate, dar a fost păzită în chip minunat de Dumnezeu. Văzând chinurile sale, o tânără pe care o chema Iuliana a mărturisit şi ea că este creştină şi pentru aceasta a fost omorâtă cu sabia.

Dioscor, tatăl Sfintei Varvara, era atât de împietrit de diavol, încât nu l-au impresionat chinurile fiicei sale. Fără ruşine, el însuşi i-a fost ucigaş, căci, luând-o, a dus-o la locul de tăiere, care era într-un munte înalt, şi acolo a omorât-o cu sabia. După ce a ucis-o pe fiica sa, pe Dioscor l-a ajuns pedeapsa lui Dumnezeu, căci a fost ucis de un trăsnet pe când cobora din munte.

***

Astăzi, pomenim şi pe Sfântul cuvios Ioan Damaschin, dogmatist şi imnograf. Acesta a trăit pe vremea împăratului Leon Isaurul (717-741) şi a lui Constantin Copronim (741-775), fiul său. Era de neam bun şi credincios şi a studiat ştiinţa elinească, precum şi adâncul Scripturii la dascălul Cosma Asincrit, care fusese răscumpărat din robie de tatăl cuviosului Ioan, împreună cu alţi robi.

După ce a intrat în monahism, la sfatul Maicii Domnului a alcătuit imnuri şi cântări spre slava lui Hristos.

Sfântul Ioan Damaschin are şi multe scrieri, printre care Dogmatica şi trilogia „Izvorul cunoştinţei”.

S-a mutat în pace la Domnul la vârsta de 104 ani, în anul 749.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfânta mare muceniţă Varvara; Sfântul cuvios Ioan Damaschin

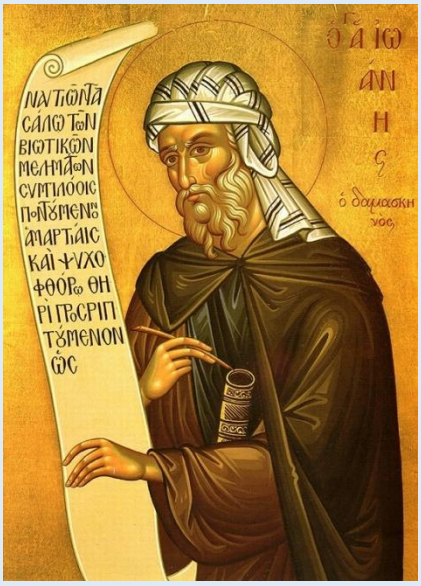

Sfânta mare muceniţă Varvara a trăit în vremea împăratului Maximian (286-305), în cetatea Heliopolis (Egipt), fiind fiica unui dregător păgân cu numele Dioscor, care o ţinea sub pază, într-un turn înalt, din pricina marii ei frumuseţi trupeşti. Aceasta credea în Hristos şi n-a vrut să-şi ascundă credinţa de tatăl ei.

Odată, când acesta a poruncit să se facă două ferestre la o baie pe care o zidea, fericita Varvara a cerut să se facă trei ferestre, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. La auzul acestor cuvinte, tatăl ei s-a repezit să o omoare cu sabia, dar ea, fugind, a plecat şi s-a ascuns în munţi. Alergând după ea, tatăl ei a găsit-o în munţi, şi, luând-o de cosiţe, a dus-o şi a dat-o în seama stăpânitorului ţării aceleia, pe nume Martinian, înaintea căruia ea a mărturisit pe Hristos.

Şi, ocărând idolii, fericita a fost bătută cumplit, tăiată pe trup fără milă, arsă la coaste, lovită cu toiege, dezbrăcată şi purtată prin cetate, dar a fost păzită în chip minunat de Dumnezeu.

Pentru aceasta, mişcată la suflet de pătimirea sfintei, o tânără pe nume Iuliana s-a înfăţişat înaintea judecătorului, mărturisind că este creştină, şi a fost şi ea supusă la chinuri. În cele din urmă s-a dat asupra celor două sfinte muceniţe hotărârea de a fi ucise cu sabia.

Dioscor, tatăl Sfintei Varvara, a fost atât de împietrit de diavolul, încât, văzând chinurile cele multe ale fiicei sale, nu l-a durut nicidecum inima, ci, fără ruşine, el însuşi i-a fost ucigaş. Şi, cu o mână a luat pe fiica sa, iar cu cealaltă ţinea sabia, şi a dus-o pe ea la locul cel de tăiere, care era aşezat pe un munte, afară din cetate.

Şi a fost dusă de un ostaş şi Sfânta Iuliana; iar când mergeau pe cale, Sfânta Varvara se ruga, zicând: „Dumnezeule, Cel fără de început, care ai întins cerul ca un cort (cf. Psalm 103, 3) şi pământul l-ai întemeiat pe ape (cf. Psalm 135, 6), Cel ce faci să răsară soarele peste cei buni şi peste cei nedrepţi (cf. Matei 5, 45), Tu, şi acum, auzi-mă pe mine roaba Ta, care mă rog Ţie. Ascultă-mă, Împărate, şi dă harul Tău oricărui om care mă va pomeni pe mine şi pătimirile mele. Să nu se apropie de unul ca acela boală năprasnică, şi moarte neaşteptată să nu-l răpească pe el. Pentru că Tu, Doamne, ştii, că trup şi sânge suntem şi lucrul prea curatelor Tale mâini”.

Şi astfel rugându-se sfânta, s-a auzit glas din cer chemând-o împreună cu Iuliana întru cele de sus şi făgăduindu-i a-i împlini cele cerute. Şi mergeau amândouă sfintele muceniţe, Varvara şi Iuliana, spre moarte cu mare bucurie, dorind a se dezlega mai degrabă de trup şi a merge la Dumnezeu Cel în Treime.

Şi fiind ucise, sfintele lor suflete au mers către Hristos, Mirele lor. Iar pe Dioscor l-a ajuns năprasnica pedeapsă a lui Dumnezeu, că, după ce a ucis-o pe fiica sa Varvara, a fost lovit de un trăsnet pe când se cobora din munte şi a murit.

Şi era în cetatea aceea un bărbat credincios, cu numele Galenţian. Acesta, luând cinstitele moaşte ale sfintelor muceniţe, le-a dus în cetate şi le-a îngropat cu cinste, şi, mai apoi, a zidit peste ele o biserică, în care se făceau multe vindecări şi minuni.

Tropar, glasul 4: Pe Sfânta mare muceniţă Varvara să o cinstim; că a sfărâmat cursele vrăjmaşului şi ca o vrăbioară s-a izbăvit dintr-însele, cu ajutorul armei crucii, prea cinstita.

***

Sfântul Ioan Damaschin a trăit pe vremea împăratului Leon Isaurul (717-741) şi a lui Constantin Copronim (741-775). Era de loc din Damasc, de neam înalt, care strălucea şi în dreapta credinţă. Având tată iubitor de fapte bune, a învăţat toată ştiinţa vremii şi a cercetat bine şi adâncul Scripturii celei insuflate de Dumnezeu.

Pentru credinţa în Hristos şi-a lăsat averea părintească şi a îmbrăţişat viaţa călugărească împreună cu fericitul Cosma († 781), care a ajuns mai târziu episcop al Maiumei (prăznuit ca sfânt la 12 octombrie).

Şi pentru că Ioan şi Cosma avuseseră parte de dascăli foarte învăţaţi, au ajuns amândoi înţelepţi. Când fericitul Ioan a îmbrăţişat viaţa călugărească, stareţul mănăstirii l-a dat să înveţe ascultarea la un bătrân înţelept în cele dumnezeieşti.

Acesta i-a poruncit să nu cânte nici cea mai neînsemnată cântare după meşteşugul cântării muzicale pe care îl cunoştea. Şi cuviosul Ioan a păzit neschimbată porunca bătrânului, vreme de mulţi ani. Însă, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu s-a arătat în vis bătrânului şi i-a spus să îngăduie ucenicului său, Ioan, să alcătuiască imne şi cântări spre slava lui Hristos, celui ce S-a născut dintru ea şi spre luminarea creştinilor, celor ce sunt datori să o laude din inimă, lucru pe care l-a şi făcut, punând acest temei scrierilor sale.

Deci, vieţuind amândoi sihăstreşte, fericitul Cosma, lăsând multe scrieri Bisericii, s-a odihnit în pace, iar fericitul Ioan, întărind dreapta credinţă, prin puterea cuvintelor lui şi prin dovezile cele înţelepte ale Scripturilor, a înfierat ca nimeni altul erezia iconomahilor, adică al luptătorilor împotriva sfintelor icoane, şi a lăsat Bisericii lui Dumnezeu multe scrieri, în care se găseşte răspuns temeinic aproape la orice întrebare despre credinţa ortodoxă.

Pentru mărturisirea dreptei credinţe vrăjmaşii ei au făcut de i s-a tăiat sfântului mâna dreaptă, dar Maica Domnului l-a vindecat în chip minunat.

Cuviosul Ioan Damaschin, vieţuind în lavra Sfântului Sava, fiind cunoscut ca teolog dogmatic, apărător al cinstirii icoanelor şi mare imnograf al Răsăritului creştin, şi-a săvârşit viaţa la adânci bătrâneţi, trecând la Domnul în vârstă de 104 ani, la 4 decembrie 749.

Tropar, glasul 8: Îndreptătorule al Ortodoxiei, învăţătorule al dreptei cinstiri de Dumnezeu şi al curăţiei şi luminătorule al lumii, podoaba călugărilor cea de Dumnezeu insuflată Sfinte părinte Ioan, înţelepte, cu învăţăturile tale pe toţi i-ai luminat. Alăută duhovnicească, roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Proloagele din 4 decembrie

Luna decembrie în 4 zile: Pomenirea Sfintei mare mucenițe Varvara († 306)

Aceasta a trăit în vremea împăratului Maximian (305-311), fiica unui oarecare Dioscor, elin de la răsărit. Ea era păzită de tatăl său într-un turn, înalt, pentru frumuseţea cea trupească ce înflorea la dânsa. Deci, această fecioară credea în Hristos şi nu s-a tăinuit de tatăl său.

Că acela a cunoscut, cele pentru dânsa, dintr-o pricină ca aceasta: Odată, când el a zis să se facă două ferestre la o baie care se zidea, ea a poruncit să se facă trei; şi întrebând-o pentru care pricină a învăţat să facă trei ferestre, ea a zis că le-a făcut în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Aceasta auzind el, îndată s-a pornit să o omoare cu sabia sa, iar ea a fugit şi a intrat într-o piatră, ce s-a despicat ca prin minune şi care a primit-o de s-a ascuns. Iară tatăl ei, alergând după dânsa, a găsit-o şi, luând-o de cosiţe, a dus-o şi a dat-o pe seama domnului ţării aceleia, înaintea căruia a mărturisit pe Hristos şi ocărând idolii, a fost bătută cumplit şi strujită pe trup fără milă şi arsă la coaste. După aceea, au lovit-o în cap cu măciuci şi dezbrăcând-o, au purtat-o prin cetate, bătând-o. Şi, în cele din urmă, şi-a primit sfârşitul prin sabie, omorând-o tatăl său cu mâinile sale. Pentru care, se spune că, după tăierea ei, pogorându-se el din munte, a fost lovit de trăznet. Şi aşa şi-a lepădat spurcatul său suflet.

Din viaţa Sfintei, după Metafrast

Iar Dioscor, cel cu inima de piatră, tatăl Sfintei Varvara, nu numai că nu l-a durut inima, văzând chinurile cele multe ale fiicei sale, fiind împietrit de diavol, ci şi singur a-i fi ei călău, nu s-a ruşinat. Căci, cu o mână a luat pe fiica sa, iar în cealaltă mână ţinea sabia goală şi a dus-o pe ea la locul cel de tăiere, care era aşezat pe un munte, afară din cetate. Şi a fost dusă de alt ostaş şi Sfânta Iuliana şi când mergea pe cale se ruga Sfânta Varvara către Dumnezeu, zicând: "Dumnezeule cel fără de început, Care ai întins cerul ca un acoperământ, şi pământul l-ai întemeiat

pe ape, Cela ce răsari soarele Tău spre cei buni şi spre cei răi şi dai ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi. Tu şi acum auzi-mă pe mine roaba Ta, care mă rog către Tine. Ascultă-mă Împărate, şi dă darul Tău la tot omul care mă va pomeni pe mine şi pătimirile mele. Să nu se apropie de unul ca acela boală năpraznică şi moarte neaşteptată să nu-l răpească pe el. Pentru că Tu ştii, Doamne, că trup şi sânge suntem şi lucrul prea curatelor Tale mâini". Aşa rugându-se sfânta, s-a auzit glas din Cer chemând-o pe ea, împreună cu Iuliana, întru cele de sus şi făgăduindu-i a-i împlini ceea ce cerea.

Şi mergeau amândouă Sfintele muceniţe Varvara şi Iuliana spre moarte cu mare bucurie, dorind a se dezlega mai degrabă de trup şi a trece către Domnul. Şi ajungând la locul cel însemnat, mieluşeaua lui Hristos, Varvara şi-a plecat sub sabie sfântul său cap şi a fost tăiată de mâinile nemilostivului său tată. Şi s-a împlinit Scriptura: "Va da frate pe frate la moarte şi tată pe fiu" (Matei 10, 21). Iar pe Sfânta Iuliana alt ostaş a tăiat-o tot acolo; şi aşa s-a săvârşit alergarea nevoinţei sale. Iar sfintele lor suflete sunt întru glasuri de bucurie, către Hristos, Mirele lor, întâmpinându-le pe ele îngerii şi Însuşi Stăpânul, cu dragoste, primindu-le pe dânsele.

Iar pe Dioscor şi pe Marcian dregătorul i-a ajuns năpraznica pedeapsă a lui Dumnezeu, pentru că pe Dioscor, pogorându-se din munte, iară pe dregător, şezând în casa sa, tunet şi fulgere din cer lovindu-i, i-au ucis şi i-au ars, atâta cât nici praful lor nu s-a aflat.

Şi era în cetatea aceea un oarecare bărbat credincios, cu numele Galenlian. Acesta, luând cinstilele moaşte ale sfintelor muceniţe, le-a dus în cetate şi le-a îngropat cu cinstea ce se cuvenea şi a zidit biserică peste dânsele, întru care multe vindecări se făceau de la moaştele sfintelor, cu rugăciunile lor şi cu darul Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, al Unuia Dumnezeu în Treime, a Căruia este slava în veci! Amin.

Pomenirea prea cuviosului Părintelui nostru Ioan Damaschinul, monahul şi preotul († 749)

Acesta a trăit pe vremea împărăţiei lui Leon Isaurul şi a lui Constantin Copronim, fiul său. (717-775). Era de loc din cetatea Damascului, de neam luminat şi strălucit în dreapta credinţă, având şi tată iubitor de fapte bune, care l-a dat la învăţătură de a dobândit tot meşteşugul cărţii elineşti şi a iscodit bine şi adâncul Scripturii celei de Dumnezeu insuflate împreună cu prea fericitul Cosma, cu care crescuse împreună şi care, mai pe urmă, a fost sfinţit episcop la Maiuma.

Amândoi au fost daţi cu învăţătura la acelaşi dascăl, tot Cozma cu numele, care şi Asincrit se numea, cumpărat fiind, împreună cu alţi robi, de tatăl dumnezeiescului Ioan.

Deci, fiindcă s-a întâmplat a câştiga un dascăl înţelept ca acesta, amândoi au ajuns la vârful înţelepciunii.

După aceea, s-au făcut amândoi monahi, străduindu-se să trăiască îndeletnicindu-se cu cele ale lui Dumnezeu. Că Ioan s-a dat de către proistosul mănăstirii Sfântului Sava, la un bătrân, mare şi înţelept în cele dumnezeieşti, şi a învăţat de la el fericita ascultare. Pentru că i s-a poruncit de către el ca să nu cânte niciodată, oricât de puţină cântare, după meşteşugul muzicii, pe care îl ştia. Şi Ioan a păzit neschimbată porunca bătrânului, vreme de mulţi ani.

Se zice, însă, că, arătându-se în vis bătrânului, Preasfânta de Dumnezeu Născătoare i-a zis să poruncească ucenicului său Ioan să alcătuiască laude spre slava lui Hristos, Celui ce S-a născut dintr-însa fără de sămânţă, şi spre lauda şi veselia creştinilor, celor ce sunt datori să o laude din inimă; lucru care a şi făcut, punând temeiul acesta la cuvintele scrierilor sale.

Deci, petrecând amândoi sihăstreşte, fericitul Cozma, lăsând multe scrieri Bisericii, a răposat cu pace, iar fericitul Ioan, făcând şi el asemenea şi întărind dreapta credinţă şi ruşinând păgânul eres al iconomahilor, cu puterea cuvintelor sale şi cu înţelepte dovediri ale Scripturilor, şi lăsând multe scrieri de laudă Bisericii lui Dumnezeu, prin mijlocirea cărora se află aievea cunoştinţa fiecărui lucru ce se va cerca, şi-a săvârşit viaţa întru adânci bătrâneţi, trăind ani o sută patru.

Întru această zi, povestire din minunile Maicii Domnului, despre Sfântul Damaschin şi vindecarea mâinii lui celei tăiate, de către cea nevinovată.

Se vede în viaţa Sfântului Ioan Damaschin, pe care a scris-o prea înţeleptul Ioan, patriarhul Antiohiei, cum că, în vremea lui Leon Isaurul, era mare gonire şi luptă împotriva icoanelor, în Constantinopol, şi pe mulţi dreptcredincioşi i-a osândit împăratul cel urâtor de Hristos la felurite munci.

Deci, înştiinţându-se de aceasta, Ioan de la Damasc, care era întâiul sfetnic al stăpânitorului saracinilor, scria în fiecare zi epistole şi le trimitea la Constantinopol, ortodocşilor, întru care arăta, cu mărturii vrednice de crezare, că cei care nu se închină Sfintitelor icoane sunt eretici şi fără de Dumnezeu şi străini de Împărăţia lui Hristos.

Iar auzind împăratul de aceasta, a cerut să-i dea una din scrisorile lui Ioan, pe care a arătat-o scriitorilor săi întrebându-i pe dânşii dacă cineva dintre dânşii poate alcătui întocmai chipul scrisorii. Deci s-a aflat unul prea iscusit la frumoasa scriere, care a făgăduit împăratului că va scrie alta asemănătoare, încât, nici însuşi Ioan să nu cunoască scrisul, că este străin. Deci, acestuia i-a poruncit împăratul cel viclean de a scris către dânsul o epistolă, ca din partea lui Ioan.

Întru care acesta zicea: "Împărate, întru mulţi ani să trăieşti, închinăciunea cea cuviincioasă împărăţiei tale aduc eu, robul tău, Ioan din Damasc. Şi îţi arăt ca să ştii că cetatea noastră este în vremea aceasta slăbănogită, pentru că lipsesc cei mai mulţi ostaşi ai agarenilor, fiind plecaţi la război. Şi dacă vei trimite puţină oaste, cu lesnire o iei şi îţi voi ajuta şi eu la o lucrare ca aceasta, pe cât pot, că în mâinile mele este toată cetatea."

Aceasta şi altele mai mult scriind, vicleanul împărat a făcut şi altă scrisoare cu mâna sa către stăpânitorul agarenilor, zicând acestea: "Prea bun neam şi prea iubite dregătorule al cetăţii Damascului, să te bucuri ! Ştii că nu este nici un lucru mai fericit şi mai lăudat, şi lui Dumnezeu plăcut, decât dragostea, ca să păzească cineva tocmelile cele de pace. Pentru aceasta nu voi să stric prietenia, pe care o am cu bunul tău neam, cu toate că şi un prieten al tău adevărat, mă îndeamnă şi mă cheamă pe mine la aceasta şi îmi trimite scrisori de multe ori, ca să vin să mă războiesc cu tine. Iar, pentru încredinţarea ta, îţi trimit una din scrisori, ca să cunoşti adevărata prietenie pe care o am către tine şi vicleşugul şi răul năravi al aceluia care a scris".

Aceste două scrisori le-a trimis printr-un rob al său, împăratul cu numele de leu şi cu socoteală de şarpe, la cel viclean şi barbar. Acesta, văzându-le, s-a mâniat şi, chemând pe Ioan, i le-a arătat. Iar acesta, înţelegând viclenia împăratului, mărturisea adevărul, spunând, nu numai că nu a scris el, ci nici măcar în mintea lui nu a avut niciodată aşa ceva.

Dar barbarul, biruit fiind de mânie, n-a crezut, nici soroc nu i-a dat ca să arate adevărul, ci a poruncit să-i taie mâna lui.

Deci, s-a tăiat dreapta aceea, care mustra pe cei ce urăsc pe Domnul, şi în loc de cerneală, cu care se vopsea mai înainte, s-a vopsit cu al său sânge. Şi mâna au spânzurat-o în târg, ca să o vadă toţi. Deci, după ce a trecut ziua, a trimis Ioan mijlocitori, rugându-se tiranului să-i dea mâna să o îngroape, ca să-i uşureze durerea lui. Iar acela a primit şi i-a dat-o.

Deci, Ioan, luând-o şi intrând în casa lui, a căzut la pământ cu faţa în jos, înaintea sfintei icoane a Maicii lui Dumnezeu, zicând, cu lacrimi şi cu credinţă: ***"Stăpână, Preacurată Maică, ceea ce ai născut pe Dumnezeul meu, pentru dumnezeieştile icoane, dreapta mea s-a tăiat. Cunoşti pricina bine, pentru care s-a înrăit Leon. Grăbeşte-Te, dar şi-mi vindecă mâna mea. Dreapta Celui Prea-Înalt, Care S-a Întrupat din Tine, multe puteri face prin mijlocirea Ta. Aşa şi acum, dreapta mea aceasta să o vindece, pentru rugăciunile Tale, ca să poată scrie, cu dulci şi întoc-mite cântări, laudele care se cade a se da Ţie, Născătoare de Dumnezeu şi Celui ce S-a născut din Tine şi împreună-ajutătoare să se facă dreptei credinţe".***

Acestea zicându-le, cu lacrimi, Ioan, a adormit şi a văzut icoana Pururea Fecioarei, care îi zicea lui cu liniştită privire: ***"Vezi că sănătoasă s-a făcut mâna ta, de acum nu te mai supăra pentru aceasta, ci fă-o pe ea trestie a scriitorului ce scrie degrabă, după cum mi-ai făgăduit mie."***

Deci, deşteptându-se şi văzând vindecată şi lipită mâna lui, o, prea mare puterea ta, Preacurată, s-a bucurat cu duhul, pentru Dumnezeu şi pentru Maica Lui, că a făcut cu dânsul mărire Cel Puternic.

Deci, toată noaptea veselindu-se, a cântat cântări de mulţumire lui Dumnezeu, zicând: ***"Mâna Ta cea dreaptă, Doamne, s-a proslăvit întru tărie. Dreapta Ta a vindecat dreapta mea cea tăiată. Şi cu aceasta va sfărâma pe vrăjmaşii care nu cinstesc prea cinstită icoana Ta şi a Celeia ce Te-a născut pe Tine. Şi prin mâna mea va zdrobi pe stricătorii de icoane cei potrivnici slavei Tale".***

Deci, a trecut toată noaptea, veselindu-se şi cântând laude Pururea Fecioarei Maria, Maicii lui Dumnezeu. Iar când s-a făcut ziuă şi au văzut vecinii lucrul cel minunat, s-a făcut cunoscut la toată cetatea.

Însă nişte urâtori de Hristos au uneltit şi, ducându-se, au spus stăpânitorului cum că n-a tăiat mâna lui Ioan, ci altuia, unui oarecare rob al lui, care, ca să-i facă daruri domnului său, a primit să i se taie mâna lui, pentru care faptă i-a dat arginţi nenumăraţi.

Iar stăpânitorul a poruncit ca să vină Ioan, să vadă mâinile lui. Şi, venind i-a arătat mâna cea tăiată, care avea un semn roşu împrejur, pe care l-a lăsat înadins Preasfânta, ca nemincinoasă mărturie a tăierii.

Deci, îi zicea barbarul: "Care doctor te-a vindecat şi ce fel de doctorie a pus?"

Iar Ioan, cu strălucit şi mare glas, s-a făcut propovăduitor minunii, răspunzând: ***"Domnul meu, doctorul ce Atotputernic, Care are deopotrivă atâta putere câtă voire are."***

Iar stăpânitorul a zis: "Iartă-mă omule, că, după cum se vede, nevinovat eşti, şi nu ai greşit în pricina aceasta şi cu nedreptate te-am osândit. Ai, dară, cinstea cea dintâi, ca să fii întâiul sfetnic al meu şi mă făgăduiesc ţie, ca să nu fac cândva nimic fără sfatul şi voirea ta."

Iar Ioan a căzut la picioarele lui, rugându-se ca să-l ierte, că doreşte să se ducă să slujească Făcătoarei de bine, după cum i-a făgăduit. Deci, după ce s-a împotrivit multă vreme, s-a învoit stăpânitorul şi i-a dat voie să se ducă unde voieşte.

Iar Ioan, mulţumind, s-a dus. Şi, împărţind săracilor averea sa şi slobozind pe robii săi s-a dus la mănăstirea Sfântului Sava. Şi, făcându-se monah, s-a suspus la ascultare la un bătrân.

Din viaţa Sfântului Ioan Damaschinul, ca monah

Şi luând bătrânul pe Ioan la chilia sa şi temelia vieţii celei cu fapte bune începând a pune întru dânsul, mai întâi acest fel de rânduială i-a dat lui: nimic să nu facă după voia sa, ostenelile sale şi rugăciunile cele cu sârguinţă, ca pe oarecare jertfă să le aducă lui Dumnezeu; să verse lacrimi din ochii săi, dacă voieşte a-şi curăţi păcatele vieţii celei trecute, pentru că acelea se socotesc înaintea lui Dumnezeu, ca jertfă mai scumpă decât toată tămâia. Şi aceste rânduieli erau începătură a faptelor acelora, care se săvârşesc prin osteneala trupească.

Iar cele ce se cuvin sufletului, le-a legiuit stareţul pe acestea: Să nu scrie în mintea sa vreo nălucire lumească, nici să-şi închipuiască în minte feţe necuvioase, ci să-şi păzească mintea sa întreagă şi curată de toată împătimirea cea deşartă şi de toată îngâmfarea; să nu se laude cu mulţimea înţelepciunii sale, şi în cele ce a învăţat să nu i se pară că a ajuns în toate la capătul desăvârşirii, să nu poftească oarecare descoperiri, şi înştiinţare de taine ascunse; să nu-şi pună nădejdea în înţelegerea sa, cum că este neclătită şi nu poate cădea şi a se rătăci din calea adevărului, până la sfârşitul vieţii sale. Ci să ştie că gândurile sale sunt neputincioase şi să ştie că înţelegerile sale pot fi greşite. Şi pentru aceea să se sârguiască a nu-şi lăsa gândul său a se împrăştia pretutindenea, ci să se îngrijească a-l aduna pe el, pentru ca aşa mintea lui să se lumineze de Dumnezeu şi sufletul său să i se sfinţească şi trupul să i se curăţească de toată spurcăciunea.

Şi amândouă acestea, trupul şi sufletul, să se împreuneze cu mintea şi aşa se va face în chipul Sfintei Treimi şi se va săvârşi pe sine om nu trupesc, nici sufletesc, ci cu totul duhovnicesc, schimbându-se prin voirea a celor două omeneşti părţi, ale trupului şi ale sufletului întru cea a treia şi mai înaltă, în minte.

Nişte rânduieli ca acestea scriind tatăl fiului şi dascălul ucenicului, a adăugat şi aceste cuvinte către dânsul: "Nimănui să nu trimiţi vreo scrisoare, nici să grăieşti către cineva ceva din învăţăturile cele din afară. Tăcerea să ai cu înţelegere, pentru că ştii că nu numai iubitorii de înţelepciune ai noştri învaţă tăcerea, ci şi Pitagora porunceşte ucenicilor săi, de multă vreme, să păzească tăcerea. Şi să nu ţi se pară cum că chiar şi cele bune este bine a le grăi oricând, ascultă pe David care zice: "Amuţit-am şi m-am smerit şi nici de bine n-am grăit. (Ps. 38,3). Apoi ce folos i-a venit lui dintru acestea, ascultă: "Înfierbântatu-s-a inima mea înlăuntrul meu" (Ps.

38, 4), adică, negrăit e focul dragostei de Dumnezeu, care s-a aprins întru dânsul din cugetarea la Dumnezeu."

Deci, toate învăţăturile acestea ale bătrânului au căzut în inima lui Ioan ca o sămânţă într-un pământ bun şi, odrăslind, s-au înrădăcinat. Pentru că, destulă vreme vieţuind lângă acel bătrân de Dumnezeu insuflat, Ioan păzea cu dinadinsul toate cuvintele lui şi asculta poruncile lui, supunându-se lui fără de făţărnicie, fără de grăire împotrivă şi fără de orice cârtire.

Pentru că, ce folos este ascultătorului celui ce are în mâini fapte şi în gură cârtirea, când împlineşte porunca, iar cu limba sau cu mintea cele împotrivă grăieşte? Şi când se va îndrepta unul ca acesta? Niciodată. Şi unii ca aceştia în deşert de ostenesc şi li se pare cum că săvârşesc o faptă bună, care împreună cu ascultarea poartă în sânurile sale pe şarpele cârtirii.

Însă fericitul Ioan, ca un adevărat ascultător, se afla fără de cârtire întru toate slujbele cele ce i se porunceau lui.

Iar odinioară, bătrânul, vrând să ispitească ascultarea şi smerenia lui Ioan, a adunat mulţime de coşniţe, că acelea erau lucrul mâinilor lui, şi a zis către Ioan: "Am auzit, fiule, cum că, în Damasc, coşniţele cu mai mult preţ se vând, decât în Palestina şi nouă multă ne este neîndestularea la cele de trebuinţă ale chiliei, precum singur vezi; deci, ia coşniţele acestea şi te du degrabă la Damasc şi le vinde pe ele acolo. Şi caută să nu le vinzi pe ele mai cu puţin preţ decât cel rânduit."

Şi a rânduit bătrânul preţ mare coşniţelor, îndoit mai mult decât se cuvenea. Iar ascultătorul cel adevărat nu s-a împotrivit nici cu cuvântul, nici cu mintea, nici n-a zis că aceste coşniţe nu sunt vrednice de un aşa preţ şi nici că Damascul este departe, nici n-a grăit în cugetul său: "Mă ruşinez a mă duce în cetatea aceia, întru care odinioară am fost cunoscut tuturor şi dregător slăvit." Nimic din acestea n-a zis, nici a cugetat, următor fiind Stăpânului Hristos, Celui ce S-a făcut ascultător până la moarte. Ci, îndată zicând: "Blagosloveşte părinte", a luat coşniţele în spate şi s-a dus degrabă la Damasc.

Şi umbla prin cetate în haine proaste şi rupte, vânzând în târg coşniţele sale. Şi, de voia vreun om să cumpere vreo coşniţă, întreba preţul, cum se vând. Şi, auzind un preţ ca acela, aşa de mare, îl batjocorea şi râdea de el, iar alţii şi cu mustrări îl certau şi-l ocărau.

Pentru că nu era cunoscut fericitul Ioan de toţi locuitorii cetăţii, de vreme ce era acoperit de straie sărăcăcioase, de care, odinioară, purta haine ţesute cu aur, şi faţa îi era schimbată de post, obrazul uscat şi frumuseţea veştejită.

Iar un oarecare cetăţean, care odinioară îi fusese lui slugă, pe vremea dregătoriei sale, stând acolo în dreptul lui şi luând seama cu multă stăruinţă la faţa lui, l-a cunoscut cine este şi s-a mirat de chipul lui cel sărăcăcios şi s-a umilit şi, oftând din inimă, s-a apropiat de dânsul ca de un necunoscut şi i-a dat lui preţul cel orânduit de stareţul său pe toate coşniţele. Nu că-i trebuiau lui coşniţele, ci milostivindu-se spre un om ca acela, care dintru atâta slavă şi bogăţie a venit, pentru Dumnezeu, întru atâta smerenie şi sărăcie. Iar el, luând preţul pe coşniţe, s-a întors către cel ce l-a trimis pe el, ca un biruitor de la război, surpând la pământ pe potrivnicul diavol şi împreună cu el şi mândria cu mărirea deşartă, prin ascultare şi prin smerenie.

Iar, într-una din zile, un frate al mănăstirii a rugat pe Ioan ca să-i alcătuiască un tropar de mângâiere, că adormise fratele lui cel după trup. Deci, Ioan se temea să nu supere pe bătrânul stareţ. Însă s-a biruit de multa rugăciune a fratelui şi, scriind nişte tropare prea frumoase şi jalnice, adică acestea: "Care este desfătarea cea lumească? Oamenilor, pentru ce în deşert ne tulburăm, că toate sunt deşertăciune cele omeneşti".

Şi venind bătrânul de afară şi auzind glasul acela de cântare prea umilitoare, s-a supărat şi a gonit pe Sfântul, ca pe un neascultător.

Iar el, căzând la picioarele bătrânului stareţ, cerea iertăciune; dar acela nici într-un chip nu s-a plecat. Însă, pentru multa stăruinţă a bătrânilor mănăstirii, s-a învoit totuşi să-l reprimească, numai dacă se învoieşte Ioan să cureţe ieşitorile, odihnind pe alţi monahi. Iar el a primit, cunoscând folosul ascultării.

Însă bătrânul, văzându-l că ascultă, l-a primit iarăşi, poruncindu-i să păzească tăcerea ca şi mai înainte.
Deci, după puţine zile, se arătă Preasfânta bătrânului în somn, zicându-i: "Pentru ce ai astupat un minunat izvor ca acesta, ce varsă afară atâta pâraie de apă a odihnei sufletelor? Lasă izvorul să adape toată lumea şi să acopere mările eresurilor şi să le mute spre dulceaţa minunată. Acesta are să covârşească alăuta cea proorocească a lui David şi Psaltirea, cântând cântări noi Domnului, cântări pline de minunată dulceaţă, mai presus decât Cântarea lui Moise şi decât dănţuirea Mariamnei. Faţă de alăuta lui cea dulce cântătoare şi minunată, cântările cele fără de folos ale lui Orfeu vor fi socotite ca un blestem netrebnic.

Acesta va cânta cântarea cea duhov-nicească şi cerească. Acesta va urma cântărilor heruvimilor. Acesta va cânta, drept, dogmele credinţei şi va da pe faţă răzvrătirea şi strâmbătatea a tot eresul."

Deci, când s-a deşteptat bătrânul, care a văzut vedenia aceasta şi i s-au descoperit cele negrăite, a zis către Ioan: "O, fiule al ascultării lui Hristos, deschide gura ta, nu în pilde, ci întru adevăr, nu întru ghicitori, ci în dogme. Grăieşte cuvintele pe care le-a scris Duhul în inima ta. Suie-te în muntele Sinaiului, cel al vedenilor şi al descoperirilor lui Dumnezeu; fiindcă te-ai smerit pe tine până în sfârşit, acum dar suie-te în muntele Bisericii şi propovăduieşte, binevestind Ierusalimului. Înalţă glasul tău întru tărie, că bucurii prea slăvite mi s-au grăit mie, pentru tine, de la Maica lui Dumnezeu. Şi mă iartă pe mine de câte ţie ţi-am greşit, că din necunoştinţa mea te-am împiedicat pe tine."

Atunci, dar, început făcând Ioan cântărilor celor dulci ca mierea, lumina Bisericile, încât, oricine auzea cuvintele şi facerile lui, putea să înţeleagă. Deci, întru acest chip petrecând Sfântul, întru o ascultare îmbunătăţită şi prea minunată ca aceasta, şi multe scrieri lăsând asupra luptătorilor împotriva icoanelor şi alcătuind canoane prea frumoase şi stihiri prea potrivite şi dulci la cântare şi alte cuvinte de Praznic, spre lauda şi slăvirea lui Hristos şi a Preacuratei, s-a odihnit întru Domnul. Căruia Se cuvine slava şi stăpânirea în veci! Amin.

Întru această zi cuvânt din Pateric.

A venit un bătrân la ava Lot, în pustia cea mică a Arsenolaitului, şi l-a rugat pe el ca să-i poruncească lui să petreacă aproape de dânsul. Şi l-a primit pe el ava Lot şi trăia în reculegere.

Deci, veneau unii la ava Lot, iar el îi îndemna pe dânşii să meargă la bătrânul cel slab, însă acela le grăia lor cuvintele rătăcirii lui Origen. Iar ava Lot se supăra zicând: "Nu cumva părinţii vor zice că şi noi tot rătăcirea lui Origen învăţăm?" Deci căuta cum l-ar îndepărta din locul acela, dar se temea de porunca lui Dumnezeu despre dragostea aproapelui.

Însă, sculându-se, a mers la ava Arsenie şi i-a spus lui de bătrânul acela. Iar ava Arsenie i-a zis lui: "Să nu-l goneşti, ci să-i spui: "Aceasta este de la Dumnezeu, să mănânci şi să bei precum voieşti, numai cuvinte să nu grăieşti. Şi, de va voi, apoi va putea să se îndrepteze, şi, chiar de nu va voi să se îndrepteze, el singur va pleca din locul acela şi astfel nu va fi din pricina ta." Deci, ducându-se ava Lot, a făcut aşa. Iar bătrânul acela, auzind acestea, n-a voit să se îndrepteze, ci cu dinadinsul îl

ruga, zicându-i: "Pentru Domnul slobozeşte-mă de aici, de vreme ce nu mai pot suferi să stau în pustie." Şi, sculându-se, a ieşit, cu dragoste slobozit fiind.

Întru această zi, cuvânt despre Sfântul Efrem, cum i s-a dat lui o carte scrisă de la Dumnezeu.

Un stareţ dintre Sfinţii Părinţi a văzut o ceată îngerească pogorându-se din cer, după porunca lui Dumnezeu. Şi avea ea o carte scrisă, pe dinăuntru şi pe dinafară. Şi ziceau îngerii între ei: "Cine este vrednic să o primească pe aceasta?" Deci, unii ziceau una; alţii alta. Apoi au răspuns şi au zis: "Cu adevărat sfinţi sunt şi drepţi toţi care i-aţi numit, dar nu pot să o primească pe aceasta"; iar mai pe urmă au zis: "Nici unuia nu se poate încredinţa aceasta, fără numai lui Efrem." Deci, sculându-se dimineaţa stareţul cel ce văzuse în vedenie cum că lui Efrem i s-a dat cartea, l-a auzit pe Efrem învăţând norodul şi ca un izvor curgând învăţătura din gura lui. Şi a cunoscut stareţul, cel ce a avut acea vedenie, cum că de la Sfântul Duh sunt acelea ce ies din gura lui Efrem.

Întru această zi, cuvânt despre un călugăr, pe care l-a scos Fericitul Andrei de la diavol.

Sfântul Andrei a venit în Constantinopol la târgul unde este o cruce şi a aflat pe un oarecare monah, a cărui viaţă o lăudau toţi, ca pe o viaţă îmbunătăţită; că într-adevăr bine se nevoia, precum se cuvine monahilor, însă biruit era de iubirea de argint fără de măsură. Pentru că mulţi din cetăţeni, mărturisindu-şi înaintea lui păcatele lor, îi dădeau lui mulţime de aur, ca să-l împartă la săraci, pentru mântuirea sufletelor lor, iar el, cuprins fiind de nesăţioasa patimă a iubirii de arginţi, nimănui nu da, ci toţi banii în pungă îi punea şi, văzând că se înmulţeşte aurul, se bucura.

Iar Fericitul Andrei, mergând pe calea aceea unde acel ticălos monah îşi avea petrecerea sa, a văzut cu ochi prooroceşti un şarpe înfricoşător încolăcindu-se pe grumazul lui; şi, apropiindu-se de călugăr, privea la şarpele acela. Iar călugărul, socotind că este vreunul din săraci şi stăruieşte să se apropie ca să ia milostenie, i-a zis lui: "Dumnezeu să te miluiască, frate, că nu am ce să-ţi dau ţie."

Iar Fericitul, puţin depărtându-se, a văzut împrejurul călugărului o scriere scrisă în văzduh: "Şarpele iubirii de argint, rădăcina a toată fărădelegea este." Şi, căutând înapoi, a văzut pe doi tineri certându-se între dânşii: unul era negru, având ochi întunecaţi, că drac era, iar altul alb ca o lumină cerească, fiind înger al lui Dumnezeu. Şi zicea cel negru: "Al meu este călugărul acesta, că voia mea face, că

nemilostiv şi iubitor de arginţi este şi cu Dumnezeu parte nu are, ci, ca un adevărat slujitor de idoli, mie îmi slujeşte." Iar îngerul cel luminos zicea: "Ba nu, ci şi al meu este, de vreme ce posteşte şi se roagă şi smerit este şi blând." Şi se împotriveau aşa amândoi şi nu era pace între dânşii.

Şi s-a făcut un glas din cer către îngerul cel purtător de lumină: "Nu este partea ta călugărul acela, lasă-l pe el, că lui mamona slujeşte, iar nu lui Dumnezeu." Şi îndată s-a depărtat îngerul Domnului de la dânsul. Aceasta văzând-o Fericitul Andrei s-a mirat, că demonul cel potrivnic a biruit pe îngerul cel luminat.

Iar odată a întâmpinat pe călugărul acela Fericitul Andrei în uliţă şi, luându-l de mâna dreaptă, i-a zis lui: "Robule al lui Dumnezeu, fără de mânie să mă asculţi pe mine robul tău, şi cu milă primeşte săracele mele cuvinte, că mare necaz mi s-a întâmplat mie, din pricina ta, şi nu pot de acum să rabd mai mult, că mai întâi prieten lui Dumnezeu ai fost, iar acum te-ai făcut prieten şi slugă diavolului. Aripi ai avut ca şi serafimii; pentru ce te-ai dat satanei, ca să le taie pe ele din rădăcină? Chip ai avut ca de fulger; pentru ce te-ai făcut întunecat la chip? Vai mie, de vreme ce ai avut vedere ca heruvimii cu ochi mulţi, iar acum te-a osebit pe tine şarpele. Soare ai fost şi ai apus în noaptea cea întunecată şi rea. Pentru ce, frate, sufletul tău ţi-ai vândut? Pentru ce te-ai însoţit cu dracul iubirii de argint? Pentru ce i-ai dat lui odihnă întru tine? Pentru ce aduni argintul? Au, doară, te vei îngropa cu el? Că după moartea ta va rămâne altora. Pentru ce ţii păcate străine şi vrei să te sugrumi cu nemilostivirea? În vreme ce alţii sunt flămânzi şi însetaţi şi mor de frig, tu, privind la mulţimea aurului te veseleşti? Aceştia sunt paşii pocăinţei? Asta e rânduiala călugărească şi defăimarea vieţii deşarte? Aşa te-ai lepădat de lume şi de cele din lume? Aşa te-ai răstignit lumii şi tuturor deşertăciunilor? N-ai auzit de Domnul ce zice: "Să nu agonisiţi aur, nici argint, nici aramă, nici două haine?" Pentru ce ai uitat porunca aceasta? Iată, astăzi sau mâine se sfârşeşte viaţa noastră şi cele ce le-ai gătit ale cui vor fi? Au nu ştii că Îngerul Domnului, cel ce te păzeşte pe tine, s-a depărtat de la tine plângând, iar diavolul stă aproape de tine şi şarpele iubirii de argint s-a încolăcit împrejurul grumazului tău şi tu nu-l simţi pe el? Adevăr zic ţie, că, trecând pe lângă tine, am auzit pe Dumnezeu lepădându-se de tine. Deci, rogu-mă ţie, ascultă-mă pe mine şi-ţi împarte averea la săraci, la văduve şi la neputincioşi, la scăpătaţi şi la străinii ce n-au unde să-şi plece capul şi te sârguieşte să fii iarăşi prieten lui Dumnezeu. Iar, de nu mă vei asculta, apoi rău vei pieri. Aşa mă jur pe Iisus, Împăratul Hristos, că, iată, îndată vei vedea pe diavolul. Şi i-a mai zis lui: "Oare îl vezi pe el?"

Şi s-au deschis călugărului ochii cei dinlăuntru şi l-a văzut pe diavolul ca pe un arap negru şi buzat şi în chip de fiară, departe stând şi neîndrăznind a se apropia de

dânsul din pricina lui Andrei. Iar călugărul a zis Sfântului: "Îl văd pe el, robule al lui Dumnezeu, şi spaimă mare m-a cuprins; deci spune-mi mie cele ce-mi sunt trebuincioase spre mântuirea sufletului meu".

Iar robul lui Dumnezeu a zis către dânsul iarăşi: "Să mă crezi pe mine, că, de nu mă vei asculta, îl voi trimite pe el la tine, ca să te facă de ruşine, nu numai în faţa cetăţenilor acestora, ci faţă de toate cele patru margini ale lumii. Deci, păzeşte-te şi, cele ce-ţi zic ţie, fă-le". Acestea auzindu-le călugărul s-a temut foarte şi a făgăduit că pe toate cele poruncite să le facă. Şi îndată a văzut sfântul că a venit de la răsărit un Duh puternic, ca o văpaie de fulger şi s-a atins de şarpele acela, mâncându-i puterea lui. Iar şarpele, neputând suferi, s-a prefăcut în corb negru şi s-a dus de acolo. La fel şi arapul cel negru a pierit şi iarăşi a luat putere îngerul lui Dumnezeu spre paza călugărului aceluia.

De la care ieşind, Fericitul i-a poruncit zicându-i: "Fereşte-te să spui cuiva cele despre mine, iar eu voi începe a te pomeni ziua şi noaptea întru rugăciunile mele, ca Domnul Iisus Hristos să-ţi îndrepteze calea spre bine".

Deci, ducându-se călugărul, a împărţit tot aurul la săraci. Şi după aceasta şi mai mult s-a proslăvit de la Dumnezeu şi de la oameni, că-şi aduceau şi mai mulţi aurul lor la dânsul ca să-l împartă la săraci. Iar el zicea celor ce-l aduceau ca să-l împartă cu mâinile lor, şi grăia: "Ce folos îmi este mie ca să mă înţep cu spini străini ?" Aşa vieţuind el, precum se cade unui călugăr, i s-a arătat lui robul lui Dumnezeu în vis, cu faţa veselă şi i-a arătat lui pe un câmp un pom luminos îmbrăcat în floare de dulci roduri şi i-a zis: "Să mulţumeşti lui Dumnezeu, stăpâne al meu, că te-a scos pe tine din dinţii şarpelui şi a făcut sufletul tău ca un pom purtător de floare; deci, sârguieşte-te ca pe acea floare să o prefaci în dulce rod. Căci, iată, acest pom frumos, pe care îl vezi, este închipuirea sufletului tău." Apoi, deşteptându-se, călugărul s-a întărit mai mult în lucrul cel duhovnicesc şi aducea mulţumită totdeauna lui Dumnezeu şi lui Andrei, plăcutul Său.

Slavă lui Dumnezeu Celui ce face minuni, prin aleşii Săi, cu darul şi cu iubirea Lui de oameni. Amin.

Moaştele Sfintei muceniţe Varvara

Moaştele Sfintei Varvara din catedrala Sfântului Vladimir din Kiev

СВ. ВЕЛ. МУЧ. ВАРВАРА
СВ. ВЕЛ. МУЧ. ВАРВАРА

Icoană de lângă racla cu moaştele Sfintei Varvara din catedrala Sfântului Vladimir din Kiev

In the 12th century, the relics of Saint Barbara were brought from Constantinople to the St. Michael's Golden-Domed Monastery in Kiev, where they were kept until the 1930s, when they were transferred to St. Vladimir's Cathedral in the same city.

Sfintele moaşte se află la Mănăstirea Mega Spileo, Grecia

Piciorul drept al Sfintei mari muceniţe Varvara care se păstrează în Dignano (Croaţia)

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea pătimirii Sfintei mari muceniţe Varvara

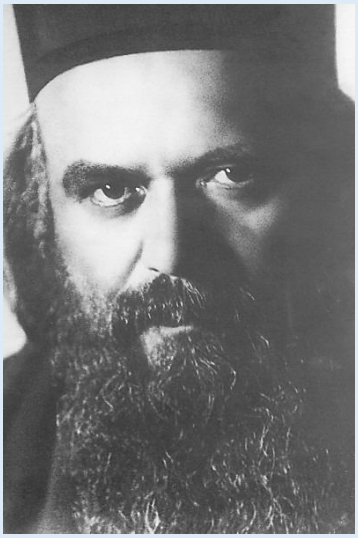

Această slăvită următoare a lui Hristos s-a logodit Lui încă din frageda ei tine-reţe.

Tatăl ei, păgânul Dioscor, a fost vestit în cetatea Heliopolis din Egipt, prin înălţimea rangului şi a bogăţiei. El a închis-o pe fiica lui Varvara într-un turn înalt, spre a o păzi de ochii oamenilor, căci era foarte învăţată şi neasemănat de frumoasă la trup. El a înconjurat-o cu tot confortul şi cu toată strălucirea, i-a dăruit multe roabe, i-a făcut idol de aur înaintea căruia să se închine şi i-a zidit o baie somptuoasă cu două minunate ferestre.

Dar privind prin fereastra luxosului ei iatac la frumuseţea pământului ce se desfăşura la picioarele ei şi la lumina strălucitoare a stelelor, mintea înţeleaptă a Varvarei s-a deschis la harul lui Dumnezeu. Ea L-a cunoscut atunci pe Unul Adevăratul Dumnezeu, Făcătorul, în pofida faptului că nu a avut atunci aproape nici un învăţător omenesc care să o aducă pe ea la cunoştinţa aceasta.

Odată pe când tatăl ei a lipsit din cetate, Varvara a coborât din turn să se preumble şi prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, a cunoscut nişte femei care i-au grăit ei şi i-au descoperit credinţa în Dumnezeul adevărat, Hristos. Atunci inima Varvarei s-a aprins de dumnezeiasca dragoste pentru Făcătorul ei, Hristos Domnul. Ea a poruncit atunci să se taie a treia fereastră în zidul băii ei, astfel încât cele trei ferestre să fie spre cinstea numărului Sfintei Treimi. ***Ea pe perete a închipuit semnul Sfintei Cruci cu al ei deget, iar semnul s-a săpat prin lucrare dumnezeiască în zid ca şi când s-ar fi săpat cu o daltă. Din urmele paşilor ei de***

pe pardoseala băii au izbucnit izvoraşe de apă care, umplând bazinul, au dat mai apoi multora vindecare din boli incurabile.

Auzind de credinţa fiicei lui, Dioscor a bătut-o bestial şi a alungat-o din turnul ei. El a urmărit-o ca să o ucidă, dar s-a deschis stânca şi a ascuns-o pe Muceniţă de bestialul ei tată.

Dar venind Varvara din nou înaintea tatălui ei, el a apucat-o şi a târât-o înaintea lui Marţian magistratul, care a osândit-o la bestiale torturi.

Ei au despuiat-o pe Varvara de haine şi au biciuit-o cu sălbăticie, prefăcând-o toată într-o rană, dar Domnul S-a pogorât la temniţa ei şi a vindecat-o pe ea desăvârşit.

O anume femeie pe nume Iuliana, văzând martiriul Sfintei, a dorit mucenicia şi ea. Ambele femei au fost date la cele mai bestiale chinuri, apoi purtate pe străzile cetăţii spre batjocura gloatei. Lor li s-au tăiat sânii, din care au curs pâraie de sânge. Ele au fost duse la urmă la locul de ucidere, unde Sfânta Varvara a fost măcelărită de bestialul ei tată, iar Sfânta Iuliana, de soldaţi.

Întru aceeaşi zi însă fulgerul Domnului a izbit casa lui Dioscor, omorându-l şi pe el, şi pe Marţian.

Sfânta mare muceniţă Varvara a luat mucenicia la anul 306. Sfintele ei moaşte făcătoare de minuni odihnesc la Kiev.

Racla cu cinstitele Moaşte ale Sfintei mari muceniţe Varvara care se păstrează în Biserica "Sfântului Cneaz Vladimir" din Kiev

Preaslăvită fiind întru Împărăţia Cerurilor, ea s-a arătat multora chiar şi în vremurile noastre, uneori singură, iar alteori alături de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Trei ferestre tăiate în Cer

Trei ferestre sunt tăiate în Cer pentru omul duhovnicesc: prin cea dintâi priveşte mintea cu credinţă, prin cea de-a doua priveşte inima cu nădejde, iar prin cea de-a treia priveşte sufletul cu dragoste. Cine priveşte Cerul printr-o singură fereastră, omul vede numai a treia parte a Cerului. Cine priveşte Cerul prin toate cele trei ferestre vede Cerul întreg.

Sfânta Varvara a tăiat trei ferestre în turnul în care fusese închisă de păgânul ei tată şi prin aceasta a vrut să-şi arate credinţa în Sfânta Treime.

Pentru a vedea dumnezeiasca Treime într-o Unime, trebuie să ne înţelegem pe noi înşine ca fiind o treime în unime. Deoarece numai treimea poate vedea Treimea.

(Sfântul Nicolae Velimirovici, Gânduri despre bine şi rău, Editura Predania, Bucureşti, 2009, p. 148)

Părintele Vasile Vasilache - Predică la Sfânta marea muceniţă Varvara

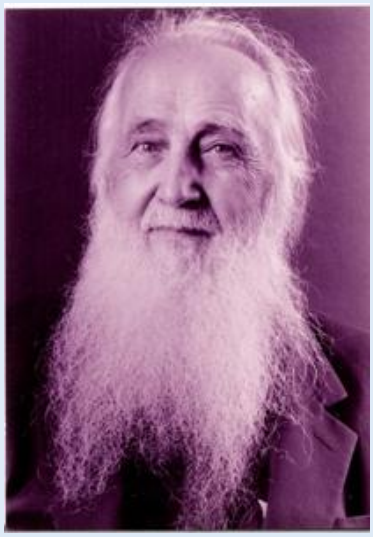

Fraţi creştini, de nenumărate ori greşesc copiii faţă de părinţi, fie din neştiinţă, fie din reaua îndrumare pe care o au, sau din puţinătatea lor de a pricepe înţelepciunea vieţii...

E drept însă că şi unii părinţi, cu toate că îi îmbrăţişează pe copiii lor cu toată iubirea, totuşi greşesc faţă de propriii lor fii. Şi greşesc părinţii când ei nu sunt creştini, şi ori de câte ori le doresc copiilor lor ceea ce este oprit de credinţă. Căci întunecaţi fiind sufleteşte, ajung să îndemne chiar ei la păcat şi la toată fărădelegea pe propriii lor fii.

Şi aşa, păcatul din păcat născându-se, avem apoi acele dealuri înzăpezite de răceală dintre părinţi şi copii, care de multe ori se înalţă ca şi un munte între ei. Şi cine altcineva a cultivat ambiţia pătimaşă, mândria şi ura faţă de alţii, decât acei care astăzi suferă atât de mult? De aceea Sfântul Apostol Pavel şi spune: ***"Iar voi, părinţilor, nu întărâtaţi la mânie pe copiii voştri, ci-i creşteţi în învăţătura şi povaţa Domnului".*** (Efeseni VI, 4). Căci ***învăţătura creştină e aceea care sădeşte virtuţi şi împodobeşte cu veşnicia sufletului pe copii. Şi cine a reuşit să înzestreze pe un copil cu astfel de comori cereşti, apoi i-a dat de moştenire nu numai pământul, ci şi cerul.***

De aceea, câtă mâhnire e pentru Dumnezeu în ceruri când vede că sunt şi părinţi de aceia care nu numai că nu se îngrijesc de fericirea adevărată a propriilor lor copii, dar chiar când văd că altcineva aruncă în sufletul lor sămânţa cea bună, apoi se reped asupra lor cu mânie, şi ca o pasăre de pradă, culeg acea sămânţă ca nu care

cumva să încolţească. Şi faţă de aceşti părinţi haini, se şi îndreaptă povaţa cea dumnezeiască a Sfântului apostol Pavel: ***"Părinţilor, nu urgisiţi în mânie pe copiii voştri"...*** (Colos. III, 21).

Pentru a se vedea însă, fraţilor, şi mai bine cum greşesc părinţii care nu sunt creştini faţă de copiii lor, voi istorisi viaţa Sfintei marei muceniţe Varvara, pe care sfânta noastră Biserică o prăznuieşte în ziua de 4 decemvrie, în fiecare an.

Fraţi creştini, Sfânta Varvara a fost fiica unui mare proprietar de pământ din Eliopolis, care a trăit pe vremea păgânului împărat Maximian. Tatăl ei, Dioscur, era un mare iubitor şi închinător la idoli. Şi această credinţă păgânească vroia el cu tot dinadinsul să o sădească şi în sufletul unicei sale fiice, Varvara. Încântat de frumuseţea ei cu adevărat răpitoare, gândi el să o crească departe de lume, într-un castel anume zidit pe stâlpii unei stânci, de pe care se putea avea o minunată privelişte. Şi aşa fiind departe de oameni, dar aproape de frumuseţile naturii, socotea păgânul părinte că a lui copilă va dobândi o educaţie naturală de la firea cea necuvântătoare. Frumuseţile naturii îşi vor revărsa în suflet acele atitudini de viaţă care izvorăsc din marea iubire de natură. Dar iată că ea, ***"acolo petrecând şi despre tulburările cele dinafară liniştindu-se, au pornit întru sine gânduri cinstitoare de Dumnezeu şi pe acestea le lucra şi le hrănea. Căci ştie liniştea a se face maica cugetelor celor subţiri şi prea mult isteţe"...*** (Vieţile Sfinţilor de Neamţ, p. 31).

Într-adevăr, văzând ea măreţia naturii şi frumuseţea cu care se înveştmântează ea, uşor îi veni să se înalţe cu gândul la Acel cineva care e urzitorul a toate. Iar acest gând luminat născu dorinţa să-l cunoască şi să-l şi iubească, ca pe unul ce e Părintele tuturor, puternic în voinţa şi luminat în cuvânt.

Şi aşa, pe când ea creştea în curăţenie de viaţă şi bogăţie de gânduri înalte, tatăl ei veni să-i vorbească de măritiş, arătându-i multele poftiri a nenumăraţi tineri. Dar tânăra şi înţeleapta Varvara, ştiind necredinţa tatălui ei şi a celor ce o cereau, iar ea dorind să nu se "întineze în noroiul cel elinesc" al păgânei credinţe, răspunse în chip hotărât că nu doreşte aşa ceva, ea aflându-şi mulţămirea în traiul ei de singurătate.

Chibzuindu-se în sine tatăl ei, că fiica sa a ajuns la aceasta din vina sa de a o fi crescut cu totul izolată de viaţa lumii, nu mai stărui în acest îndemn de a se mărita, ci se hotărî să schimbe felul ei de viaţă. Şi îndată îi şi dădu toată libertatea de a trăi în lume şi cu lumea, că astfel, socotea el, să o facă să poftească cele ale lumii. Şi ceva mai mult, el se hotărî să plece într-o lungă călătorie, iar pe fiica sa să o lase ca

stăpână a casei. În lipsa sa, hotărî să se zidească o cameră de baie foarte luxoasă, având după dorinţa sa şi două ferestre spre miazăzi.

Dar iată că aceea care a ştiut să folosească în bine singurătatea şi liniştea, se dovedi înţeleaptă şi în lume. Căci ea, stăruind cu întrebările ei cu privire la Ziditorul a toate, află de la lume cele ce trebuie să le ştie un creştin. Şi aşa, chemând pe un preot creştin, a aflat credinţa cea adevărată şi s-a şi luminat prin Taina Sfântului Botez. De-acum ea însăşi ajunsese să povăţuiască în cele ale credinţei pe casnicii ei. Zidarilor le-a spus să facă nu două, ci trei ferestre la baie, în numele Sfintei Treimi, prin care se revarsă viaţa şi lumina.

Nu după mult timp însă, întorcându-se tatăl ei, şi văzând că nu i s-a împlinit porunca, s-a aprins de mânie pe acei lucrători, dar ei arătând pricina, cu uşurinţă au îndepărtat de la ei flacăra urgiei. Întrebând-o însă, cu fulgere de săgeţi în ochi, pe fiica sa Varvara, pentru care pricini a dat poruncă să se facă trei ferestre, ***ea îi răspunse cu blândeţe şi nevinovăţie că aceasta s-a făcut în cinstea Sfintei Treimi, Dumnezeirea cea adevărată... Iar pentru a-l potoli şi mai mult, ea îi mărturisi credinţa cea sfântă a lui Hristos Domnul, prin care tot omul se izbăveşte de toată răutatea şi se înveştmântează cu lumină şi nevinovăţie...***

Dar, vai, ***"ochii sufletului rănindu-se şi cu tăria necredinţei şi mai mult întunecându-se, plin de nebunie şi fierbând de mânie, scoţând paloşul s-a pornit întunecatul să junghie pe fiica cea una născută, ieşind din hotarele bunei credinţe şi dintr-ale firii, pentru că i s-a arătat lui calea vieţii"...*** (idem).

Îngrozită de sălbăticia sufletească a tatălui ei, tânăra Varvara fugi în munţi. Şi pe când nebunul ei tată o alungă gata s-o prindă, iată că o minune dumnezeiască făcu să se despice o stâncă, prin care ea pătrunse în tainele muntelui, şi apoi aceasta se uni la loc, aşa că ucigaşul tată pierzându-i urma, multe zile o caută apoi prin munte, până ce a aflat-o. E drept că de data aceasta cu mânia mai potolită, căci nu a omorât-o, ci a bătut-o şi a schingiuit-o grozav, pentru a-i scoate mărturisirea că se leapădă de credinţa cea creştinească. Dar văzând el că nici prin foamete, nici prin alte chinuri nu o poate întoarce la credinţa cea idolească, se duse la Martinian, ispravnicul ţinutului, istorisindu-i toate cele întâmplate şi rugându-l să folosească el orice mijloc numai şi numai ca fiica lui să fie iarăşi păgână.

Acest necredincios ispravnic, rănit în sufletul lui de frumuseţea Varvarei, caută ca prin diferite momeli să o atragă la credinţa tatani-su, căci totdeauna aşa vine diavolul, cu ispite pline de plăceri. Văzând însă că nu se lăsă biruită de acestea, păgânul hotărî să o bată, dar ea indură şi aceasta, apărându-şi credinţa. Când trecu

la schingiuire, hotărârea ei fu şi mai neclintită, chiar în batjocură de a o purta pe ulițele oraşului, dezbrăcată. Înfrântă ziua, ea primea tămăduiri mira-culoase noaptea de la Dumnezeu din ceruri. Dar în cele din urmă, păgâneasca conducere, căutând ca şi prin ciopârţiri ale corpului ei s-o facă să se lepede de credinţă, nu reuşi decât să o facă şi mai fanatică în luminoasa ei hotărâre de a urma pe Dumnezeu, iar nu pe nişte oameni sălbăticiţi prin credinţe greşite şi păcate...
Toate acestea văzându-le tatăl ei, care se înfăţişa mai rău decât o fiară faţă de puii ei, turbat de mânie că acuma ea e şi cu trupul desfigurată, scoase paloşul şi cu o mânie nebună, taie capul fiicei sale. Şi aşa se împliniră şi aici cele ce s-au povestit în Scriptură cu privire la răutatea oamenilor: ***"Va da la moarte tată pre fiu"...*** (Mat. X, 21).

Şi pe când acest nemilos tată se pogora spre cetate de la locul uciderii, ne spune istoria sfântă că un fulger din cer, coborându-se pe el, l-a mistuit în flăcări...

O, cât de grozavă e răutatea! Prin ea de multe ori se sfârşesc în dureri adevărul, binele şi idealul pentru hotarele înguste ale acestei vieţi pământeşti, pentru a străluci şi mai mult în veşnicia cea nemărginită, dar şi răutatea piere ca o umbră neagră, mistuită fiind de-acum şi până în eternitate în flăcările usturătoare ale răului însuşi...

Fraţi creştini, e în tradiţia poporului român ca în ziua de Sfânta Varvara, părinţii să însemneze, pe frunte şi pe faţă, pe copiii lor cu semnul Sfintei Cruci, având degetul muiat în miere.

Ce creştinească şi simbolică însemnare are această sfântă tradiţie? Ce taină minunată plină de înţelepciune creştină se cuprinde în acest străvechi obicei? În el se poate vedea râvna poporului român de a trăi şi de a împlini voia lui Dumnezeu, iar nu pe aceea a păgânului tată al Sfintei Varvara.

Părinţii noştri făcând semnul Sfintei Cruci pe feţele copiilor, le arăta că dorinţa lor e ca ei să fie creştini. Şi crucea făcându-o cu miere, mărturisesc ei acuma prin aceasta copiilor lor, dulceaţa învăţăturii lui Hristos. Iar prin degetul lor înmuiat în miere, se vădeşte bunătatea credinţei creştine care ne vine prin părinţii noştri.

Fraţilor, la această cale cerească să se întoarcă omenirea toată. Căci numai când părinţii sunt creştini, ei nu greşesc niciodată faţă de copiii lor.

Părinţilor, ştiu că vă iubiţi copiii, dar căutaţi şi-i iubiţi în lumina lui Hristos, şi-i creşteţi în adevărul credinţei, pentru ca şi ei şi voi şi omenirea toată să poată vieţui în pace şi fericire în împărăţia cea veşnică a iubirii lui Dumnezeu. Amin.

(Părintele Vasile Vasilache - fost predicator al Catedralei patriarhale în perioada 1940-1944)

Preafericitul patriarh Kiril - Predică de ziua pomenirii marii muceniţe Varvara în Catedrala Hristos Mântuitorul

La 17 decembrie 2011 de ziua pomenirii marii muceniţe Varvara, înainte stătătorul Bisericii Ruse a oficiat Dumnezeiasca liturghie în Catedrala Hristos Mântuitorul. După terminarea serviciului divin Preafericitul Patriarh Kiril s-a adresat către cei prezenţi cu o predică.

Înaltpreasfinţiile şi Preasfinţiile Voastre! Dragi părinţi, fraţi şi surori! Vă felicit cordial cu ocazia pomenirii sfintei marii muceniţe Varvara. Astăzi aţi auzit istoria vieţii ei - o povestire înduioşătoare şi uimitoare. Puterea Bisericii constă în faptul că aceste povestiri, aceste istorii Biserica le aduce într-o atingere vie cu contemporaneitatea, fiindcă pentru noi viaţa sfântului – nu este doar istoria vieţii unui om, care cu mult timp în urmă a plecat la Domnul. În Biserică vieţile sfinţilor – sunt un exemplu permanent viu, la care se orientează fiecare om credincios.

Puterea acestor relatări despre vieţile sfinţilor constă în faptul că ele ne fac ca să comparăm evenimentele din viaţa unui anumit sfânt cu noi înşine. Uneori în faţa noastră apare o întrebare chinuitoare: ***Dar noi oare am fi putut? Dar noi oare am fi făcut? Dar noi oare am fi avut răbdarea şi curajul mucenicilor şi muceniţelor, preacuvioşilor, cuvioşilor, ale căror nume le păstrează Biserica, ale tuturor celora care au împodobit bolta bisericească cu lumina vie a stelelor, sub care se află fiecare din aceşti sfinţi?***

Sfânta mare muceniţă Varvara, o fată tânără, s-a dovedit în stare pentru adevăr, pentru dreptate, care era pentru ea o valoare enormă, să meargă la suferinţe şi la moarte şi să le primească din mâinile propriului tată, pentru care adevărul ei nu era un adevăr.

Însă Biserica ne mărturiseşte prin jertfa sfintei Varvara că anume adevărul ei a şi fost adevărul lui Dumnezeu, dar nu un adevăr meschin al omului. Doar şi tatăl ei

mergea la anumite suferinţe - nu avea mare plăcere să prigonească propria fiică pe care o iubea! La o astfel de măsură a demenţei poţi ajunge în numele adevărului propriu, mic, ca să poţi ridica mâna asupra fiicei, asupra iubitei fiice! Iar Varvara, rămânând credincioasă adevărului lui Dumnezeu, a primit în mod curajos suferinţele în numele unei valori supreme – a păstra credinţa, a avea nădejde la mântuire.

Toată istoria omenească e plină de luptă pentru adevăr. În timpurile moderne aceste adevăruri egalează cu numărul de capete omeneşti. Fiecare deţine propriul său adevăr şi această fracţionare a adevărului, această atomizare a societăţii este întărită astăzi şi în sistemul politic, care încurajează separarea oamenilor în diverse partide politice, încurajează diversitatea de opinii: fiecare îşi are propriul adevăr, adevărul său omenesc cu literă mică.

Însă noi cunoaştem în ce fel de baie de sânge, în ce fel de măcel sângeros s-a preschimbat existenţa strămoşilor noştri în secolul al XX-lea, când în lupta pentru aceste adevăruri mici omeneşti tatăl s-a ridicat împotriva copiilor şi copiii împotriva tatălui; când au fost nimicite prietenia şi dragostea; când sângele curgea gârlă, iar oamenii, înnebuniţi de acest sânge, căutau prin toate puterile lor să-şi afirme adevărul lor mic, omenesc, fără nici o valoare! Se prea poate că nu a fost nici un adevăr, doar trufie şi dorinţa de putere! Distruse au fost milioane de vieţi omeneşti şi s-a divizat măreaţa ţară, iar dacă e să enumeri toate scârbirile noastre pe care le-am purtat în secolul al XX-lea în numele acelor adevăruri, nu va ajunge nici un fel de timp.

Pilda sfintei muceniţe Varvara ne învaţă că viaţa o poţi şi trebuie să o dai doar pentru adevărul lui Dumnezeu. Iar acest adevăr al lui Dumnezeu se refractă în categorii, apropiate şi înţelese nouă. Este viaţa rudelor şi apropiaţilor noştri.

- *Când o mamă îşi jertfeşte viaţa pentru copiii săi – este adevărul lui Dumnezeu.*
- *Când copiii maturi se împart cu puţinul ce îl au pentru a menţine viaţa părinţilor - este adevărul lui Dumnezeu.*
- *Când un om neînarmat şi chiar firav se ridică în vagonul din metrou pentru a apăra o domnişoară de la atacurile unor oameni ticăloşi şi dezgustători, iar apoi nimereşte la reanimare - este adevărul lui Dumnezeu.*

Şi nu trebuie să avem nici un fel de programe politice ca să simţi cu inima acest adevăr al lui Dumnezeu acolo, unde conştiinţa te dojeneşte: dacă nu o faci, înseamnă că mergi împotriva adevărului lui Dumnezeu.

Astăzi dispoziţiile în masă a oamenilor sunt determinate nu de adevărul lui Dumnezeu, dar de tehnologiile informaţionale. De ele se folosesc toţi acei care îşi apără adevărul său omenesc. Noi ştim până la ce duc ele în unele ţări, unde din nou se varsă sânge. Cât e de important ca noi, moştenitorii marii Rusii, trecuţi prin încercările îngrozitoare ale secolului al XX-lea, astăzi să devenim apţi de a percepe învăţămintele trecutului şi să nu repetăm greşelile taţilor, comise de ei în ajunul anului 1917, să nu repetăm greşelile celora care în anii 90 au schimbat radical viaţa poporului nostru, să nu repetăm nici alte greşeli! Ce trebuie să mai spunem şi cât de tare trebuie să vorbim ca să oprim poporul nostru de la acţiunile care pot distruge viaţa oamenilor, iar totodată şi adevărul lui Dumnezeu?

Cum să procedăm noi, oamenii contemporani, în condiţiile, când atâtea forţe acţionează pentru a ne înclina într-o direcţie sau alta? Ni se propun diferite feluri de dovezi ale dreptăţii unei sau altei părţi. Nouă ni se spune: „dacă veţi merge în direcţia aceasta, veţi fi fericiţi, iar dacă în cealaltă direcţie – veţi fi nefericiţi”. Dar oare nu ni se spunea acelaşi lucru în ajunul revoluţiei sângeroase din anul 1917? De parcă nu la fel ni s-a vorbit pe parcursul întregului secol al XX-lea? Doar mulţi au crezut acestor cuvinte şi milioane de oameni mergeau împotriva voinţei proprii într-o direcţie necunoscută – doar din cauză că cineva a legat de această alegere fericirea lor.

Căci din inimă ies gânduri rele (vezi: Mt. 15:19) – tot aşa, precum şi gânduri bune. Până când nu vom educa omul capabil să se împotrivească ispitelor, noi niciodată nu vom ajunge la stabilitatea politică, la pace, la linişte, la solidaritatea oamenilor. ***Iată din ce cauză pentru noi este astăzi atât de important exemplul sfintei muceniţe Varvara, care fără teamă şi-a dat viaţa pentru adevărul lui Dumnezeu. Astfel de exemple ne învaţă că trebuie să ne jertfim doar pentru acele scopuri şi valori, în care se oglindeşte adevărul lui Dumnezeu şi dragostea faţă de aproapele, şi solidaritatea, şi grija pentru Patrie, şi păstrarea păcii, şi crearea vieţii pe baza echităţii. Toate acestea nu sunt legea lui Dumnezeu înţeleasă în mod direct, dar se acoperă cu legea lui Dumnezeu, care ne cheamă să ne iubim unii pe alţii.***

Noi nu vom ieşi din criză atâta timp, până când nu îl vom schimba pe om. Biserica vorbeşte despre aceasta pe parcursul ultimilor 25 de ani atât de tare, încât mai tare nu mai este cu putinţă. Nu trebuie să oftăm şi să ne văicărăm, când societatea la un moment dat se ridică la alte conflicte - nu doar paşnice, dar după cum ştim, şi sângeroase. Nu trebuie să dăm vina pe o administrare incorectă în stat, atunci când din inima omului ies gânduri rele, realizate în corupţie, în criminalitate, în atitudinea inumană a funcţionarilor, în gradul extrem de înalt al concurenţei în

relaţiile dintre oameni. Şi în acest iureş al neadevărului sunt atraşi toţi – cei mari şi cei slabi, cei puternici şi cei neputincioşi. Nu poate exista o organizare echitabilă a vieţii fără organizarea sufletului omenesc. Haideţi să memorăm aceasta ca pe o axiomă extrem de importantă.

Iar când auzim atacuri împotriva Bisericii chiar şi în momentele complicate pentru viaţa Patriei, în timp ce Biserica este unica care vorbeşte astăzi despre aceasta, înseamnă că avem de a face cu duşmanii care doresc să distrugă viaţa poporului şi să ne ducă pe noi toţi la pierzanie definitivă. Mă adresez astăzi către păstori: mărturisiţi cu tărie despre adevărul lui Dumnezeu, mergeţi chiar acolo, unde nu vă ascultă nimeni, căutaţi cuvinte potrivite, adresaţi-vă oamenilor, trageţi clopotele. De altfel din nou vom pierde ţara noastră, şi nu doar propria ţară.

Orice indiferenţă, în special a tineretului, faţă de adevărul lui Dumnezeu – este un indice îngrozitor al sinuciderii. Acolo unde nu există adevărul lui Dumnezeu, acolo sunt hăţişuri, acolo este pierderea memoriei, acolo e manipulare, acolo e dezorientarea în viaţă, acolo, în cele din urmă, e moarte. Însă prin toate acestea noi am trecut deja în sângerosul secol al XX-lea.

Probabil nu este întâmplător – la Dumnezeu nimic nu este întâmplător - că în ziua pomenirii sfintei marii muceniţe Varvara au fost create Trupele de artilerie cu destinaţiei strategică. Aceste trupe sunt chemate să păzească valoarea cea mai mare – valoarea vieţii noastre comune ce aparţine unui singur popor. Nu valorile birocrate, nu structurile politice, dar viaţa poporului, viaţa Patriei. Credem că sfânta mare muceniţă care singură şi-a jertfit viaţa pentru valorile cele mai mari, se roagă astăzi pentru cei care stau la paza Patriei noastre, păstrând capacitatea poporului nostru de a avea o existenţă independentă în hotarele Patriei istorice.

Atât în ţările străine, cât şi în Rusia sfânta mare muceniţă Varvara este de asemenea ocrotitoarea minerilor, a industriei miniere. Probabil, munca în mine este una din cele mai grele şi mai periculoase, dar de ea depinde bunăstarea oamenilor. Desigur, fiecare primeşte remunerare pentru munca sa, dar ce fel de bani pot măsura riscurile enorme, când minerul coboară în mină, mai ales că mulţi din apropiaţii, rudele, cunoştinţele lui au murit! Probabil el este motivat nu doar de dorinţa de a câştiga, dar şi de o dorinţă arzătoare de a săvârşi ceea la ce este chemat, de a-şi îndeplini datoria. Sfânta mare muceniţă Varvara mai este ocrotitoarea tuturor minerilor, a tuturor celor care lucrează în industria minieră, de ale căror succese, după cum bine se ştie, în multe privinţe depinde bunăstarea fiecăruia din noi.

Aş vrea să salut cordial pe reprezentanţii Trupelor de artilerie cu destinaţiei strategică, prezenţi aici, pe profesorii şi pe cursanţii Academiei militare a Trupelor de artilerie cu destinaţiei strategică în numele lui Petru cel Mare, precum şi pe reprezentanţii institutelor miniere din Ecaterinburg, Moscova şi pe toţi cei care muncesc în acest domeniu. Fie ca munca voastră să devină pildă pentru foarte mulţi din ţara noastră – cum cu riscul vieţii trebuie să-ţi duci vocaţia, în caz dacă această vocaţie ajută pe alţii să trăiască şi să se bucure de viaţă.

Fie ca binecuvântarea lui Dumnezeu pentru rugăciunile sfintei marii muceniţe Varvara să fie de asupra ostaşilor noştri din Trupele de artilerie, de asupra industriaşilor noştri minieri şi de asupra minerilor, de asupra întregii noastre ţări. Fie ca pilda ei să ne ajute nouă tuturor în lupta pentru adevărurile veşnice nepieritoare şi în această luptă să creştem până la un astfel de grad de libertate, încât nici un fel de personalitate măruntă să nu fie în stare să manipuleze cu conştiinţa noastră şi să schimbe în mod radical mersul istoriei din Patria noastră. Fie ca Domnul să aplece mila Sa pentru Rusia şi pentru toată Rusia istorică.

Amin.

Părintele Valentin Mordasov - Învăţături fundamentale pentru mântuirea sufletului (I)

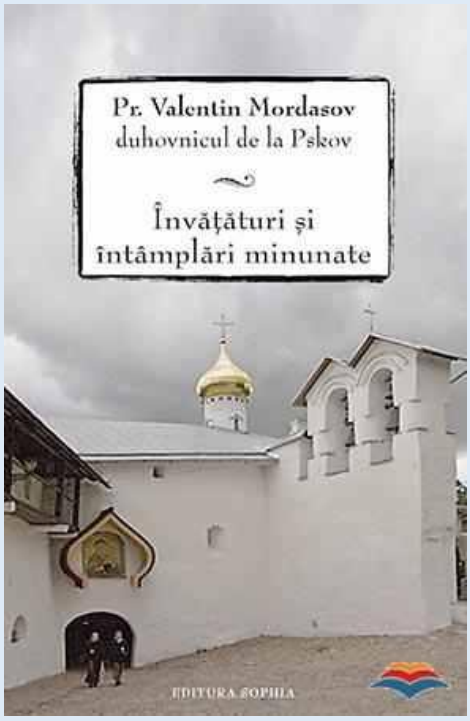

Învăţături despre mântuirea sufletului

Scurtă îndrumare

Fii evlavios. Pe părinţii duhovniceşti, pe tatăl tău şi pe mama ta, pe conducători şi pe toţi oamenii de bine cinsteşte-i şi urmează sfaturile lor folositoare. Respectă-i pe oamenii în vârstă. Faţă de mai-marii tăi fii respectuos, cu cei de-o seamă cu tine fii amabil, cu cei mai mici, binevoitor. Iubeşte nu doar pe prieteni şi pe cei ce-ţi fac bine, ci şi pe vrăjmaşii tăi, şi roagă-te pentru ei. ***Aminteşte-ţi că rostul tău în lume este ca în orice împrejurare să faci bine aproapelui tău, pe cât îţi stă în putere. Nu te certa şi nu te învrăjbi cu nimeni.***

Bun lucru este să-ţi înfrânezi mânia, să ierţi celui ce ţi-a greşit şi să dai celui care îţi cere. Te-a supărat cineva? Iartă-l. Ai supărat pe cineva? Împacă-te cu el. Fereşte-te nu doar de faptele rele, ci şi de cuvintele necuviincioase.

- ✓ *Când vorbeşte cineva dintre cei mai mari, taci şi ascultă.*
- ✓ *Nu crede oricărui zvon.*
- ✓ *Nu dori tot ce vezi.*

- ✓ *Fii drept, nu dori nimic din ce nu este al tău.*
- ✓ *Cu atât mai mult nu fura şi nu deposeda, ci fii mulţumit cu ceea ce ai tu.*
- ✓ *Cele de care ai nevoie dobândeşte-le prin propria muncă.*
- ✓ *Dă înapoi ceea ce ai luat cu împrumut.*
- ✓ *Împlineşte ceea ce ai promis.*
- ✓ *Nu te lăuda niciodată.*
- ✓ *Fii curajos, gata de muncă, lăsând la o parte nepăsarea celor leneşi. Dragostea de muncă este plăcută lui Dumnezeu, iar ţie de folos.*
- ✓ *Nu deznădajdui la necaz.*
- ✓ *La bucurie nu-ţi pierde cumpătarea.*
- ✓ *Celui care cere dă-i, dacă ai; pe cel sărac ajută-l pe cât poţi.*
- ✓ *Nu invidia pe nimeni, fii binevoitor faţă de toţi.*
- ✓ *Nu fi egoist şi mândru. Fii prietenos faţă de toţi, dar nu te purta linguşitor faţă de nimeni. Salută-i pe toţi cei pe care-i întâlneşti. Asemenea şi celor care te salută, răspunde-le la salut.*
- ✓ *Celui care te întreabă răspunde-i, pe cel neştiutor îndrumă-l.*
- ✓ *Pe cei trişti mângâie-i.*
- ✓ *Slujeşte oricui poţi.*

Scurtă regulă folositoare de suflet, care duce la mântuire:

- *să te însemnezi corect cu semnul Sfintei cruci;*
- *să taci înţelept;*
- *să ai duh binevoitor faţă de toţi;*
- *deasă pocăinţă în faţa lui Dumnezeu cu rugăciunea: „Doamne, iartă-mă şi ajută-mă! Duhul Tău cel Sfânt nu-L lua de la mine!”;*
- *să urmăreşti gândurile potrivnice lui Dumnezeu şi să le alungi cu Numele lui Dumnezeu;*
- *să treci de la lucrurile văzute la Numele nevăzut al lui Dumnezeu (a se vedea Comoara duhovnicească a Sfântului Tihon de Zadonsk);*
- *mărturisirea trebuie să fie sinceră;*
- *să te consideri pe tine mai rău şi mai păcătos decât toţi;*
- *tăierea voii şi a gândirii proprii, chiar când ea pare bună (fă totul cu sfat, adică cu sfatul părintelui duhovnicesc);*
- *deasă cugetare la plecarea ta din lumea aceasta în viaţa veşnică.*

Îndeplinind acestea, cu harul lui Hristos te vei mântui.

Pentru dobândirea fericirii veşnice sunt necesare:

- ✓ *credinţa în Iisus Hristos;*

- ✓ *dragostea de Dumnezeu şi de aproapele;*
- ✓ *păzirea tuturor poruncilor lui Dumnezeu;*
- ✓ *împărtăşirea cu Sfântul Trup şi Sânge ale Domnului Iisus Hristos;*
- ✓ *faptele bune;*
- ✓ *să fii membru al Sfintei Biserici Ortodoxe;*
- ✓ *pocăinţa sinceră pentru păcatele proprii.*

1. Credinţa în Iisus Hristos

Dumnezeu este Duh Sfânt. Lucrarea Sa este prezentă în tot ceea ce a creat. Strămoşii noştri, care au trăit înainte de venirea lui Hristos, credeau în Cel ce va să vină. Ei citeau Scriptura, dar nu înţelegeau, pentru că nu erau luminaţi de Duhul Sfânt. Cu toate acestea, ei duceau o viaţă morală şi sunt un exemplu pentru noi.

- ❖ *Noe şi-a construit arca timp de aproape 100 de ani, i-a avertizat pe oameni despre mânia lui Dumnezeu care se va abate asupra lor, i-a chemat la pocăinţă, în ciuda faptului că mulţi îl luau în râs.*
- ❖ *Enoh se purta cu evlavie în faţa lui Dumnezeu, îşi închipuia că Domnul îl priveşte zi şi noapte şi vede faptele lui. Atât de mult a bineplăcut el lui Dumnezeu, încât a fost înălţat la cer.*
- ❖ *Iar Iov, câte a răbdat prin îngăduinţa lui Dumnezeu! Cât au încercat să-l convingă să cedeze, însă el a rămas credincios şi statornic! Chiar şi atunci când zăcea în gunoi şi praf, părăsit de toţi, el Îl lăuda pe Dumnezeu.*
- ❖ *Dreptul Avraam, făcând voia lui Dumnezeu, a lăsat toate şi a mers în ţara pe care i-a arătat-o El. Avraam ne învaţă adevărata credinţă. Ne învaţă de asemenea ospitalitatea. El îi primea pe toţi străinii, între care S-a aflat şi Domnul. Avraam era atât de credincios şi de ascultător de Dumnezeu, încât nu a pregetat să se pregătească a-l aduce jertfă pe fiul său unul-născut, când Domnul i-a cerut-o. El ne învaţă ascultarea pe noi, preoţii, pe conducători, pe părinţi etc.*
- ❖ *Prorocul David ne învaţă credinţa, pocăinţa şi rugăciunea.*

Şi aşa mai departe, la oricine am vrea să ne referim, toţi ne învaţă credinţa şi ceva de folos; ne învaţă înţelepciunea, ascultarea. Niciodată să nu părăsim rugăciunea, precum Daniel şi cei şapte tineri. De la toţi putem sorbi înţelepciune duhovnicească şi să învăţăm credinţa. În viaţă trebuie să căutăm compania oamenilor credincioşi, înţelepţi, plăcuţi lui Dumnezeu, tari în credinţă. Să vorbim cu ei despre Dumnezeu. Să citim cuvântul lui Dumnezeu.

Lectura ne întăreşte în viaţa duhovnicească. Credinţa însăşi apare din citirea şi ascultarea cuvântului lui Dumnezeu. Fiecare carte duhovnicească ne oferă ceva nou în cunoaşterea lui Dumnezeu. Cercetează-te şi alege-ţi lectura în funcţie de necesitatea şi setea pe care le descoperi în inimă: un acatist, Psaltirea, Evanghelia, o operă a unui Sfânt Părinte sau altceva. Citeşte, îndreptează-ţi viaţa pas cu pas, ca să dobândeşti credinţă tare.

A-ţi zidi fericirea interioară înseamnă a lucra la dobândirea Duhului Sfânt în credinţă şi în adevăr. Printr-o viaţă bună dobândeşte o inimă bună, umple-o de har.

Pentru aceasta, învaţă cuvântul lui Dumnezeu în trei feluri:
1) din Evanghelie;
2) din explicarea lui în scrierile Sfinţilor Părinţi, nevoitori ai Bisericii Ortodoxe,
3) din vieţile Sfinţilor, luând aminte la viaţa lor şi la felul cum au slujit lui Dumnezeu.

Mulţi nevoitori sunt trecuţi în rândul sfinţilor. Nu este, oare, acesta un exemplu de credinţă sfântă pentru noi?

Obişnuieşte-te să citeşti: dimineaţa din Evanghelie, în timpul zilei tâlcuirile Sfinţilor Părinţi, iar seara din vieţile Sfinţilor.

Fie ca sufletul tău să devină pământ binecuvântat pentru a primi sămânţa – cuvântul lui Dumnezeu. Să te faci plăcut lui Dumnezeu cu înţelegere.
Se spune că există oameni trupeşti şi oameni duhovniceşti. ***Care e deosebirea dintre ei?***

- ⇒ *Cel trupesc trăieşte împlinind poftele trupului său, iar cel duhovnicesc trăieşte în credinţă, lucrând pentru a se face plăcut lui Dumnezeu.*
- ⇒ *După roadele lor îi veţi cunoaşte. Cel trupesc face răul şi uită că l-a făcut, dar ţine minte atunci când cineva îi face lui rău; cel duhovnicesc iartă.*
- ⇒ *Cel trupesc fură, cel duhovnicesc se leapădă de ale sale etc.*
- ⇒ *Cel duhovnicesc dobândeşte Duhul Sfânt, îşi întăreşte credinţa; cel trupesc dobândeşte duhul rău, prin faptele sale rele devenind sălaş al acestui duh. Duhul rău îl duce în cele din urmă la pierzanie, dacă acel om nu-şi vine în fire.*

Soarbe înţelepciunea duhovnicească, ce întăreşte credinţa. Pentru aceasta există:
1) Biserica lui Dumnezeu;
2) cărţile sfinte;

3) oamenii duhovniceşti.

Pentru aceasta am primit darul timpului, care este mai de preţ decât toate comorile. Trebuie să-l preţuim aşa cum îl preţuiau vechii negustori. Cât de mult timp pierdem în zadar în convorbiri deşarte, curiozităţi, fantezii, somn peste măsură etc! Mult folos dobândim în schimb de la timpul petrecut în rugăciune, în citirea sfintelor cărţi, în cugetarea la veşnicie, în săvârşirea faptelor bune etc. Când sărbătoreşti Anul nou, gândeşte-te întotdeauna la darul timpului încredinţat ţie şi la felul în care îl foloseşti.

Caută să-ţi petreci viaţa în credinţă, după legea data nouă de Domnul Iisus Hristos şi în comuniune cu El. Să crezi şi să ştii că Hristos Se găseşte în cei care suferă fără vină şi fără cârtire, se află în cei care cred în El, când vorbesc despre Dumnezeu. Acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în numele Domnului, este prezent şi Dumnezeu. El este prezent în cei plăcuţi Lui. Este prezent în chip deosebit în noii mucenici ruşi. Omul care L-a cunoscut pe Duhul Sfânt prin credinţă simte prezenţa Lui: aşa cum curentul electric trece nevăzut prin fire, tot aşa şi harul nevăzut vine în om, iar acesta îi simte prezenţa ca bucurie care îi cuprinde întreaga fiinţă.

Omul care nu crede trăieşte ca un orb. Evanghelia ne vorbeşte despre Zaheu, care dorea atât de mult să-L vadă şi să-L cunoască pe Dumnezeu, încât s-a căţărat într-un dud, neţinând cont de funcţia sa importantă. Tot aşa şi noi trebuie să credem în Dumnezeu şi să tindem spre El. Scopul oricărei cunoaşteri este Dumnezeu!

Evanghelia ne vorbeşte despre vremea în care israeliţii, ca popor ales, s-au învrednicit să-L vadă cu ochii lor pe Mesia. Au văzut minuni şi vindecări, au auzit cuvântul din gura Domnului Însuşi, însă nu au crezut în El, ci au strigat: „Răstigneşte-L, răstigneşte-L!” Atunci harul lui Dumnezeu s-a luat de la ei. *[În Talmudul evreiesc exista o menţiune de la anul 70 după Hristos despre faptul că Dumnezeu a încetat să primească jertfa lor, adică mielul junghiat, care după rugăciunile arhiereului lua asupra sa păcatele poporului lui Israel. Sângele lui, amestecat cu apa, era folosit pentru stropirea celor care se rugau ca semn al curăţirii. Se scrie că jertfa de curăţire nu mai este primită de Domnul de 37 de ani, adică din momentul răstignirii Fiului lui Dumnezeu, precum este spus în Scriptură: Milă voiesc, iar nu jertfă. Astfel, la evrei până astăzi nu există curăţire.]*

Rusia este un pământ binecuvântat cu un har deosebit. Credinţa ne mântuieşte. Noi ne adunăm acum în această veche biserică, pe pământul sfânt al Pskovului, care a fost hotar în faţa duşmanilor ce au încercat să cucerească Rusia de la apus, fapt

amintit şi de cronicari. Catolicii au încercat să cucerească şi să distrugă duhul Ortodoxiei, însă fără izbândă, pentru că sfinţii noştri s-au rugat pentru Rusia.

Noi prea mărim pe Sfânta întocmai cu apostolii cneghina Olga şi pe Sfântul cneaz binecredincios Alexandru Nevski, în schima Alexie, care, cu sfintele lor rugăciuni, până astăzi susţin şi întăresc poporul rus. Prea mărim pe Sfântul cuvios Nicandru, pe Sava de Krapetk, pe Cornelie de Pecerska, pe Cornelie de Krapetk, pe Ioasaf de Snetogorsk, pe Onufrie de Malsk şi alţi sfinţi, tari în credinţă, care au strălucit pe pământul Pskovului. Sfânta Biserică ne învaţă să mergem pe calea Ortodoxiei, privind la viaţa sfinţilor.

Aceştia au trăit pe pământul sfânt al Pskovului, au fost oameni ca şi noi, cu ajutorul lui Dumnezeu s-au curăţit de păcate şi au dobândit îndrăzneala la El, Căruia se roagă pentru noi, păcătoşii. Evanghelia ne îndeamnă pe noi, cei credincioşi, să nu ne îngrijim foarte mult de cele pământeşti, ci să căutăm mai întâi Împărăţia Cerurilor, iar celelalte se vor adăuga nouă. Pe primul loc trebuie să fie dorinţa de a bineplăcea lui Dumnezeu, iar toate celelalte – pe planul al doilea. Unde este inima noastră, acolo este şi comoara noastră.

Este bine să năzuim la hrana duhovnicească, asemenea Mariei, dar, trăind pe pământ, trebuie să împlinim şi cele ale Martei. Nu trebuie să exagerăm, cum a făcut monahul care a mers într-o mănăstire doar pentru a se ruga; iar când nu l-au chemat la masa nici prima, nici a doua şi nici a treia zi, a înţeles că trebuie să şi muncească.

În vremea noastră s-a răspândit foarte mult necredinţa. Ea exista şi înainte, dar nu era atât de multă. Din cauza necredinţei poporului, Domnul nu a făcut minuni în Nazaret, spunând că nici un proroc nu este bine primit în patria sa. Văzându-L zi de zi, ani de-a rândul, poporul era obişnuit cu El, devenind surd şi mut, deşi auzea despre minuni şi descoperiri făcute de El în alte locuri. Deseori, suntem şi noi ca acei oameni: nu ne folosim de apa cea vie care este aproape de noi (în Biserică), ci bem din bălţi murdare (secte, eresuri, superstiţii). Exemple găsim şi în trecutul nostru. Astfel, Serafim de Sarov nu era cinstit ca făcător de minuni în sfânta lui mănăstire, ci, dimpotrivă, el a fost prigonit. Asemenea s-a întâmplat şi cu Cuviosul Nicandru. Nici Ambrozie de la Optina nu era preţuit.

Astfel, oameni care vin de departe la un stareţ induhovnicit primesc comoara duhovnicească, o primesc în inimă şi o duc cu ei, iar cei din jurul său nu cunosc această comoară. Trebuie să-i preţuim pe cei din jurul nostru; nu doar pe preoţi, ci pur şi simplu pe oamenii duhovniceşti. Pe Iacob, fratele Domnului, nu-l cinsteau ca

pe un făcător de minuni, dar îl cinsteau pentru credinţa, pentru sfinţenia lui, pentru viaţa lui fără de păcat.

Unii oameni îi întreabă despre problemele lor pe preoţi, dar fără folos, pentru că nu împlinesc ceea ce li se spune şi n-au credinţă. Dacă găseşte credinţă la om, Domnul îndreptează şi corectează toate. Dar fără credinţă, chiar şi cel mai înţelept stareţ nu-l va putea mântui pe om. Aşa s-a întâmplat şi cu locuitorii Nazaretului: deşi Domnul era cu ei, nu erau ei în stare să primească cele spre mântuire. La fel este şi în mănăstirile de azi. Cum a spus un monah: „Serafimi sunt mulţi, dar nu este nici un Serafim de Sarov."
Din cauza necredinţei au apărut foarte multe boli duhovniceşti, mulţi demonizaţi. Vrăjmaşul îşi găseşte sălaş în sufletele care nu se află sub ocrotirea harului lui Dumnezeu. Conform profeţiilor stareţilor, la sfârşitul veacurilor cei bolnavi duhovniceşte vor fi atât de mulţi, încât oamenii şi diavolii vor fi una, iar iadul va rămâne pustiu.

Când omul trăieşte după voia lui Dumnezeu, demonii n-au putere asupra lui. Fără o viaţă după voia lui Dumnezeu rămâne doar forma exterioară a credinţei. Viaţa păcătoasă nu exclude întotdeauna credinţa, dar te îndepărtează de Dumnezeu. Pot fi bolnavi duhovniceşte chiar şi preoţii şi monahii, dacă ei duc o viaţă păcătoasă.

În Evanghelie sunt descrise unele întâmplări minunate, când demonii îl recunosc pe Dumnezeu şi se cutremură, în timp ce contemporanii Săi nu-L cunosc, nu-L înţeleg, nu cred în El şi nu se tem de El. Demonii Îi spun Domnului: „De ce ne chinui înainte de vreme?", adică înainte de judecata lui Dumnezeu. Oamenii însă permit să fie chinuiţi de demoni. Vrăjitorii contemporani, extrasensii *[Persoane cu percepţii extrasenzoriale, de ex: parapsihologii, bioenergoterapeuţii, radiestezişti etc]* şi magii sunt slujitori ai demonilor. Ei pot trimite demonii la om, dar demonii nu pot pune stăpânire pe om fără motiv. Motivele sunt următoarele: nu-L cunoşti pe Dumnezeu, nu crezi, nu porţi cruce, nu te împărtăşeşti, nu citeşti Psaltirea, Evanghelia, faci fapte rele.

Dacă omul este apărat de credinţă şi de faptele ei, nu trebuie să se teamă de demoni. Demonii n-au putere nici măcar asupra porcilor fără îngăduinţa lui Dumnezeu.

Vieţile Sfinţilor Ciprian şi Justina ne vorbesc despre puterea credinţei, despre biruinţa lui Hristos. Ciprian era un vrăjitor puternic, având în subordinea lui o legiune de demoni. Cu toate acestea, când tânărul aprins de dragoste faţă de fecioara Justina i-a cerut să-l ajute s-o seducă, Ciprian n-a putut face nimic, pentru

că fecioara era o creştină cu credinţă tare şi care se ruga lui Dumnezeu. Atunci Ciprian însuşi s-a întors la Dumnezeu, dar fiind chinuit de demoni nu şi-a găsit liniştea până nu şi-a făcut cruce. Atunci vrăjmaşul s-a retras. Acest lucru ne încredinţează de puterea semnului crucii. Fă-ţi cruce des, fă-o corect, închipuind exact semnul crucii asupra ta. Aminteşte-ţi că aceasta este arma noastră duhovnicească. Însemnează-te cu evlavie, atent, cu rugăciune.

Cuviosul Ambrozie de la Optina spunea că nu toţi ajung generali în viaţa duhovnicească, dar soldat este obligat să fie fiecare creştin. Nu toţi pot atinge sfinţenia Mariei Egipteanca, care, cu darul lui Dumnezeu, ştia cuvintele Scripturii fără să le fi învăţat vreodată. Mai demult existau şi în Rusia astfel de cărţi vii - stareţii. Acum ne-au rămas doar cărţile, în care găsim toate îndrumările de care avem nevoie. Trebuie doar să ne folosim de ele.

Printre multele minuni ale Domnului se află şi vindecarea unui surd şi mut. De multe ori şi noi suntem surzi. Suntem surzi la spovedanie, când nu ştim ce să spunem şi lăsăm pe seama noastră păcate nemărturisite. Suntem surzi când este hulită credinţa şi Biserica, iar noi tăcem şi nu apărăm slava lui Dumnezeu. Când trebuie să învăţăm, să devenim mai iscusiţi, să adunăm ştiinţa duhovnicească, cât de des suntem surzi! În schimb când ar trebui să tăcem, ca de pildă în cazul în care suntem jigniţi de cineva, atunci nu o facem, deşi acest lucru este necesar pentru smerirea noastră şi pentru dobândirea blândeţii.

Mulţimi de protestanţi au umplut pământul nostru sfânt. Ei răstălmăcesc învăţătura creştină. Cei care îi ascultă adeseori se îmbolnăvesc duhovniceşte. Erezia este foarte periculoasă pentru suflet. Feriţi-vă de ea! Să nu aveţi comuniune duhovnicească cu ereticii! Nu intraţi în discuţii cu ei, nu primiţi nici un fel de milostenie din partea lor şi cu atât mai puţin cărţi, Evanghelia etc. Pentru aceşti rătăciţi te poţi doar ruga. Domnul îngăduie ereziile şi rătăcirile, pentru că omului îi este dată raţiunea şi voia liberă, ca să se lămurească unde este adevărul. Dumnezeu nu vrea să aibă robi, ci fii liberi. Nu trebuie să tragi pe nimeni cu forţa în Rai.

Nu-ţi aroga Împărăţia Cerurilor, asemenea ereticilor, care consideră că din moment ce cred se vor mântui obligatoriu, pentru că ei se consideră deja sfinţi. Şi în biserica noastră sunt astfel de credincioşi, care se mândresc cu credinţa lor şi nu doresc să vorbească cu cei necredincioşi, privindu-i de sus. Uneori cei ce slujesc în biserică au un comportament trufaş: consideră că lor le este permis să vorbească în biserică, să împingă oamenii pentru a-şi face loc, să comande, să judece. Un altul gândeşte despre sine: „Eu sunt credincios, iar cutare este fără Dumnezeu şi beţiv. Ce asemănare poate fi între mine şi el? Aceasta este o părere de sine periculoasă,

mai ales pentru slujitorii bisericeşti. Preotul sau diaconul gândesc astfel, iar apoi vezi că încep dintr-o dată să bea sau să-şi adune averi. Este o mare ispită. Vrăjmaşul loveşte în lucruri mărunte, de la care se ajunge apoi la cele mari. Deprinderea rea este periculoasă, pentru că ea duce la păcat şi la patimă, în timp ce deprinderea bună duce la virtute.

Viaţa să fie conform credinţei! Trăieşti tu astfel? Trebuie să ne punem la încercare: credem noi, oare, în Evanghelie, împlinim noi voia lui Dumnezeu cu conştiinţa curată? Oare citim cuvântul lui Dumnezeu? Oare nu ne îndreptăţim? Oare ne curăţim sufletul prin spovedanie şi prin împărtăşanie? Avem noi întotdeauna în faţa ochilor înfricoşata zi a Judecăţii lui Dumnezeu? Nu preferăm, oare, viaţa pământească, trecătoare, fericirii veşnice? Cercetează-te pe tine însuţi şi vei afla cum trebuie să împlineşti voia lui Dumnezeu, pentru ce trebuie să te rogi şi ce trebuie să îndreptezi la tine. Trebuie să căutăm Împărăţia lui Dumnezeu, cum ne învaţă Cuviosul Serafim de Sarov, ca Duhul Sfânt să Se sălăşluiască în noi. Întăreşte-ţi credinţa prin fapte, fără de care, după cuvântul apostolului, ea este moartă. Aceste fapte sunt: postul, rugăciunea, nevoinţa de dragul lui Hristos.

a) Să luăm ca exemplu postul. Pentru unii oameni, pântecele este dumnezeul lor. Ortodocşii învaţă înfrânarea de la mâncare: nu trebuie să mănânci înaintea Sfintei Liturghii din zilele de duminică şi în sărbători. Mâncarea este preferabil să fie pregătită mai simplu în zilele de post. În timpul preparării mâncării este obligatoriu să te rogi.

Trebuie să te rogi şi în timpul mesei, căci astfel nu vei mânca în exces. Nu uita de asemenea să te rogi înainte de masă şi să-I mulţumeşti lui Dumnezeu după masă. Aminteşte-ţi că mâncarea consumată în tăcere este ca pâinea, iar cea consumată cu rugăciune şi mulţumire – ca mierea. Se spune de asemenea că mâncarea însoţită de discuţii, glume, dispute, judecarea aproapelui se consumă ca gunoiul.

Hrănindu-ţi trupul, nu uita să-ţi hrăneşti şi sufletul. În acest scop, la mănăstire (dar mai demult şi în casele oamenilor simpli) în timpul mesei se citeşte cu voce tare din vieţile Sfinţilor sau din alte cărţi duhovniceşti. Aminteşte-ţi că lăcomia pântecelui este păcat de moarte. Pântecele sătul te duce în iad. Hrana simplă te deprinde cu cumpătarea, care este una dintre cele mai importante virtuţi. Pentru a hrăni oamenii, Domnul avea mâncare simplă: pâine şi peşte. 12 coşuri cu firimituri au strâns ucenicii după hrănirea a 5000 de flămânzi: acesta este un exemplu de cumpătare. Cumpătarea lasă mai mult loc şi resurse pentru lucrarea milosteniei. Astfel, o virtute atrage după sine altă virtute.

Cinsteşte în mod deosebit posturile lungi ale anului bisericesc. Să simţi postul ca pe o sărbătoare pentru suflet. Postul ne dă putere să ne abţinem de la rău şi ne întăreşte credinţa. Postul este dragoste de aproapele. Postul este o lucrare sfântă. Postul este cercetare de sine, cugetare la păcate: la felul cum trebuie să le evităm, cum să îndreptăm păcatele săvârşite înainte, cum să dezrădăcinăm deprinderile rele şi plăcerile păcătoase.

Posteşte nu doar în privinţa mâncării, ci şi cu ochii, cu urechile, cu limba.

În post curăţeşte-te prin spovedanie şi împărtăşeşte-te. În post este bine să încerci să urmezi Proorocului şi Botezătorului Domnului, Ioan Înaintemergătorul, care era foarte înfrânat atât la mâncare, cât şi la îmbrăcăminte şi trai. El vieţuia solitar din copilărie, iar însingurarea îl apropie cel mai mult pe om de Dumnezeu. Sfinţii Părinţi prevesteau ca în vremurile din urmă puţini vor putea afla calea însingurării. Acest lucru se poate observa astăzi: prin televizor ne intră în casă tot felul de oameni, vrăjitori, dansatori şi mulţi alţii, pe care n-ar trebui să-i primim în nici un chip.

Sora şi prietena postului este rugăciunea. Putem învăţa să ne rugăm cu ajutorul cărţilor de rugăciune atât de accesibile nouă şi al acatistelor. Aceste rugăciuni sunt alcătuite de Sfinţii Părinţi şi în ele ni se descoperă felul în care se rugau ei. Iată un exemplu pentru noi!

În timpul postului, datorită înfrânării sporeşte credinţa şi ne vine mai uşor să ne rugăm şi să citim cărţile sfinte. Nu nesocoti citirea rugăciunilor de dimineaţă şi de seară (să-ţi faci din această o regulă).

Dacă nu poţi, atunci cu sfatul părintelui duhovnicesc citeşte pravila Sfântului Serafim dimineaţa, la amiază şi seară:
Tatăl nostru - de trei ori;
Născătoare de Dumnezeu Fecioara – de trei ori;
Crezul – o dată.

Dar ia seama că această pravilă trebuie completată cu rostirea Rugăciunii lui Iisus în cursul zilei. Roagă-te stăruitor, până când vei simţi în inimă roadele rugăciunii: pacea, bucuria, harul. Roagă-te cum se ruga văduva de judecătorul nedrept, insistând până când i-a împlinit rugămintea. Învaţă-te să stărui cu rugăciunea ta la Dumnezeu, ca să dobândeşti pacea lăuntrică şi credinţa tare.

Stăruieşte în practicarea Rugăciunii lui Iisus astfel încât rugăciunea rostită („a buzelor”) să devină rugăciune a minţii, apoi aceasta să devină a inimii, pentru ca, în cele din urmă, rugăciunea inimii să se transforme în rugăciune contemplativă, însă ţine minte că aceasta din urmă este cea mai înaltă formă de rugăciune şi este darul lui Dumnezeu. Nu te avânta spre dânsa, ca să nu cazi în amăgire. Dacă năzuieşti la dobândirea ei, caută un îndrumător.

Vrăjmaşii rugăciunii sunt: agitaţia, vorbirea deşartă, bârfa, aflarea ştirilor, jocurile (de cărţi, şahul etc), televizorul, imaginile necuviincioase, cărţile mondene, ziarele. Însingurarea este învăţătoarea înţelepciunii şi a rugăciunii. Ea naşte sfinţenia. Duşmanul mântuirii, ştiind folosul însingurării, aduce plictiseala, deznădejde, tristeţe: omul rămas singur se indispune, suferă, plânge. Foloseşte-te corect de însingurare: nu te gândi la nimic altceva în afară de Dumnezeu.

Închinăciunile ajută credinţei; ele antrenează în rugăciune şi trupul, alungând lenea şi plictiseala. Fă închinăciuni cu râvnă şi cu zdrobire de inimă.

Domnul ne-a spus: „Nevoiţi-vă”, „Intraţi pe poarta cea strâmtă”. Este o poruncă adresată tuturor. „Nevoiţi-vă” reprezintă îndemnul la nevoinţa de dragul lui Hristos. „Uşile strâmte” înseamnă silirea de sine, strâmtorarea proprie de dragul lui Hristos: nu vrei să te ridici la rugăciune – ridică-te; este post — înfrânează-te, rabdă; eşti mânios – stăpâneşte-te, cedează; iartă duşmanului tău, întoarce răul cu binele; mâncarea gustoasă refuz-o. Iată, nevoieşte-te şi tu astfel. Esenţa creştinismului o constituie aceste nenumărate nevoinţe. Viaţa nevoitorului este plină de efort, de necazuri, din moment ce firea noastră păcătoasă cere altceva, atrăgându-ne la păcat. Nevoinţa alungă păcatul, iar lupta cu deprinderile rele învaţă răbdarea necazurilor şi curăţeşte sufletul. Nevoitorii dobândesc pacea lăuntrică cu ajutorul binecuvântat al lui Dumnezeu.

d) O altă mare nevoinţă ne-o descoperă Apostolul Petru: răbdarea necazurilor pentru Hristos. Pentru suferinţele de care avem parte în viaţa noastră scurtă ni se dăruieşte fericirea veşnică; pentru încercări dobândim răsplata. Astfel, Bonifatie era rob, beţiv, desfrânat, însă când a primit moartea mucenicească pentru Hristos a devenit sfânt. Răbdarea suferinţelor se da celor curajoşi. Creştinul nu trebuie să se înfricoşeze de ele, ci de chinurile veşnice.

Devin mucenici nu doar cei care au răbdat chinuri trupeşti, ci şi cei care au răbdat chinuri sufleteşti. Întăreşte-te în răbdarea necazurilor închipuindu-ţi cu gândul chinurile suferite de cei care au pătimit pentru Hristos. În timpul prigoanelor străduiţi-vă să rămâneţi uniţi; dacă eşti slab, fugi, dar când eşti prins nu nega

credinţa. Iertarea păcatelor este răsplata pentru statornicia în credinţă! Când nu este cazul, nu risca, nu te expune pericolului. Nădăjduieşte în Dumnezeu şi nu deznădăjdui niciodată, fiindcă deznădejdea este păcatul lui Iuda, sinucidere duhovnicească. Credinţa ta să fie puternică!

(Va urma)

(Din: Pr. Valentin Mordasov, duhovnicul de la Pskov: Învăţături şi întâmplări minunate, Editura Sophia, 2011)

Părintele Valentin Mordasov - Învăţături fundamentale pentru mântuirea sufletului (II): "Trebuie să fii hotărât pentru Dumnezeu, iar nu să faci pe plac cererilor necinstite ale oamenilor!"

2. Dragostea de Dumnezeu şi de aproapele

"Întăreşte credinţa prin dragoste. Roagă-te: „Doamne, cred, ajută necredinţei mele!", cum se ruga tatăl iubitor pentru fiul său bolnav.

Aşa se ruga şi iubitoarea de Dumnezeu Varvara, marea muceniţă, pe care tatăl o ferea de cunoaşterea lui Dumnezeu, închizând-o într-un turn, izolând-o de lumea Ortodoxiei. Însă Varvara era înţeleaptă; ea L-a cunoscut pe Dumnezeu din cele create de El: cerul, pământul, stelele, luna, soarele, natura. L-a cunoscut şi L-a iubit mai mult decât orice pe lume. Tatăl ei, închinător la idoli şi prigonitor al creştinilor, i-a luat viaţa, tăindu-i capul. El nu şi-a cruţat propria fiică de dragul idolilor neînsufleţiţi, dar, fără să-şi dea seama, el însuşi i-a oferit cununa muceniciei.

Credinţa ortodoxă ne învaţă să-i iubim şi să-i cinstim pe părinţii noştri, dar această dragoste nu trebuie să fie mai mare decât dragostea de Dumnezeu. Astfel, marea muceniţă Varvara ne învaţă statornicia în credinţă şi dragostea de Dumnezeu.

Câţi oameni a adus ea la adevărata credinţă prin exemplul ei, prin cuvânt şi faptă!

Adeseori rudele ne propun să împlinim voia lor păcătoasă:
„Nu merge la biserică, dormi duminică!”,
„De ce te îmbraci ca o evlavioasă?” etc.

Vrăjmaşul mântuirii se ridică împotriva noastră prin soţ, copii, vecini sau alte persoane. Uneori relaţiile bune dintre oameni se menţin până când află despre cineva că e credincios şi merge la biserică. Din acel moment relaţiile se schimbă.

Domnul spune: ***N-am venit să aduc pace, ci sabie.*** Această sabie este pentru a despărţi pe cel păcătos de cel drept. Apostolii spuneau în astfel de situaţii: ***Drept este să ascultăm mai mult de Dumnezeu, iar nu de voi.***

În situaţia amintită mai înainte, trebuie să fii hotărât pentru Dumnezeu, iar nu să faci pe plac cererilor lor necinstite. Nu te teme să suporţi insultele, defăimarea pentru credinţă. Milioane de oameni au suferit punându-şi chiar viaţa pentru Domnul. Nu te ruşina de credinţă, pentru ca Domnul să nu Se ruşineze mai apoi de noi. Apostolul Petru spunea că nouă ni s-a dat nu doar să credem, ci şi să pătimim. De aceea, fii statornic! Cel care va suferi pentru cuvântul lui Dumnezeu şi pentru credinţa ortodoxă va primi mare răsplată! La sfârşitul veacurilor, chiar şi cel mai păcătos om care nu va primi pecetea lui Antihrist şi nu se va lepăda de Dumnezeu va merge în Împărăţia Cerurilor.

Pentru întărirea în dragoste, trebuie să cugetăm mai des la viaţa lui Iisus Hristos.

Când un ucenic oarecare a venit la stareţ cu o plângere asupra celui care l-a nedreptăţit, stareţul l-a întrebat: „Oare eşti tu mai bun decât Domnul? Cât a răbdat El!”

Astfel şi noi: în orice întristare, încercare, boală, suferinţă trebuie să ne gândim mai des la chinurile, răbdarea, smerenia şi blândeţea Mântuitorului. Meditează în sufletul tău despre Domnul, munceşte duhovniceşte, citeşte, ca să creşti în dragostea lui Dumnezeu.

Cea mai puternică armă a demonilor este să ne asalteze cu tot felul de gânduri, ca să ne împiedice să ne gândim la Dumnezeu şi să ne rugăm. Dacă, de exe-mplu, un monah a ajuns la rugăciunea contemplativă, atunci el experimentează Raiul şi este aproape de Dumnezeu.

Asupra noastră, a simplilor mireni, harul, adică dragostea lui Dumnezeu, se pogoară în timpul cugetării duhovniceşti. Cugetarea duhovnicească este mântuitoare pentru noi: ea ne dă trezvie, aşază toate la locurile lor, ne distrage de la grijile lumeşti. Dumnezeu vede neîncetat cu ce se ocupă inima noastră şi este gelos. Şi gândurile noastre sunt cunoscute în cer. Cugetând, ne rugăm în interiorul nostru. Cel mai bun mijloc de cugetare este Sfânta Scriptură, cuvântul lui Dumnezeu. Cel care-L iubeşte pe Dumnezeu se luminează prin cugetarea duhovnicească, iar prin smerenie şi pocăinţă se curăţeşte şi se apropie de Dumnezeu.

Orice muncă trebuie însoţită de cugetarea la Dumnezeu, de aceea serviciul creştinului trebuie să fie plăcut lui Dumnezeu şi folositor oamenilor. Cugetarea la Dumnezeu (esenţa rugăciunii) îl ajută pe om să scape de deprinderile rele: fumat, beţie, lăcomia pântecelui etc. Cel care Îl iubeşte pe Dumnezeu nu poate sluji la doi domni.

Sfânta Biserică o cinsteşte pe Maria Magdalena cea întocmai cu apostolii. Ne amintim că, pentru dragostea şi închinarea ei, a fost prima căreia i S-a arătat Domnul după Înviere. Ea Îl iubea pe Dumnezeu sincer, din toată inima, dovedind prin fapte dragostea sa. Ea însăşi a venit de câteva ori la mormântul Domnului, învăţându-ne şi pe noi să venim înaintea tuturor la casa lui Dumnezeu şi cu atât mai mult, să nu întârziem. Ea a renunţat la tot ce avea şi a dobândit pace, eliberare de patimi, smerenie, blândeţe, răbdare, darul propovăduirii şi al facerii de minuni.

Maria Magdalena, care a stat lângă Crucea Domnului, ne învaţă să-L iubim pe Dumnezeu, să stăm alături de ea şi să plângem pentru suferinţele Mântuitorului şi pentru păcatele noastre şi să ne rugăm; să respectăm miercurea şi vinerea ca zile mari ale suferinţelor lui Hristos şi să nu uităm de post în aceste zile. Ea i-a dăruit împăratului oul care s-a înroşit în mâinile ei, dovedind moartea nevinovată a Mântuitorului, iar împăratul l-a pedepsit pe Pilat. Trebuie s-o urmăm pe Maria Magdalena şi în curajul ei de a mărturisi adevărul.

Legea lui Dumnezeu ne învaţă că femeia trebuie să tacă în biserică, dar în familie şi în societate femeii care Îl iubeşte pe Dumnezeu îi este permis să semene cuvântul lui Dumnezeu, însă cu înţelepciune, dacă oamenii se interesează, întreabă, ascultă. Trebuie să te rogi întotdeauna înainte să vorbeşti, să nu înveţi cu superioritate, să urmăreşti ca omul să fie în dispoziţia potrivită pentru a asculta cuvântul lui Dumnezeu. Mântuindu-l pe altul, mântuieşte-te pe tine însăţi: ia seamă la tine şi nu arunca mărgăritare porcilor, ca nu cumva ei să se întoarcă şi să te sfâşie.

3. Păzirea tuturor poruncilor lui Dumnezeu

Zece porunci a înmânat Domnul poporului israelit prin Moise, prorocul Său. Creştinilor le sunt cunoscute de asemenea, ca şi tânărului din Evanghelie, care le păzea din tinereţea sa. Însă, după învăţătura cărturarilor şi a fariseilor, el L-a întrebat pe Hristos: „Care dintre ele este cea mai mare?"
La aceasta, Domnul i-a răspuns: „Păzeşte-le pe toate şi te vei mântui."

Iată-le:

- *să-L iubeşti pe Dumnezeu din toată inima, din tot sufletul şi din tot cugetul tău;*
- *să nu-ţi faci chip cioplit;*
- *să cinsteşti numele lui Dumnezeu;*
- *aminteşte-ţi de ziua sâmbetei şi sfinţeşte-o pe ea (la creştini este ziua duminicii);*
- *cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta;*
- *să nu ucizi;*
- *să nu fii desfrânat;*
- *să nu furi;*
- *să nu mărturiseşti strâmb;*
- *să nu invidiezi şi să nu doreşti ceva străin.*

Poruncile sunt legea duhovnicească ce trebuie păzită de toţi credincioşii. Fiecare din porunci este la fel de importantă în faţa lui Dumnezeu. De aceea, cine încalcă una, încalcă toată legea. Dar dacă vrei să fii desăvârşit, după cum ne învaţă Hristos, lasă tot şi urmează-Mi Mie. Domnul ne cheamă să lepădăm cele pământeşti, materiale, pentru a învăţa de la Dânsul să dobândim cele duhovniceşti.

Pentru aceasta ne-a fost dată Evanghelia. Evanghelia cuprinde cele despre mântuirea noastră, dar este străbătută de două porunci care exprimă însăşi esenţa ei:

- *dragostea de Dumnezeu;*
- *dragostea de aproapele.*

Poruncile îndeamnă la dobândirea a doua virtuţi: a iubirii de Dumnezeu şi a dragostei. Dragostea de Dumnezeu este deasa cugetare la Dumnezeu, după cum am spus.

Cugetarea la Dumnezeu poate fi rugăciunea, care este de patru feluri:

- *rugăciune de iertare;*
- *rugăciune de pocăinţă;*
- *rugăciune de mulţumire;*
- *rugăciune de prea mărire.*

Cugetarea la Dumnezeu poate fi şi gândul de mulţumire pentru viaţa proprie, pentru toate bunurile pământeşti, pentru experienţele dăruite de Domnul, pentru necazuri şi supărări şi pentru efectul lor tămăduitor, pentru întâlnirile providenţiale cu anumiţi oameni etc. Ea poate fi de asemenea cugetarea la viaţa pământească a Domnului nostru, la Patimile Sale îndurate pentru noi.

Ea poate lua şi forma altor gânduri, despre care ne învaţă Sfinţii Părinţi, ca de pildă Sfântul Siluan, athonitul. El a dus o viaţă plăcută lui Dumnezeu. A murit în anul 1938, lăsând în urmă învăţătura sa scrisă, pe care noi avem fericirea s-o citim. Scrierile sale respiră dragoste, insuflă nădejde, ne învaţă să nu cădem în deznădejde, care este mai rea decât hula de Dumnezeu.

Cuviosul Siluan ne învaţă să-l învingem pe duşmanul nostru prin smerenie şi pocăinţă; ne învaţă bărbăţia de a ne ridica dacă am căzut şi de a nu ne tulbura dacă harul se retrage pentru un timp de la noi. Necazul şi primejdiile i-au învăţat pe mulţi arta rugăciunii. Câte lacrimi şi câtă nevoinţă sunt necesare pentru a dobândi smerenia! Sufletul smerit este mulţumit în toate şi face bine tuturor. Credincioşii înţelepţi şi care îndeplinesc voia Domnului sunt fii ai lui Dumnezeu, iar simplii credincioşi sunt robi ai lui Dumnezeu.

Pentru vrăjmaş şi pentru cel care te-a nedreptăţit trebuie să te rogi îndată, pentru ca atitudinea faţă de dânsul să nu nimicească în inimă dragostea. Inima plină de dragostea de Domnul devine în numele Lui îngăduitoare şi paşnică cu aproapele său.

Străduieşte-te să-i înţelepţeşti pe copii şi pe apropiaţii tăi care au rătăcit de la viaţa evlavioasă numai prin rugăciune.

La împărtăşanie să mergi cu sentimentul evlaviei, al pocăinţei şi al nevredniciei. Citirea Sfintei Scripturi luminează sufletul şi înmulţeşte dragostea. Când omul nu înţelege Sfânta Scriptură înseamnă că este nevoie să-şi îndrepteze viaţa. Cine mustră pe cei răi, dar nu se roagă pentru dânşii, pierde harul şi dragostea. Când gândeşti rău despre oameni, duhul rău intră în inimă, nimicind dragostea.

Cel ce împlineşte voia lui Dumnezeu, adică poruncile Lui, este mulţumit în toate, este recunoscător lui Dumnezeu şi are dragoste permanentă şi har. Aşa era, de pildă, Sfântul Ioan de Kronstadt. Permanent înconjurat de oameni, zâmbea şi era mulţumit întotdeauna, inima lui fiind copleşită de dragoste.

Rugăciunea de mulţumire către Dumnezeu are o mare putere. Dacă ne vom îndrepta neîncetat mintea către Dumnezeu, nu ne vom întrista din pricina celor pământeşti. Dar noi suntem neputincioşi. De aceea gândurile noastre sunt atrase necontenit spre cele pământeşti. Când se întâmplă astfel, prin rugăciunea de pocăinţă întoarce din nou gândul tău la Dumnezeu, izvorul nesecat al dragostei atotdesăvârşite. Şi repet: pentru a nu sluji la doi domni, trebuie să cugetăm numai la Dumnezeu şi să dobândim dragostea Lui dumnezeiască prin împlinirea poruncilor Sale.

În pilda despre spicele de grâu şi despre neghina semănată în lanul Domnului de vrăjmaşul neamului omenesc, Domnul Hristos ne spune: ***Cel ce are urechi de auzit să audă.***

În lanul Domnului cresc, amestecate, şi spicele de grâu, şi neghina: şi dragostea, şi ura. Fereşte-te de adunările rele. În vechime, cei sănătoşi îi evitau pe bolnavii de lepră. Acum trebuie să ne ferim de lepra duhovnicească (patimi, deprinderi rele), ca să nu ne îmbolnăvim. Mărul stricat nu poate fi sănătos, iar cel sănătos se poate strica, dacă stă lângă cel stricat. Este bine să-l vizitezi pe cel bolnav, dar dacă acest lucru dăunează sufletului tău, renunţă.

Este bine să mergi în pelerinaj la locuri sfinte, izvoare, moaşte, dar dacă călătoria îţi ruinează sufletul, renunţă. Domnul, Care ne iubeşte, doreşte vindecarea noastră sufletească şi ne dă pentru aceasta harul Sfântului Duh, îndeosebi pe două căi: prin rugăciunea bisericească şi prin Sfintele Taine. La acestea se adaugă o a treia: dragostea şi lucrarea ta. În viaţă, fiecare om primeşte un talant. Dar cum folosim noi acest talant? Spre slava lui Dumnezeu, în folosul aproapelui, pentru mântuirea sufletului nostru? Nu mai este mult şi Domnul ne va întreba despre aceasta. Ce vom răspunde?

Când omul crede în Dumnezeu, Îl iubeşte, merge la biserică, păzeşte poruncile Lui şi se roagă, Domnul Însuşi îi dăruieşte pe deasupra cele pământeşti de care are nevoie. Sfântul Ioan de Kronstadt primea multe donaţii; cu o mână le primea, iar cu cealaltă le împărţea. Avraam era bogat şi ospitalier, primind în casa sa pe toţi cei care treceau pe acea cale: le oferea hrană, băutură şi adăpost pentru odihnă.

Deseori, caravane întregi găzduiau la el. Şi dreptul Iov era bogat. El a îndurat încercarea Domnului fără cârtire.

De la toţi aceştia trebuie să învăţăm cum să folosim bunurile pământeşti dăruite de Domnul; să-L iubim pe Dumnezeu şi să păzim poruncile Lui; să chivernisim cu înţelepciune bunurile noastre, astfel încât bogăţia să nu ne fie spre pierzare, iar sărăcia să ne fie spre mântuire. Să ştim că mântuirea noastră constă şi în împlinirea îndatoririlor noastre şi în păzirea poruncilor lui Dumnezeu.

Odată cu scoaterea Crucii, la mijlocul Postului mare, Sfânta Biserică ne aminteşte despre nevoinţa purtării Crucii. Însuşi Domnul ne-a dat exemplu. El a răbdat chin şi moarte pentru păcatele noastre, a arătat o neînchipuit de mare dragoste faţă de Tatăl şi faţă de neamul omenesc. Să fim vrednici de ea!”

(Va urma)

(Din: Pr. Valentin Mordasov, duhovnicul de la Pskov: Învăţături şi întâmplări minunate, Editura Sophia, 2011)

Părintele Paisie Aghioritul şi evlavia faţă de Sfânta Varvara

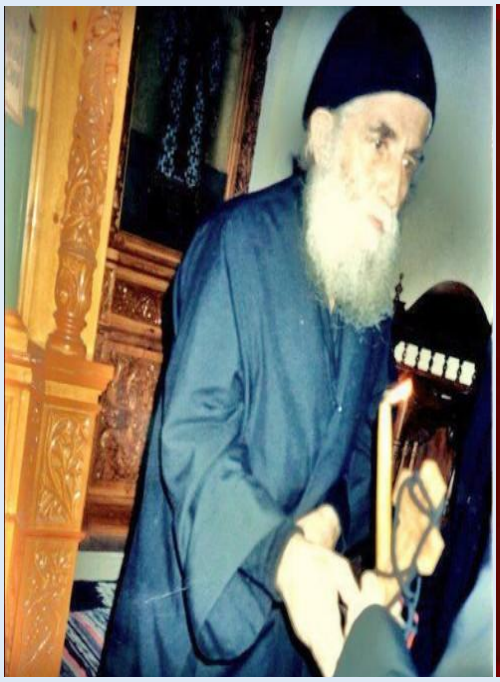

„Poate am întristat-o pe Sfânta Varvara şi de asta nu mi-a venit grabnic în ajutor să îmi deconecteze aparatele.”

Părinte, când cineva are o evlavie deosebită faţă de un sfânt, ce se întâmplă?

Pentru ca cineva să aibă o evlavie specială faţă de un sfânt, sfântul trebuie să comunice cu acea persoană într-un fel sau altul. Când o anumită persoană primeşte ajutor de la un sfânt într-un anumit eveniment din viaţa sa, ajunge să aibă o dragoste deosebită pentru acesta. Acest eveniment poate fi unul foarte serios sau foarte banal.

Încă de când eram mic mergeam la Biserica închinată Sfintei Varvara din Konitsa, având mare evlavie către sfântă. Sfânta Varvara m-a ajutat pe când eram în armată, când m-au repartizat la comunicaţii radio deşi nu aveam educaţie.

M-a ajutat şi în spital după operaţia la plămâni. Atunci, doctorii mi-au spus că de îndată ce plămânul meu va fi curat, o să mă deconecteze de la tuburi şi de la aparate. Şi deşi ar fi trebuit să le scoată după cinci zile, trecuseră deja douăzeci şi cinci de zile şi tot nu le deconectaseră făcându-mă să sufăr foarte mult. Sâmbătă, pe 3 decembrie, îi aşteptam pe doctori, să mă elibereze de acest martiriu, dar din nefericire aceştia nu au apărut.

Duminică dimineaţa, fiind ziua de prăznuire a Sfintei Varvara, mi-am spus: „Dacă Sfânta ar fi vrut să mă ajute, atunci m-ar fi ajutat. Doctorii au plecat. Azi, fiind duminică, e imposibil să vină vreun medic. Cine îmi va deconecta aparatele?”

Am spus şi câteva cuvinte de nemulţumire: „Am aprins de atâtea ori candelele în biserica sfintei. Am adus ulei pentru ele. Le-am curăţat şi le-am lustruit şi acum, medicii nu au fost în stare să-mi scoată tuburile?” Mai târziu m-am gândit: „Poate am întristat-o pe Sfânta Varvara şi de asta nu mi-a venit grabnic în ajutor să îmi deconecteze aparatele.”

Dar dintr-o dată am auzit zgomote. „Ce s-a întâmplat?” Am întrebat eu. „A păţit cineva ceva?”

Cineva a spus: „Vin doctorii“. Nu ştiu ce l-a determinat pe directorul spitalului să le spună doctorilor dimineaţa la prima oră: „Mergeţi la călugăr şi îi scoateţi tuburile.” Au intrat în cameră şi au spus: „Am primit ordin să scoatem tuburile”.

Cele câteva cuvinte prin care m-am plâns au deranjat-o pe Sfânta Varvara! Trebuie să te plângi un pic! Este totuşi mai bine să nu cârteşti. E mai nobil dacă nu cârteşti.

Vedeţi dumneavoastră, câteodată un sfânt ne dă ceea ce îi cerem mai devreme, câteodată mai târziu. Câteodată ei ne aud rugăciunile pentru că ne aflăm într-o bună stare duhovnicească, iar câteodată pentru că plângem şi ne tânguim ca nişte copii mici.

traducere şi adaptare: Lucian Filip
sursa: johnsanidopoulos.com

Minunea Sfintei Varvara pentru Sfântul Paisie Aghioritul

Gheronda, de ce are cineva o deosebită evlavie la un sfânt?

Pentru ca o persoană să aibă o deosebită evlavie la un sfânt, trebuie ca sfântul să-i fi vorbit înlăuntrul său, într-un fel sau altul. Fiecare, din pricina unui anumit fapt care i s-a întâmplat cu ajutorul unui sfânt, are și o deosebită dragoste față de acest sfânt. Acest fapt poate fi ceva serios sau poate fi lipsit de importanță.

Iată, eu, deoarece de mic mergeam la bisericuța Sfintei Varvara, acolo la Koniţa, am mare evlavie la Sfânta Varvara. Sfânta m-a ajutat și în armată, când, deși eram fără carte, m-au luat la transmisiuni.

M-a ajutat apoi și la sanatoriu, după operația la plămâni. Atunci medicii mi-au spus că de îndată ce se va curăța plămânul, îmi vor scoate furtunașele și aparatul. Și deși trebuia să fie scoase la cinci zile după operație, iată că trecuseră douăzeci și cinci de zile și eu tot cu ele eram, din care pricină sufeream mult. Sâmbătă, pe 3 decembrie, îi așteptam pe medici să mă slobozească de această mucenicie, dar, din păcate, nu au venit.

Duminică dimineaţa, când se prăznuia pomenirea Sfintei Varvara, mi-am spus: „Dacă era să mă ajute Sfânta Varvara, trebuia să o fi făcut până acum. Medicii au plecat. Astăzi, duminică, este imposibil să vină. Acum cine îmi va scoate furtunașele?”. Am spus și vreo două cuvinte de nemulțumire: „Am aprins candela de

atâtea ori în bisericuța Sfintei Varvara... Ce plute am pus, cât untdelemn am dus! Am curățat și biserica și am aranjat-o. Și să nu-mi scoată două furtunașe?”. După aceea m-am gândit: „Se vede că am supărat-o pe Sfânta Varvara și de aceea nu s-a îngrijit să mi le scoată...”.

Deodată am auzit zarvă. „Ce se întâmplă? A pățit cineva ceva?” „Vin medicii”, mi-a zis cineva. Nu știa nimeni ce l-a apucat pe director, că le-a spus medicilor dis de dimineață: „Mergeți și scoateți furtunele călugărului!”. Intră medicii în salon și îmi zic: „Avem ordin să-ți scoatem furtunașele”. Se vede treaba că nu i-a plăcut Sfintei Varvara că am spus acele cuvinte de nemulţumire... Dar mai bine este să nu cârtești! Dacă nu cârteşti, înseamnă că ai noblețe.

(Sfântul cuvios Paisie Aghioritul, Cuvinte duhovniceşti. Volumul IV. Despre rugăciune, Editura Evanghelismos, București, 2013, pp. 99-100)

Femeia care a găsit vindecare la moaștele Sfântului Iov de la Poceaev

Să vorbim despre o vindecare întâmplată în anul 1833! În acel an, pe data de 28 mai, a venit la Poceaev din gubernia Orenburg, ţinutul Menzelinski, satul Makarievski, o ţărancă, fecioara Matrona Şliugova, în vârstă de 28 de ani. După spusele ei, de trei ani de zile suferea de dureri de cap şi de inimă. Când o apucau durerile, înlăuntrul său apărea o mare scârbă faţă de cele sfinte.

Dacă se afla în biserică, întotdeauna simţea aceasta la citirea Apostolului, a Sfintei Evanghelii ori la cântarea Heruvicului, în timpul cădirilor. Mai întâi o apucau frigurile, iar apoi, dintr-o dată, simţea o căldură neobişnuită în tot trupul. Începea apoi o nelinişte, urmată de un tremurat al mădularelor, însoţit deseori de urlete strașnice.

În anul 1832, Matrona a mers să se roage la Voronej, apoi la Kiev. În acest oraş, ea a avut un vis: a văzut un stareţ înfrumuseţat de cărunteţi, care şedea alături de o femeie în haine albe; amândoi au îndemnat-o să meargă la icoana Maicii Domnului, spunându-i: „Vei întâlni un egumen. Acolo îţi va da să bei agheasmă şi te va stropi el cu agheasmă de la Maica Domnului. Te vei vindeca!”. Aceste cuvinte i-au fost repetate de trei ori Matronei, ţinându-le ea foarte bine minte.

După aceasta, auzind că la Lavra Poceaev, după rugăciuni la icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului şi la moaştele prea cuviosului Iov care se află acolo întregi, bolnavii primesc vindecări, Matrona a pornit spre acel loc.

La început şi aici în timpul citirilor şi al cântărilor din biserică i s-au repetat crizele de mai înainte, împiedicând-o să se împărtăşească cu Sfintele Taine, lucru pentru care se pregătise.

În primele trei zile ale lui iunie, de câteva ori s-au săvârşit pentru bolnavă, la moaştele prea cuviosului Iov, rugăciuni către prea cuviosul şi Sfânta mare mucenită Varvara, cădiri şi stropiri cu agheazmă. După îndelungi chinuri, multe lacrimi şi împotriviri faţă de cei care o ţineau, bolnava a căzut în cele din urmă într-un somn adânc, după care s-a trezit, simţind în întreg corpul său tămăduire şi având o stare de nespusă bucurie.

În timpul Vecerniei, pe data de 3 iunie, Matrona a intrat în biserica mare a mănăstirii. Aici a aflat o schimbare deosebită a stării ei de sănătate. A devenit dintr-o dată liniştită. Plină de evlavie, a putut să se roage lui Dumnezeu, să se aproprie de icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului, să asculte cele ce se citeau în biserică. Ziua următoare fiind duminică, ea s-a împărtăşit cu Sfintele Taine. S-a simţit după aceasta pe deplin vindecată, atât cu mintea, cât şi cu trupul.

Mulţumind Maicii Domnului şi plăcutului lui Dumnezeu Iov pentru darul tămăduirii ei, s-a întors bucuroasă în satul său.

(Sfântul Iov de la Poceaev, Viața. Cuvinte de învățătură. Acatistul, Editura Cartea Ortodoxă & Sophia, București, 2008, pp. 19-20)

Lăcaşuri ortodoxe - Sfânta mare muceniţă Varvara

„Crinul fecioriei” crescut „în mijlocul spinilor idoleşti”, Varvara era fiica lui Dioscor din Heliopolis, trăind în timpul împăratului Maximian (284-305). A fost ţinută departe de ochii lumii, precum prinţesele din poveşti, într-un turn, datorită frumuseţii ei neasemănate, pe care tatăl se străduia să o ferească de privirile tuturor.

În acea singurătate, copila şi mai apoi tânăra Varvara medita neîncetat la Creatorul Universului, căci gândul ei nu a putut fi păzit şi închis… Dar întrebând în jur despre acest Creator, nu a primit decât răspunsul: *„Toate acestea le-au zidit zeii pe care îi cinsteşte tatăl tău”.* Aceasta a fost singura educaţie religioasă pe care a primit-o Varvara, cea orfană de mamă şi hiperprotejată de tatăl idolatru.

Insuflarea Sfântului Duh ajungea însă şi în cel mai înalt şi păzit turn din cetate, picurând în sufletul Sfintei dorul după Mirele Ceresc cel încă necu-noscut de ea.

Când i-a venit vremea măritişului, era cerută în căsătorie de foarte mulţi bogaţi, Întrucât se dusese vestea despre frumuseţea ei. Era „misterioasă din turn”, dar, la întrebarea tatălui, Varvara a refuzat ideea de căsătorie.

Crezând că refuzul se datorează izolării fetei de lume, prin închiderea în turn, tatăl i-a acordat libertate, şi chiar a plecat o vreme departe, fără a o supraveghea direct, ci numai prin slugi.

A fost răgazul providenţial pentru fată, de a intra în contact cu câteva tinere creştine, de la care a aflat despre Mântuitorul nostru Iisus Hristos. ***În scurt timp, Varvara s-a botezat în numele Sfintei Treimi şi a început să-şi mărturisească credinţa, fără nici o frică de prigoana păgânilor.*** Tatăl ei a aflat primul. Varvara le poruncise slujitorilor ca la baia în construcţie să i se facă trei ferestre, în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, şi nu două, câte poruncise tatăl ei. Dar el, la întoarcere, s-a mâniat peste măsură şi auzind că libertatea îngăduită de el fetei a dus-o spre Hristos, a dorit să o omoare. Nu a putut să-şi împlinească gândul prea repede. Varvara a fugit, s-a ascuns într-o peşteră din muntele învecinat, iar când a fost găsită, a urmat chinuirea ei. Bătută de tată şi dată în mâinile ighemonului (conducătorului cetăţii) Marcian, fata a continuat să se roage Mirelui ei.

După primele torturi şi înjosiri, Varvara a fost vindecată de Hristos însuşi, care i s-a arătat la închisoare.

„Îndrăzneşte, mireasa Mea, şi nu te teme. Eu sunt cu tine, păzindu-te şi privind la nevoinţa ta, uşurând durerile tale.”

Văzând ighemonul că nici strujirea cu unghii de fier nu o sperie pe curajoasa fată, l-a chemat pe tatăl ei, ca să o taie cu sabia. Dioscor a înfăptuit această faptă contra iubirii fireşti a propriului copil, fără nici o ezitare.

În scurtă vreme, Dioscor şi Marcian au fost trăzniţi şi au ars…

Iar moaştele Sfintei Varvara au fost păstrate de credincioşi, fiind până azi vindecătoare.

Se zice că încă dinaintea mărturisirii şi a pătimirii sale, Sfânta Varvara era făcătoare de minuni.

„Bucură-te, că ai aşezat în sufletul tău trei ferestre înţelegătoare: a credinţei, a nădejdii şi a dragostei;
Bucură-te, că tu prin cele trei ferestre eşti aproape de dumnezeiasca Treime, privind la Biserica trupului lui Hristos cea ridicată în trei zile;
Bucură-te, Varvara, mireasa cea preaînţeleaptă a lui Hristos!” (din Acatistul Sfintei muceniţe Varvara, la 4 decembrie)

Sfânta Barbara

Sfânta Varvara este o fecioară martiră creştină. Hagiografiile indică originea sfintei din Nicomedia (azi Izmit, Turcia). Ea se numără printre aşa-numiţii "Patrusprezece Ajutători" invocaţi cu precădere în Evul Mediu drept protectori în caz de pericol. Barbara este considerată drept patroana minerilor, geologilor, arhitecţilor, artileriştilor, prizonierilor ş.a. Sfânta este sărbătorită de Bisericile Ortodoxe şi de Biserica Catolică la data de 4 decembrie.

Legenda

Varvara a trăit în secolul al III-lea în Nicomedia (după alte surse în Heliopolis). Datorită frumuseţii ei neobişnuite ea a fost ferecată de tatăl ei, Dioscorus, într-un turn. În captivitate se converteşte la creştinism. Ca urmare a convertirii tânăra dispune ca sălii de baie din turn să i se adauge o a treia fereastră, semn al venerării trinităţii. Tatăl îşi condamnă fiica de îndată ce află acest motiv. Aceasta reuşeşte să fugă şi este în mod miraculos ascunsă în interiorul unei stânci. Trădată de un păstor, Barbara va fi întemniţată, bătută cu nuiele şi arsă de făclii. Însuşi tatăl ei îi va pune capăt zilelor, prin decapitare. De aceea Dioscorus este ucis de un trăznet.

Datorită rugilor Barbarei pentru toţi cei care pomenesc patimile lui Iisus şi propriul ei martiriu, ea a fost considerată în Evul Mediu una din cei Patrusprezece Sfinţi Ajutători.

La sfârşitul secolului al XV-lea călugărul flamand Jan de Wackerzeele a îmbogăţit legenda Varvarei cu o sumedenie de descrieri a miracolelor înfăptuite de sfântă. La finele Evului Mediu Varvara devenise importantă ca patroană a muribunzilor.

Cultul

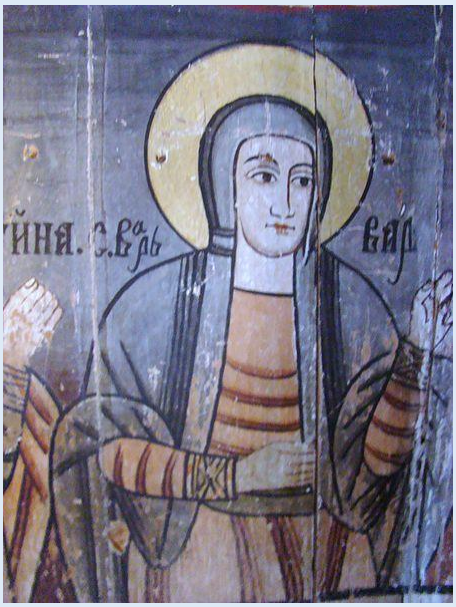

Sfânta Barbara, sec. al XIX-lea (Biserica de lemn din Urisiu de jos)

Cele mai vechi mărturii ale venerării sfintei s-au găsit în Edessa, în bazilica copţilor din Cairo şi pe teritoriul Imperiului Bizantin. Se spune că împăratul Iustinian ar fi transferat relicvele Barbarei din Cairo la Constantinopol. În anul 1000 moaştele sfintei au fost aduse în bazilica San Marco din Veneţia şi sunt păstrate din 1909 în Mănăstirea S. Giovanni Evangelista din Torcello, în apropierea Veneţiei.

Cea mai veche mărturie a venerării Barbarei în occident este reprezentarea pe un pilastru din Santa Maria Antiqua de la Roma, datând din secolul al VIII-lea. Se pare însă că sfânta era cunoscută în Italia prin intermediul bizantin încă din secolul al VI-lea. În Evul Mediu târziu cultul sfintei a luat adeseori forme caracteristice culturii populare, cum ar fi misterele şi reprezentaţiile de teatru. Tot în acea perioadă sfânta a devenit, datorită adăpostului pe care i-l oferise conform legendei o stâncă, patroana minerilor. În acest rol ea a fost venerată mai ales în Saxonia, Silezia, Boemia, Tirolul de Sud şi în Lorena. Contra reforma a favorizat formele populare ale cultului, Barbara ajungând astfel să fie, alături de sfintele Margareta (Marina) din Antiohia şi Ecaterina din Alexandria, una din patroanele populaţiei rurale de limbă germană.

Datorită captivităţii într-un turn şi a schimbărilor iniţiate în arhitectura sălii de baie Barbara a fost considerată a fi atât protectoarea turnurilor şi a fortificaţiilor (deci şi a constructorilor şi arhitecţilor), cât şi patroana artileriştilor şi a focurilor de artificii, a pirotehnicienilor în general. Ultima ipostază se datorează fulgerului care l-a ucis pe tatăl ei.

Iconografie

Vestimentaţie. Până la sfârşitul secolului al XV-lea Barbara este reprezentată în artă drept o fecioară înveşmântată într-o tunică lungă şi o mantie (respectiv pelerină).

Începând cu secolul al XVI-lea ea va fi înfăţişată drept o patriciană îmbrăcată fastuos, conform modei Evului Mediu târziu, purtând uneori chiar boneta tipică femeilor căsătorite, un turban sau o coroană.

Atribute

1. Atributul principal este din secolul al XIV-lea până la finele secolului al XVIII-lea turnul, reprezentat în miniatură şi fiind des evidenţiat prin cele trei ferestre care simbolizaseră în legendă trinitatea. Turnul se află uneori alături de sfânta Varvara, alteori el este purtat de aceasta.

2. Făclia ca instrument al martiriului sfintei apare rar ca atribut, de exemplu pe tapiseria din Neuburg a. D. din 1425.

3. Potirul destinat Euharistiei, cu sau fără azimă, este reprezentat ca atribut al Varvarei odată cu rolul preluat de sfântă la nord de Alpi începând cu secolul al XV-lea ca ocrotitoare împotriva morţii subite, lipsită de ultimele sacramente. Cu un potir este înfăţişată Varvara de Hans Holbein cel Bătrân, pe interiorul aripii stânge a Altarului Sfântului Sebastian din 1516 (München, Alte Pinakothek) şi de Lucas Cranach cel Bătrân. În pictura italiană atributul este preluat din arta nordului Europei, în decursul secolului al XV-lea.

Ca patroană a muribunzilor, intervenind cu rugile ei pentru o moarte uşoară, Barbara este reprezentată des în secolul al XV-lea pe cărticelele "In Memoriam", tipărite cu ocazia deceselor. Popularizarea prin intermediul gravurii s-a produs şi prin reprezentările din tratatele de "Ars moriendi".

Imnografie

Tropar, glasul al 4-lea: Pe Sfânta Varvara să o cinstim, că a sfărâmat cursele vrăjmaşului şi ca o vrăbioară s-a izbăvit din ele, cu ajutorul armei crucii, preacinstită.

Condac, glasul al 4-lea: Lui Hristos celui în Treime cu evlavie lăudat urmându-i tu, purtătoare de biruinţă, ai nimicit templele idolilor; şi luptând în mijlocul locului de pătimire, Varvara, nu te-ai temut de ameninţările tiranilor, ceea ce ai avut îndrăznire bărbătească, cu glas mare cântând pururea: „cinstesc Treimea, Dumnezeirea cea una!"

Semnificaţia numelui

Barbara (fem.) – reproduce cognomenul lui Bárbara corespunzător adjectivului şi substantivului barbarus, „străin” (toţi romanii erau barbari), la fel ca şi în greacă, unde adjectivul barbaros înseamnă „bâlbâit” şi se referă la orice străin care vorbea o limbă neînţeleasă de greci.

Nume calendaristic creştin.

Numele a pătruns la români mai întâi prin intermediul limbii latine: Barbura, Barbu, apoi a fost reintrodus pe filieră greco-latină sub forma Varvara.

Tradiţii ortodoxe bulgare de ziua Sfintei muceniţe Varvara

Duminica aceasta ortodocşii cu calendar îndreptat au sărbătorit ziua Sfintei mare muceniţe Varvara. Cinstirea acestei muceniţe este foarte timpurie, la apro-ximativ un secol de la moartea ei martirică în timpul împăratului Maximian.

În tradiţia ortodoxă bulgară, Sfânta muceniţă Varvara este cunoscută ca fiind una dintre cele 14 ajutătoare ale creştinilor. Sfânta este foarte populară şi datorită faptului că este protectoarea tunarilor, inginerilor militari, minerilor şi tuturor celor ce lucrează cu explozibil, deoarece viaţa sa vorbeşte despre un fulger care l-a ucis pe tatăl ei. Sfânta Varvara este şi ocrotitoarea matema-ticienilor.

O versiune franceză a vieţii sale vorbeşte despre 13 minuni pe care le-a săvârşit oamenilor care au primit Taina Sfântului Maslu, ajutând oamenii să se pocăiască sincer.

Ortodocşii bulgari spun şi că Sfânta Varvara este protectoarea copiilor de boli, în special de pojar.

În folclorul bulgar, Sfânta Varvara este sora Sfântului Sava, care este cinstit a doua zi, pe 5 decembrie şi a Sfântului Nicolae, cinstit pe 6 decembrie.

Sfinţii Varvara şi Sava pregătesc aşadar ziua fratelui lor, Sfântul Nicolae. Un proverb bulgar spune că Sfânta Varvara găteşte mâncare, Sfântul Sava coace pâine, iar Sfântul Nicolae seveşte pe oameni cu bunătăţi.

Traducerea şi adaptarea: Pr. Ioan Valentin Istrati

Sursa: http://www.novinite.com

Viaţa Sfintei muceniţe Varvara - film artistic grecesc dublat în limba română

O adevărată lecţie de iubire în Hristos Domnul
http://www.youtube.com/watch?v=a_UEF1qC2pU

Minunea de la Straja, icoana Sfintei Varvara plange:
https://www.youtube.com/watch?v=kYKdceu8dV4

(Foto) Odoarele Mănăstirii Mega Spileo

Pelerinii ce vin să se închine la Mănăstirea Mega Spileo, se bucură de o mulţime de sfinte moaşte. Mulţimea moaştelor sunt păstrate, cu mare evlavie, într-o sacristie încăpătoare şi frumos împodobită.

Moaşte:

- ⇒ Sfântul mare mucenic Mina,
- ⇒ Sfântul sfințit mucenic Haralambie,
- ⇒ Sfântul Mucenic Nicolae din Corint,
- ⇒ Sfântul apostol întâiul mucenic şi arhidiacon Ștefan,
- ⇒ Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință,
- ⇒ Sfântul mare mucenic Teodor Tiron,
- ⇒ Sfântul mare mucenic Procopie,
- ⇒ Sfântul mucenic Trifon,
- ⇒ Sfântul apostol Timotei,
- ⇒ Sfântul ierarh Vlasie, episcopul Sevastiei,
- ⇒ Sfântul mare mucenic Artemie,
- ⇒ Sfântul mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon,
- ⇒ Sfântul ierarh Miron, episcopul Cretei,
- ⇒ Sfântul sfinţit mucenic Ierotei, episcopul Atenei,
- ⇒ Sfântul ierarh Grigorie, episcopul Nissei,
- ⇒ Sfânta cuvioasă muceniță Paraschevi din Roma,
- ⇒ Sfântul ierarh Cosma, episcopul Maiumei,
- ⇒ Sfânta mare muceniță Varvara,
- ⇒ Sfântul sfințit mucenic Foca, episcopul de Sinope,
- ⇒ Sfântul ierarh Eustatie, arhiepiscopul Antiohiei,
- ⇒ Sfântul mucenic Platon,
- ⇒ Sfântul mucenic Agatanghel,
- ⇒ Sfântul ierarh Chiril, arhiepiscopul Alexandriei,
- ⇒ Sfântul ierarh Ioan cel milostiv, patriarhul Alexandriei,
- ⇒ Sfântul cuvios Efrem Sirul,
- ⇒ Sfântul cuvios Macarie Egipteanul,
- ⇒ Sfântul mucenic Teoctist,
- ⇒ Sfântul apostol Andrei, cel întâi chemat, ocrotitorul României,
- ⇒ S fântul ierarh Vasile mărturisitorul, episcopul Pariei,
- ⇒ Sfântul nucenic Leontie,
- ⇒ Sfântul mucenic Agatonic,

⇒ Sfântul sfințit mucenic Policarp, episcopul Smirnei,
⇒ Sfântul cuvios Pahomie,
⇒ Sfântul mucenic Iachint,
⇒ Sfântul mucenic Elefterie Persul,
⇒ Sfântul mare mucenic Iacob Persul,
⇒ Sfântul sfințit mucenic Ignatie Teoforul, episcopul Antiohiei,
⇒ Sfântul cuvios Gheorghe Hozevitul,
⇒ Sfântul proroc Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul Domnului,
⇒ Sfântul ierarh Donat, episcopul Evriei,
⇒ Sfântul cuvios Gheorghe de la Maleon,
⇒ Sfântul mare mucenic Mercurie,
⇒ Sfântul ierarh Partenie, episcopul Lampsacului,
⇒ Sfântul Antim din Chios,
⇒ Sfânta mare mucenită Marina,
⇒ Sfinții mucenici Rafael, Irina și Nicolae din Insula Lesvos,
⇒ Sfântul Macarie Notara, episcopul Corintului,
⇒ Sfântul ierarh Nectarie taumaturgul de la Eghina,
⇒ Sfântul mare mucenic Teodor Stratilat
⇒ Sfinții mucenici doctori fără de arginți Chir și Ioan,
⇒ Sfânta cuvioasă Eufrosina de la Mega Spileo,
⇒ Sfântul cuvios Simeon de la Mega Spileo,
⇒ Sfântul cuvios Teodor de la Mega Spileo

Relicvariul Mănăstirii Mega Spileo (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor Mina, Haralambie, Nicolae cel nou şi o părticică din capul Sfântului arhidiacon Ştefan (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor Mina, Haralambie, Nicolae cel nou şi o părticică din capul Sfântului arhidiacon Ştefan (Foto: Oana Nechifor)

Capul şi mâna dreaptă a Sfintei Eufrosina de la Mega Spileo (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor Gheorghe, Teodor Tiron, Haralambie, Procopie, Trifon şi Timotei (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor Vlasie, Procopie, Teodor Tiron, Gheorghe, Artemie, Haralambie, Pantelimon, Trifon şi Serafim (Foto: Oana Nechifor)

Cinstitele capete ale Sfinţilor Simeon şi Teodor, ctitorii Mănăstirii Mega Spileo (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor Miron, Ierotei al Atenei şi Grigorie al Nyssei (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor Parachevi, Cosma, Varvara, Trifon, Pantelimon, Foca, Haralambie şi Evstatie (Foto: Oana Nechifor)

Mâna stângă a Sfântului Haralambie (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfântului Trifon, Platon, Procopie, Pantelimon şi Agatanghel (Foto: Oana Nechifor)

Cinstitul cap al Sfintei Varvara (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor ierarhi Chiril, Ioan cel milostiv şi Atanasie (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfântului Efrem Sirul, Macarie Egipteanul şi Teoctist mucenicul (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor Andrei, Vasile de Neofanus, cuvios Leontie din Ahaia, Agatonic, Olimpias din Mitilini, cuvios Pahomie şi apostol Artema, părticele din moaştele Sfinţilor 70 de mucenici din Hios (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor Policarp, Iachint, Elefterie, Ignatie Teoforul şi Iacov Persul (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor Paraschevi, Gheorghe Hozevitul, Ioan Botezătorul, Donat de Paramithias, cionstitul cap al Sfântului Gheoghe al Ciprului, Trifon şi Mercurie (Foto: Oana Nechifor

Moaştele Sfinţilor Miron, Partenie şi Evstatie (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor Antim, Marina, Pantelimon, Rafail, Macarie Notara al Corintului şi Nectarie al Pentapolei (Foto: Oana Nechifor)

Palmele Sfinţilor Teodor Tiron şi Teodor Stratilat (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor doctori fără de arginţi Kir şi Ioan (Foto: Oana Nechifor)

Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Hilandar

În iconofilachion se află peste 1000 de icoane bizantine şi sârbeşti din secolele XIII-XVIII. Cea mai renumită icoană păstrată cu mare evlavie în biserica mare a mănăstirii este icoana Maicii Domnului „Trihirussa”.

Printre odoarele aflate la Hilandar, există două cruci care au încastrate frag-mente din Crucea Mântuitorului, un dar al împăratului Ioan al III-lea Vatatzes, şi o altă cruce împodobită cu pietre preţioase. Cea dintâi este o cruce din argint aurit, încrustată cu pietre preţioase; cealaltă este o străveche cruce bizantină, cu nestemate de mare preţ înlăuntrul cărora se pot vedea icoana Domnului Hristos şi a Maicii Sale.

De asemenea, din instrumentele folosite în timpul Pătimirilor Domnului, Hilandar posedă o frântură din coroana de spini, din trestie şi din veşmântul de înmormântare.

În Mănăstirea Hilandar se păstrează

- parte din cinstitul cap al proorocului Isaia,
- o parte din capul Sfântului mare mucenic Artemie,
- mâna dreaptă a Sfântului Nichifor, patriarhul Constantinopolului,

- părţi din moaştele Sfinţilor Simeon stâlpnicul,
- Lazăr din Muntele Galisiului,
- Pantelimon,
- Teodor Stratilat,
- Varvara şi
- Ecaterina.

În iconofilachion se află peste 1000 de icoane bizantine şi sârbești din secolele XIII-XVIII.

Cea mai renumită icoană păstrată cu mare evlavie în biserica mare a mănăstirii este icoana Maicii Domnului „Trihirussa”.

De o nepreţuită valoare sunt și două icoane, cea a Maicii Domnului Papadiki şi cea a Imnului Acatist.

La fel de valoroase sunt icoanele Pantocratorului şi a Maicii Domnului „Milostiva” (secolul al XIII-lea), precum și icoanele pictate pe ambele părți - una cu Maica Domnului „Avramiotissa” şi Sfântul proroc Ilie (secolul al XIV-lea) şi cealaltă cu Maica Domnului şi Sfântul Sava (secolul al XIV-lea).

Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Simonos Petras

Asemeni tuturor mănăstirilor din Sfântul Munte, Mănăstirea Simonos Petras păstrează părți din moaștele mai multor sfinți. Cel mai de preț odor este mâna stângă a Sfintei Maria Magdalena.

Aici se păstrează o parte din lemnul Sfintei Cruci, precum și părți din moaștele mai multor sfinți:

- *ale cuviosului Simeon Stâlpnicul,*
- *proorocului Naum,*
- *Sfântului Ioan Botezătorul,*
- *cuvioasei mucenițe Eudoxia,*
- *Sfântului mare mucenic Pantelimon,*
- *mucenicului Trifon,*
- *marii mucenițe Paraschevi Romana,*
- *capul Sfântului Pavel mărturisitorul,*
- *piciorul Sfântului mucenic Serghie,*
- *capul Sfântului Modest, patriarhul Ierusalimului,*
- *piciorușul pruncului mucenic Chiric,*

- *mâna strângă a Sfintei Maria Magdalena,*
- *mâna dreaptă a marii muceniţe Varvara,*
- *bucăţică din moaştele Sfintei Ana, mama Maicii Domnului.*

În katholikon se află o icoană a Maicii Domnului făcătoare de minuni despre care se spune că a venit singură de la Mănăstirea Vatoped.

În tezaurul Mănăstirii Simonos Petras se păstrează două Sfinte uși din perioada 1370-1390, iar dintre icoane, deosebit de importante sunt icoana Maicii Domnului „Nădejdea celor deznădăjduiți” (sfârșitul secolului al XV-lea), icoana Sfintei Ecaterina (a doua jumătate a secolului al XV-lea).

Din cauza repetatelor incendii, mănăstirea este lipsită de alte obiecte de valoare.

Pr. Silviu Cluci - Mănăstirea Rousanou - Meteora

Poate cea mai pitorească dintre Meteore, Mănăstirea Rousanou a fost construită în aşa fel, încât pare o prelungire firească a vârfului stâncii. De la înălţimea ei se pot vedea Mănăstirile Sfântului Ştefan şi Sfintei Treimi, spre răsărit, iar spre apus, Mănăstirile Varlaam şi Marea Meteoră.

Izvoarele istorice precizează că Mănăstirea Rousanou a fost întemeiată în anul 1288, de călugării Nicodim şi Benedict din satul Rosana din Tessalia. De aici provine şi numele mănăstirii.

Cuvioşii Ioasaf şi Maxim

În veacul al XVI-lea, doi fraţi dintr-o familie înstărită din Ioannina, ieromonahii Ioasaf şi Maxim, au zidit noua mănăstire peste ruinele vechiului aşezământ. Monahii şi-au povestit ostenelile într-un aşezământ-testament din anul 1545, scris de mână pe velum şi păstrat în Biblioteca Naţională a Greciei:

„[...] cu binecuvântarea mitropolitului şi protosului marii Meteore, am ridicat o sfântă biserică închinată Domnului nostru Iisus Hristos, de vreme ce biserica veche fusese părăsită şi năruită de urgiile vremii. Noi am zidit-o cu totul din nou, neţinând seama nici de trudă, nici de greutăţi, nici de osteneală. Cu ajutorul lui Dumnezeu, am zidit multe chilii pentru sălăşluirea monahilor şi vizitatorilor, precum şi multe alte acareturi, şi aşa am lărgit mănăstirea. Ba încă mai mult, am îmbogăţit-o cu cărţi, cu sfinte veşminte pentru preoţi şi diaconi şi cu sfinte vase. Am binecuvântat şi am închinat mănăstirii viile, ţarinile, grădinile, morile noastre, dependinţele mănăstirii, vitele, caii şi toate celelalte bunuri câte aveam. Am adunat mulţi monahi şi am rânduit diaconi şi preoţi spre a-L slăvi pe Dumnezeu dimpreună cu noi. Mai pe urmă am statornicit viaţa de obşte în mănăstirea aceasta şi am urmat tradiţia Meteorei. Monahii au toate îndeobşte: hrana, veşmintele, locuinţa şi nimeni nu are ceva al său înlăuntrul sau în afara mănăstirii. Cu toţii trăiesc în pace şi iubire, ca şi cum ar fi un singur suflet în multe trupuri [...]”.

În acea perioadă, în mănăstire a funcţionat un atelier de manuscrise.

Adăpost în vremuri de restrişte

Oamenii din Trikala, Kastraki şi Kalambaka mai cinstesc şi acum Mănăstirea Rousanou ca pe un loc în care li se oferea adăpost gratuit în timpul prigoanelor turceşti din anul 1757 şi al Războiului greco-turc din 1897, când multe familii căutau refugiu sub acoperişul ei.

Ca şi la celelalte aşezăminte de la Meteora, la început accesul se făcea cu ajutorul scărilor de sfoară. Mai târziu au fost construite două poduri de lemn, iar în 1936, pornind din versantul opus, au fost construite două poduri de piatră.

Refacerea mănăstirii

Mănăstirea a fost pustiită la începutul veacului XX, dar pe la începutul anilor ’50 o călugăriţă evlavioasă, maica Evghenia din Kastraki, s-a mutat la Rousanou şi a vieţuit aici singură până la săvârşirea ei în anul 1971. După moartea acestei maici, mănăstirea a fost închisă din pricina surpării zidurilor ridicate chiar pe vârful stâncii.

În anii ’80, Mănăstirea Rousanou a fost restaurată de către Institutul de Arheologie al Greciei, iar astăzi este vieţuită de o obşte de zece maici.

Mica zidire pe trei niveluri îngrădeşte ca într-un cerc vârful stâncii şi cuprinde biserica şi chiliile, la nivelul de jos, iar camerele de primire, odăile oaspeţilor şi mai multe chilii, la etajele de sus.

La Mănăstirea Rousanou, hramul mare este Schimbarea la Faţă a Domnului Iisus Hristos, însă părtaşă la ocrotirea mănăstirii a fost dintotdeauna şi Sfânta muceniţă Varvara, a cărei pomenire este foarte cinstită de creştinii acestui ţinut.

Date de contact:

Adresă: Kalabaka 422 00, Grecia
Telefon: +30 24320 22 649
Site: http://www.roussanou.gr/

Program de vizitare:
Vara, zilnic, între orele 9:00-18:00, cu excepția zilei de miercuri
Iarna, zilnic, între orele 9:00-14:00, cu excepția zilei de miercuri

(Foto) Popas la cea mai pitorească Meteoră - Mănăstirea Rousanou:
https://doxologia.ro/locuri-sfinte/popas-la-cea-mai-pitoreasca-meteora-manastirea-rousanou-galerie-foto

(Video) Mănăstirea Rousanou - cea mai pitorească Meteoră:
https://doxologia.ro/locuri-sfinte/video-manastirea-rousanou-cea-mai-pitoreasca-meteora

(Foto) Popas la cea mai pitorească Meteoră - Mănăstirea Rousanou

foto: Ioana Zlotea, Pr. Silviu Cluci

Mănăstirea Rousanou a fost întemeiată în anul 1288, de călugării Nicodim şi Benedict, din satul Rosana din Tessalia. De aici provine şi numele mănăstirii.

În anii 1980, Mănăstirea Rousanou a fost restaurată de către Institutul de Arheologie al Greciei, iar astăzi este vieţuită de o obşte de zece maici.

Mănăstirea este aşezată într-un loc pitoresc, de unde se pot vedea Mănăstirile Sfântul Ştefan şi Sfânta Treime spre răsărit, iar spre apus Mănăstirile Varlaam şi Marea Meteoră.

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

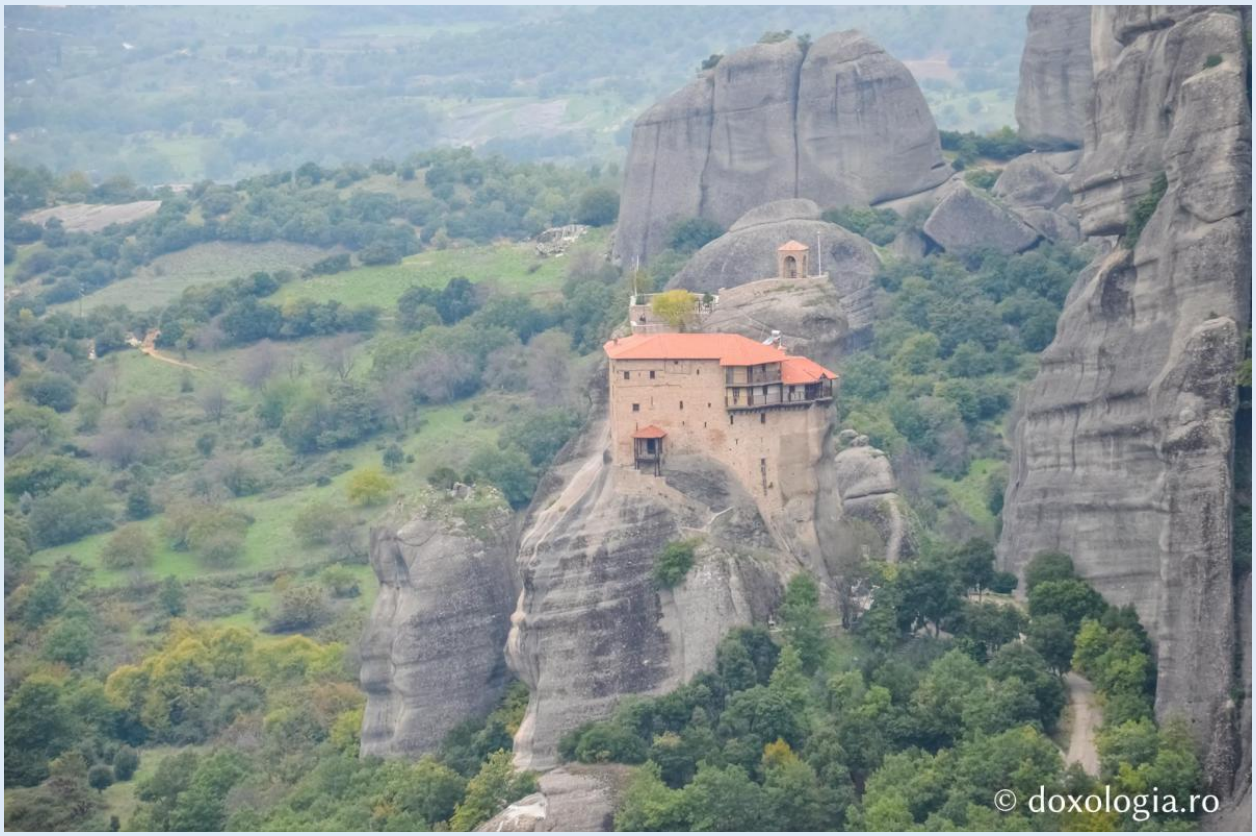
© doxologia.ro

© doxologia.ro

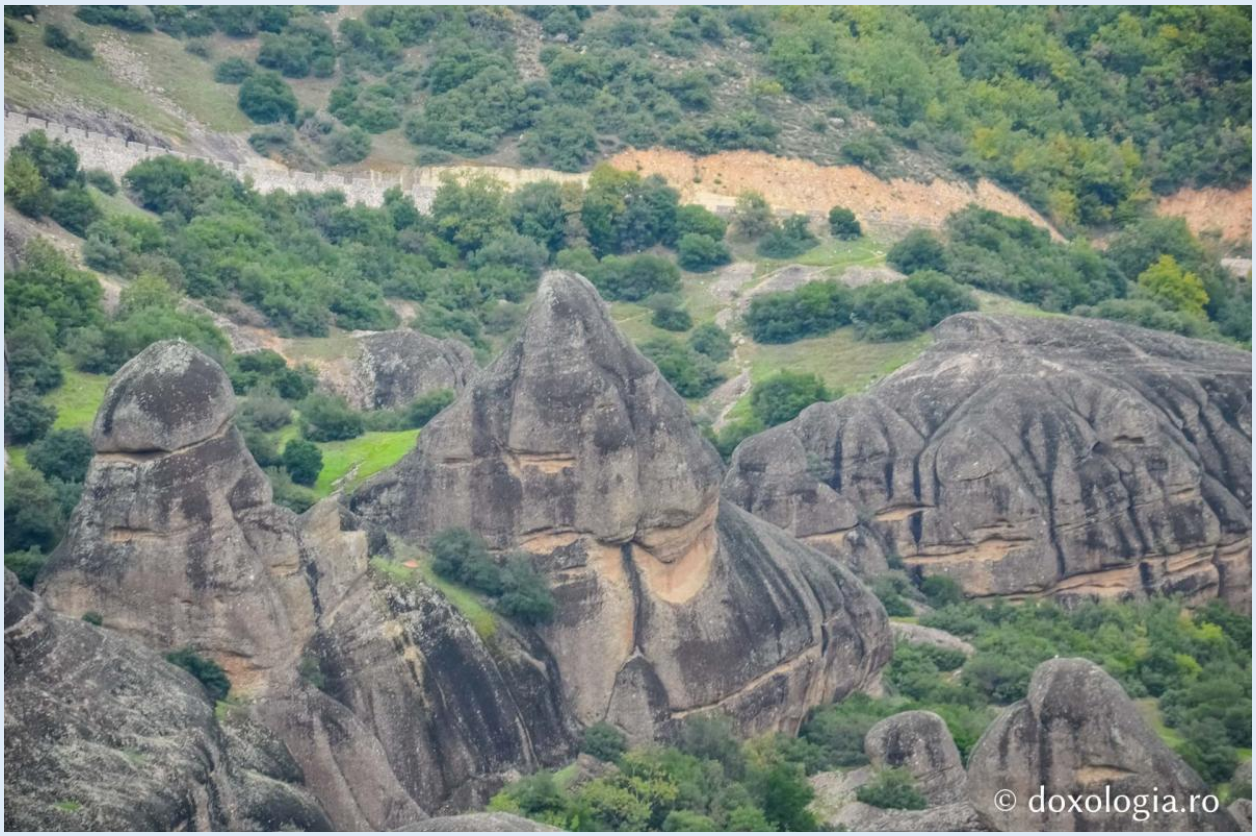
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Pr. Silviu Cluci - Katholikonul Mănăstirii Rousanou - Meteora

Din punct de vedere arhitectural, este o biserică bizantină cu turle. Iconostasul este sculptat în lemn şi poleit cu aur, iar iconostasul Maicii Domnului este împodobit cu modele lucrate în sidef.

Foto: Bogdan Zamfirescu

Frescele realizate în anul 1561, cu participarea stareţului Arsenie, se păstrează într-o formă foarte bună, în pofida vechimii lor. Aici se află unul dintre cele mai importante şi mai strălucitoare ansambluri picturale ale perioadei postbizantine. Frescele care acoperă tot naosul şi pronaosul aparţin şcolii cretane. După estimările specialiştilor, pictura a fost realizată de Georgi, ucenicul lui Teofan Cretanul.

© doxologia.ro

(Foto) Biserica „Sfânta Varvara” din Salina Târgu Ocna

În inima Moldovei, pe pitoreasca vale a Trotuşului, se găseşte un mic oraş scufundat în adâncurile pământului. Mina Trotuş, din Târgu Ocna, nu este cunoscută doar pentru rezervele sale impresionante de sare, pentru labirinturile şerpuitoare de mii de metri, săpate de mâna omului în sute şi sute de ani, pentru staţiunea de tratament şi ştrandul cu apă sărată.

În această salină, la o adâncime de 240 de metri, într-un imens perete de sare, se află o biserică ortodoxă unică în Europa.

Biserica, ce poartă hramul Sfintei Varvara, ocrotitoarea minerilor, este unul dintre puţinele lăcaşuri de cult din ţara noastră construit în saline şi singurul din Europa realizat aproape integral din sare şi amplasat la o asemenea adâncime.

SF MUCENICĂ VARVARA
bacaulturistic.ro

bacaulturistic.ro

BACAU
bacaulturistic.ro

Mihai-Alex Olteanu - Sfânta mare muceniţă Varvara în iconografie

Sfânta mare muceniţă Varvara este zugrăvită în iconografia ortodoxă îmbrăcată în veşminte albe şi roşii. Albul este culoarea „luminării”, a curăţiei şi a nevinovăţiei. Roşul este culoarea sângelui, a jertfei lui Hristos şi simbolizează moartea martirică pentru credinţa în Iisus Hristos.

Până în secolul al XV-lea, Sfânta Varvara era zugrăvită sub chipul unei fecioare cu părul ondulat, care era înveşmântată într-o tunică lungă, peste care avea o pelerină (mantie). Începând cu secolul al XVI-lea, Sfânta Varvara a început să fie reprezentată precum o patriciană, îmbrăcată fastuos, conform modei din Evul Mediu, purtând uneori în locul acoperământului de pe cap o coroană.

În mâna dreaptă, Sfânta Varvara ţine o Cruce, ca mărturie a chinurilor la care a fost supusă pentru credinţa în Hristos. Adesea, Sfânta Varvara este înfăţişată ţinând în mâna stângă un potir, ca una care este apărătoare de moartea năprasnică şi ca una care nu voieşte ca cei aflaţi pe patul de moarte să fie lipsiţi de dumnezeiasca Împărtăşanie. În unele icoane, în locul potirului, aceasta ţine în mâna dreaptă o ramură de finic, crinii fecioriei sau un turn cu trei ferestre.

Atunci când sfânta nu este zugrăvită ţinând în mâna stângă turnul cu trei ferestre, acesta este zugrăvit în fundal. De asemenea, fundalul icoanei este zugrăvit

întunecat sau prezentând urme de ceaţă, spre amintirea minunii din timpul martiriului sfintei.

Sfânta mare muceniţă Varvara este considerată ocrotitoarea artileriştilor, a militarilor, a minerilor şi a tuturor celor care în munca lor zilnică întâlnesc explozibili.

COLECȚIA ACATISTE ȘI VIEȚI DE SFINȚI

Viața și Acatistul Sfintei Mari Mucenițe VARVARA

104

Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă

„Mielușeaua Ta, Iisuse, Varvara strigă cu mare glas: Pe Tine, Mirele meu, Te iubesc și, pe Tine căutându-Te, mă chinuiesc și împreună cu Tine mă răstignesc și împreună mă îngrop prin Botezul Tău și pătimesc pentru Tine, ca să viez întru Tine; ci, ca pe o jertfă fără de prihană, primește-mă pe mine, ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție. Pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuiește sufletele noastre.”

Troparul Sfintei Mari Mucenițe
Varvara

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-346-3

Icoane

Η
ΑΓΙ
Α
ΒΑΡ
ΒΑ
ΡΑ

СТАА
ВЕЛИКА
ВАРВАРА

ВЕЛИКОМУЧЕНИЦА
ВАРВАРА

СВ·В·МУЦА
ВАРВА́РА

Η ΑΓΙΑ
ΒΑΡΒΑΡΑ

СТ. ВЕЛИКОМУЧЕНИЦА
ВАРВАРА

Ἁγία Βαρβάρα
©www.ByzArtIcon.gr

Η Α
Α
ΒΑΡΒΑ
ΡΑ
eikonografos.com

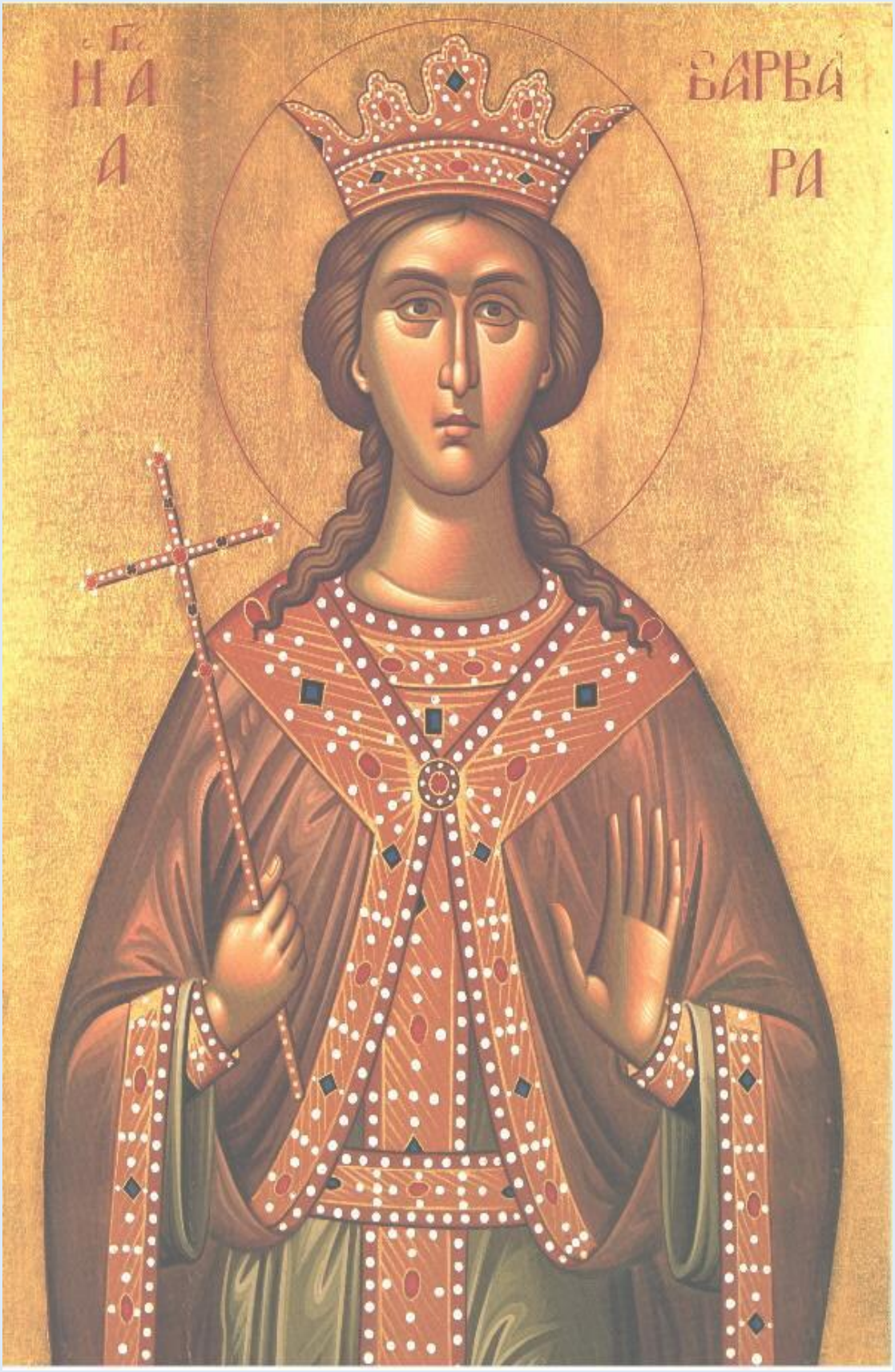
ВАРВА
РА

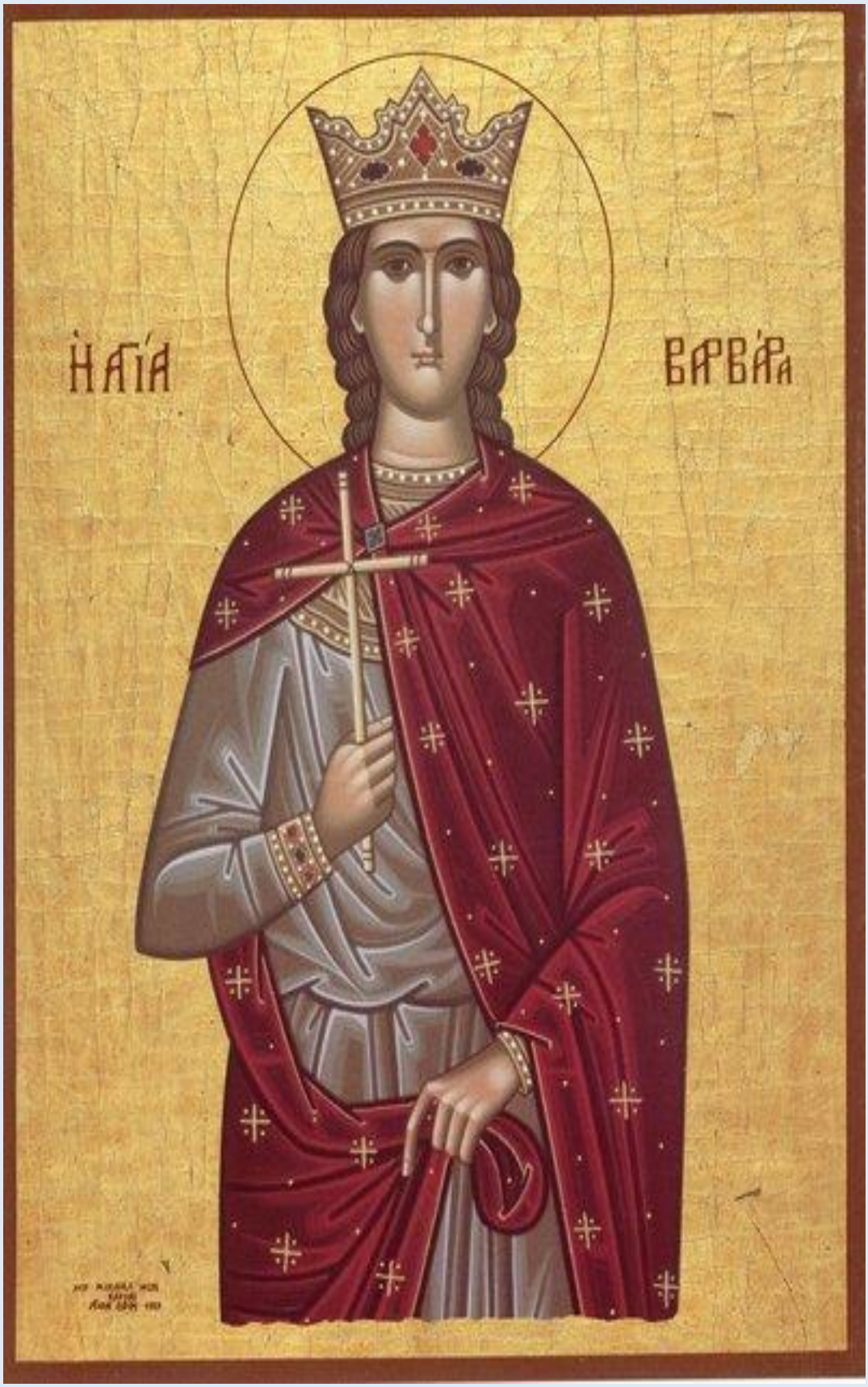
ΑΓΙΑ
ΒΑΡΒΑΡΑ

ΗΓΑ
ΑΒΑΡΒΑ
ΡΑ

ΗΑΓΑ
ΒΑΡΒΑΡΑ

СТАА ВЕЛИКОМ҃ЦА
ВАРВАРА

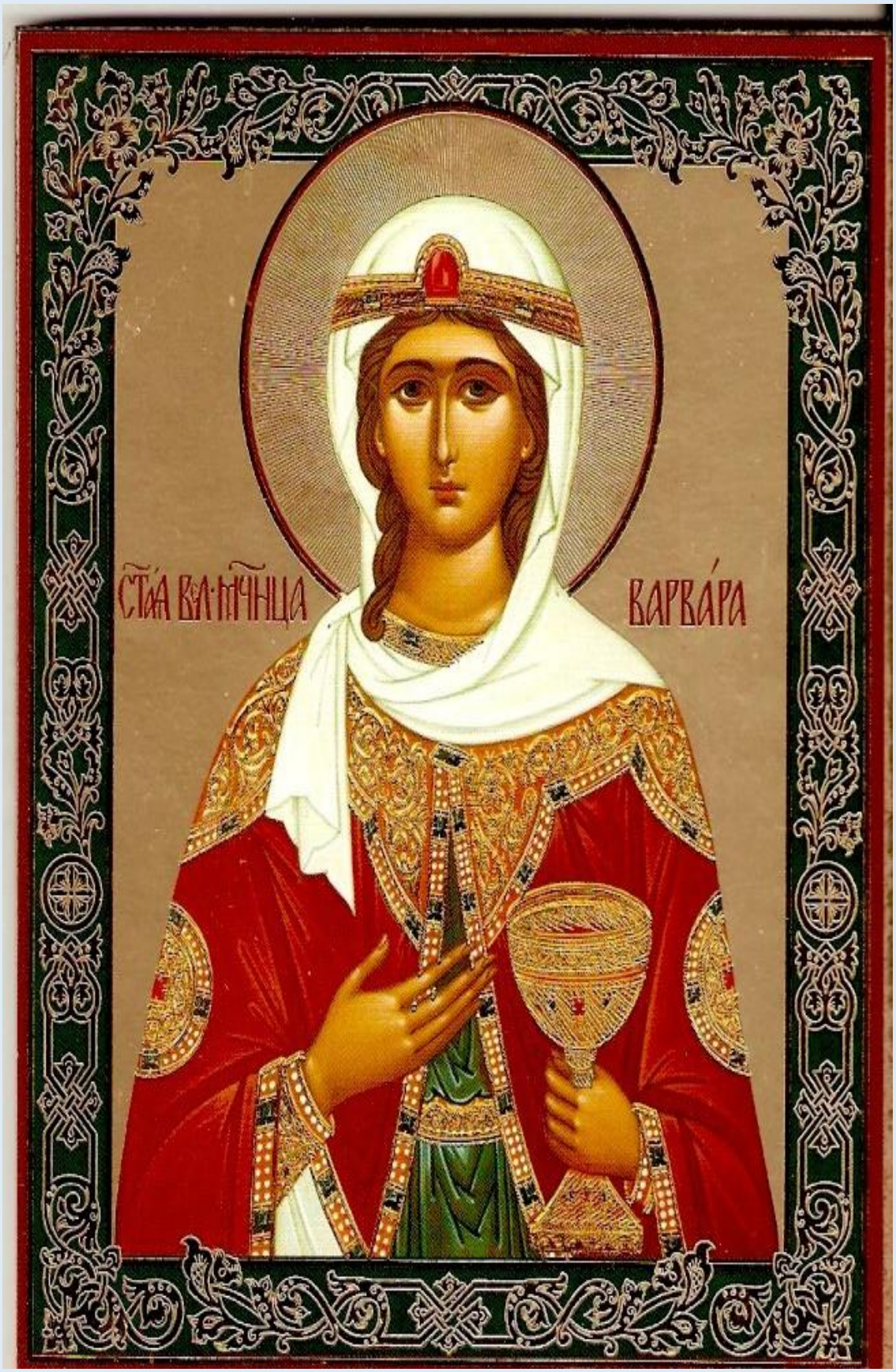
СТА́А ВЕЛ·МЧ̃НЦА
ВАРВА́РА

Ἁγία
Βαρβάρα

SAINT
BARBARA

Η
ΑΓΙΑ
ΒΑΡ
ΒΑΡΑ

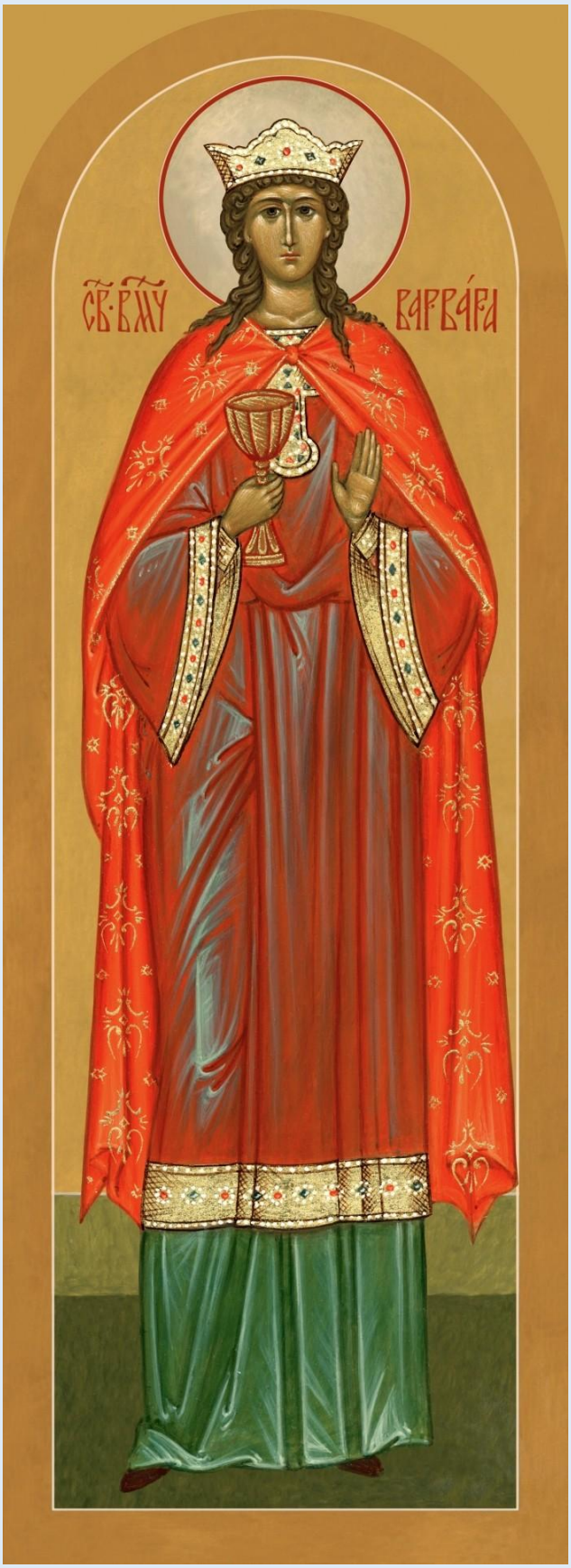
СВ·ВЕ҃МЧ
ВАРВА́РА

Frescă- Mănăstirea Pângăraţi, Neamţ

Frescă- Mănăstirea Pângăraţi, Neamţ

Icoană din biserica mănăstirii Poceaev, Ucraina

Fresca - Mănăstirea Panaghia Malevi, Grecia

Fresca din bisericuţa din portul Eghina, Grecia

ВАРВА́РА
Н
А́ГІА
Sf. Varvara
http://dositeea.blogspot.com

Fresca-Mănăstirea Panaghia Malevi, Grecia

Fresca din biserica Panagia Dexia, Tesalonic

Icoană Sfintei mare muceniţe Varvara ce a fost amplasată în sala de apel a Minei Barza începând cu anul 1996 până la închidere în 2006

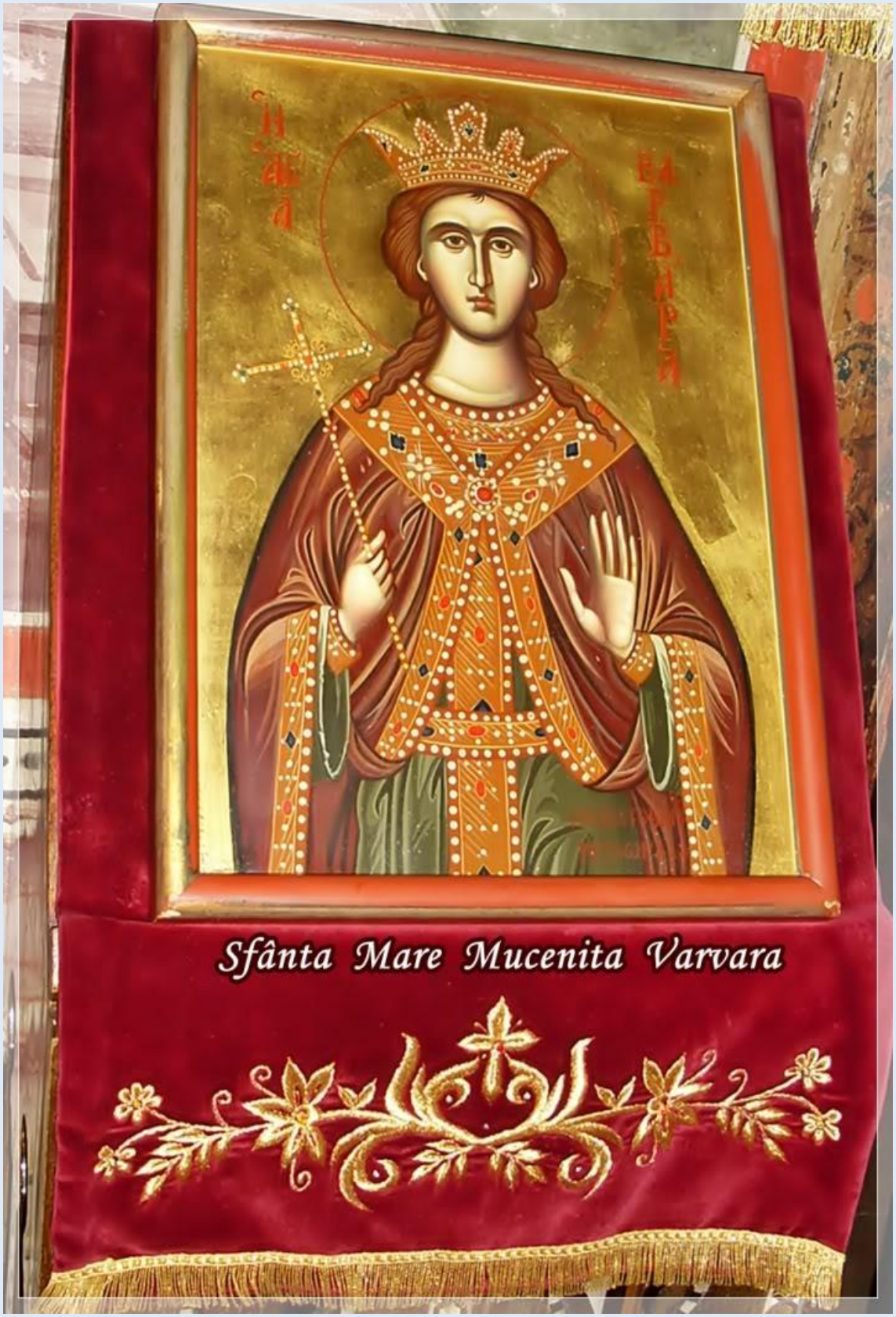

Icoană din biserica mănăstirii Sfânta Varvara-Rousanou, Meteora-Grecia

СВ ВМЧ
ВАРВАРА
ЧТВ СТЫЮ ТРЦЫ

Frescă- Catedrala Sfântul Mihail, Kiev

Frescă - Mănăstirea Sfântului Cuvios David din Evia, Grecia

Icoană din biserica mănăstirii "Panaghia Soumela", Grecia

Fresca din biserica Mănăstirii Sfântul Patapie, Loutraki

Santa Bárbara
503

SAINT BARBARA PATRON SAINT OF ARTILLERYMEN

MILITARY ORDER OF SAINT BARBARA
FOR ARTILLERYMEN EVERYWHERE

SAINT BARBARA
PRAY FOR US

ST. BARBARA

St.Barbara

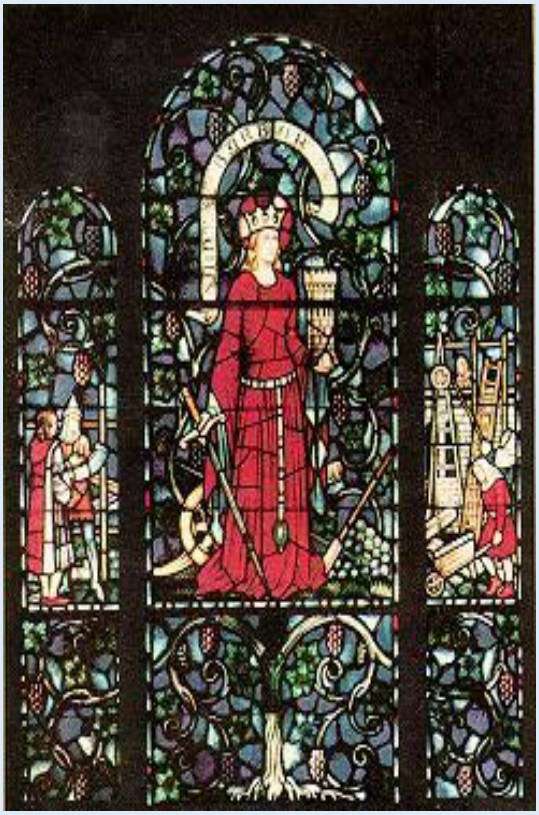

SANCTA BARBARA

Sfânta Barbara (altar în biserica St. Michael din Aßmannshardt, Baden-Württemberg, Germania)

Dieß sind diejenigen, welche aus großen Trübsal
kōmen sind, und haben ihre Kleider gewaschen,
und weiß gemacht im Blut des Lamms. Apoc. 7.

Sfânta mare muceniţă Varvara şi Sfântul cuvios Ioan Damaschin

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ ΚΑΙ Η ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ 4 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

4 decembrie

Sts. Catherine and Barbara, Great Virgin Martyrs of Christ

Sts. Catherine and Barbara, Great Virgin Martyrs of Christ

Icoană - Catedrala Sfântul Mihail, Kiev

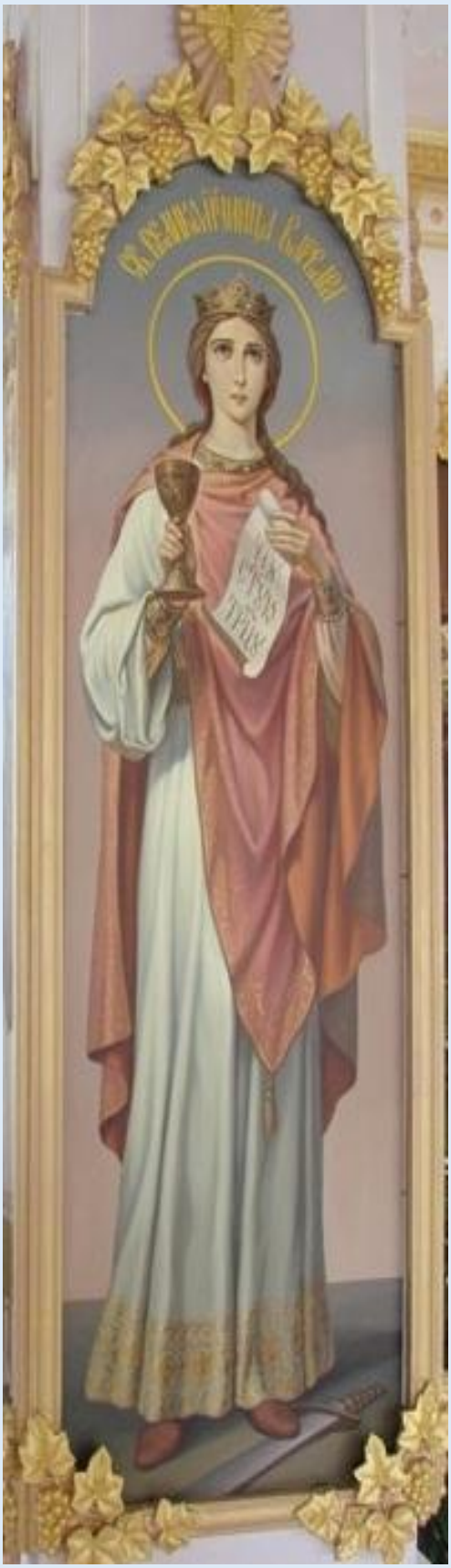

S. BÁRBARA

4 decembrie

Η
ΑΓΙΑ
ΒΑΡΒΑΡΑ
ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑΚΑ

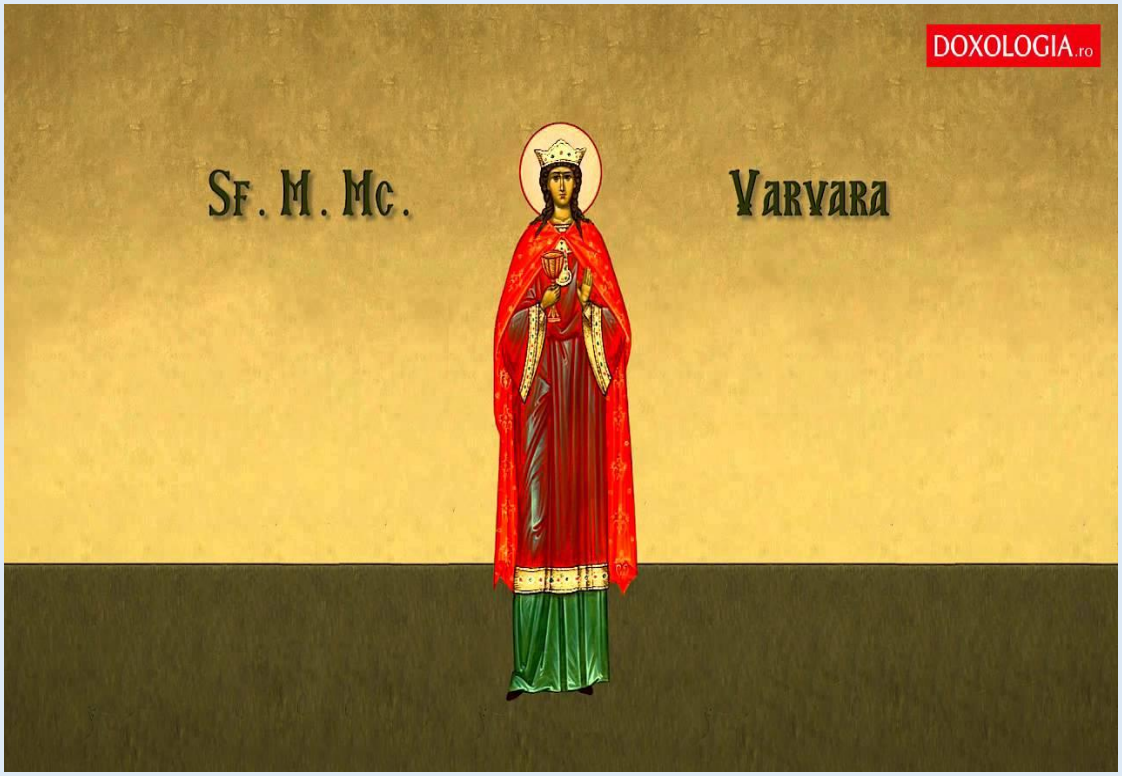
DOXOLOGIA.ro
Sf. M. Mc.
Varvara

Η
ΑΓΙΑ
ΒΑΡΒΑΡΑ
ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑΚΑ

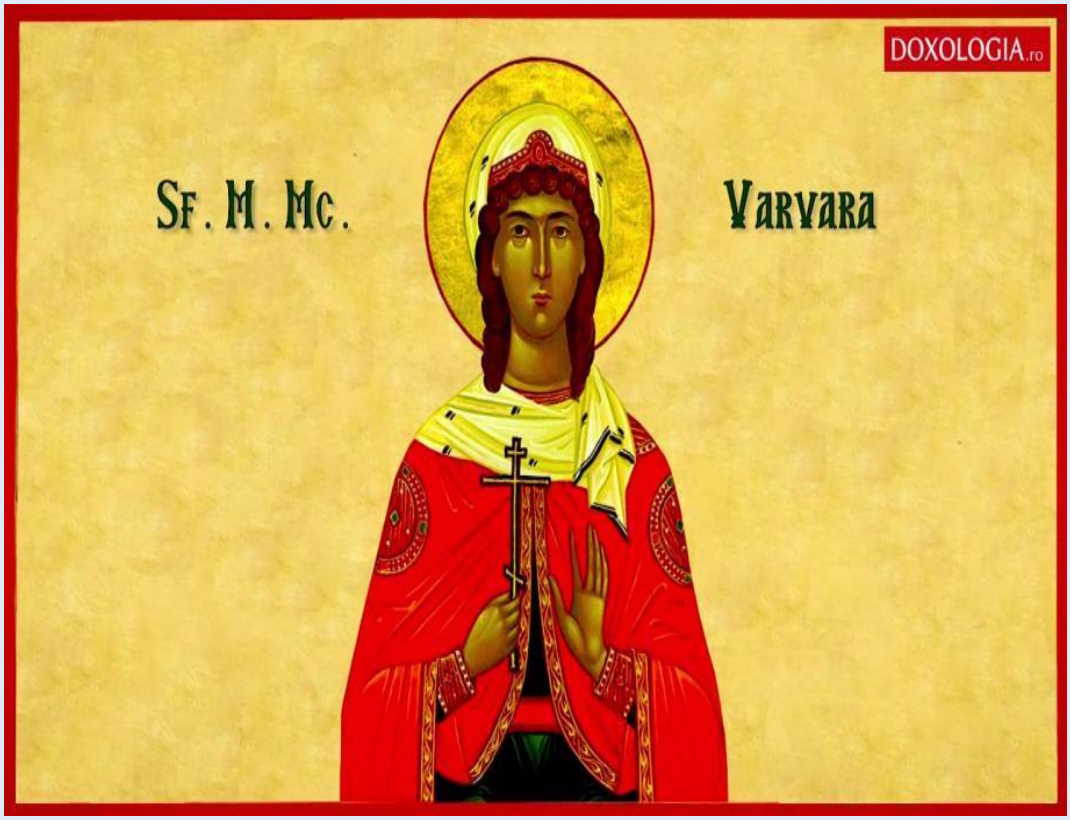
DOXOLOGIA.ro
Sf. M. Mc.
Varvara

6 lucruri despre Sf. Mc. Varvara

Dec. 4

- Tatăl ei a ținut-o ascunsă de oameni într-un turn datorită frumuseții sale deosebite
- În ciuda educației păgâne, a decis să-și dedice viața lui Hristos
- S-a ascuns de tatăl său într-o peșteră
- A fost torturată pentru că l-a mărturisit pe Hristos
- Sfintele sale moaște se găsesc în Catedrala Sf. Vladimir din Kiev
- Este ocrotitoarea minerilor

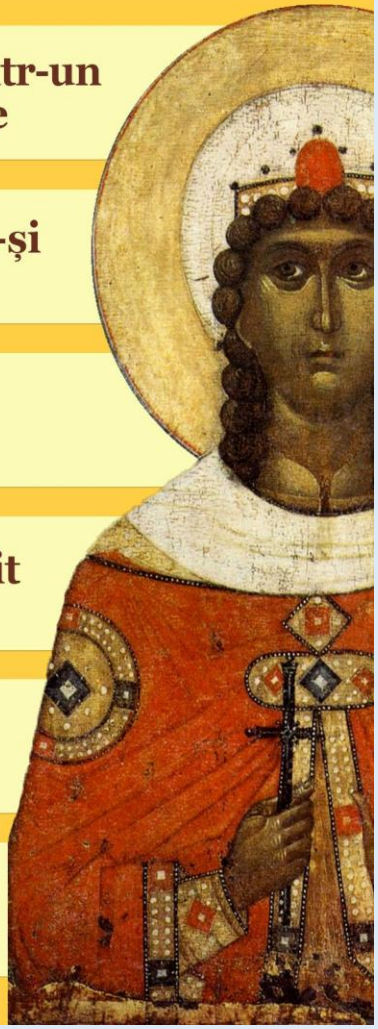

BASILICA.RO

Celor ce poartă numele
Sfintei Mare
Mucenițe Varvara
le dorim multă sănătate și
tărie în apărarea credinței!

La mulți ani!

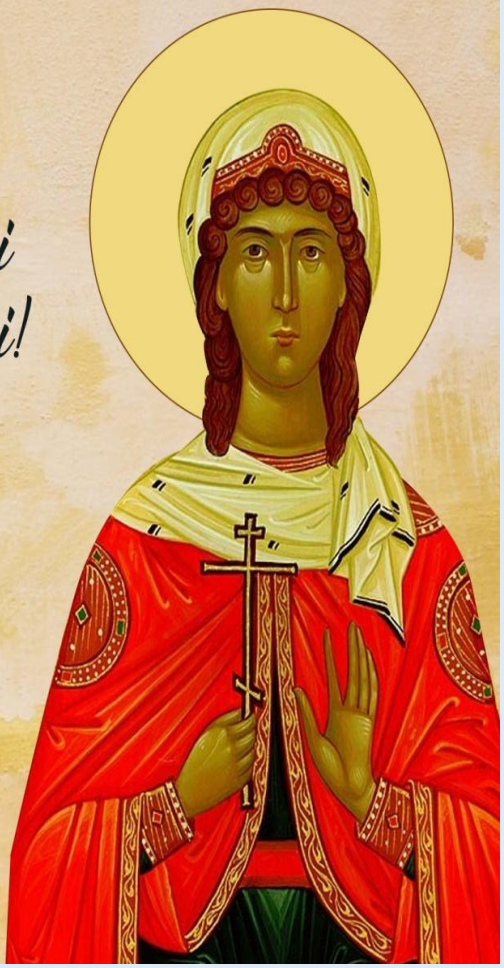

BASILICA.RO

Troparul Sfintei Mari
Mucenițe Varvara
4 Decembrie - Glasul 4
Pe Sfânta Mare Mucenită
Varvara să o cinstim; că a
sfărâmat cursele vrăjmasului
şi ca o vrăbioară s-a izbăvit
dintr-însele, cu ajutorul
Armei Crucii, Preacinstita.

SF. M.MC.
VARVARA

Bucură-te Varvara, mireasa cea prea înţeleaptă a lui Hristos!